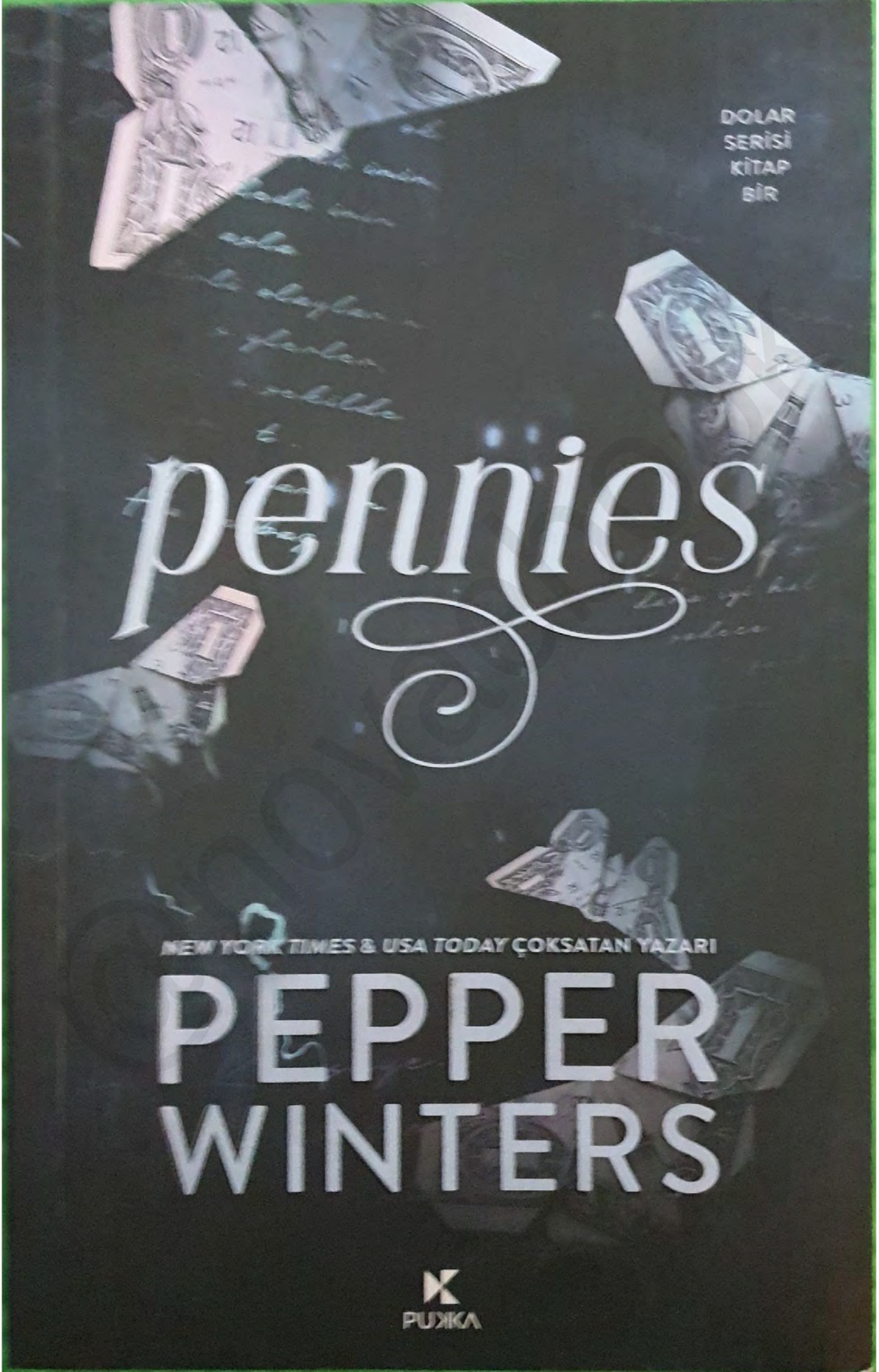

DOLAR
SERİSİ
KİTAP
BİR
pennies
NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
PEPPER
WINTERS
PUKKA

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI PEPPER WINTERS'TAN

NEFİS BİR *KARANLIK AŞK ROMANI...*

"Ben bu hikâyedeki kahraman değilim, kızım.
Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bir zamanlar, on sekiz yaşında
bir psikoloji bölümü öğrencisiydim.
Şimdiyse, bir adamın esareti altındayım.
Çalındım ve satıldım; iki yıl önce,
dünyamın değiştiği o günden beri çürüklerle kaplıyım.
Sessizce acı çekerek özgürlüğü arzulasam da asla kırılmadım.
Kırılamazdım.
Ta ki o gelene kadar.
Elder Prest, bana bakan ve beni gören tek adamdı;
sahibimden daha acımasız olan tek adam.
Anlamadığım sebeplerden dolayı beni istiyordu.
Beni bir geceliğine sahiplenmesinin ardından
gitti ve bir daha dönüp arkasına bakmadı.
Ta ki geri dönene dek.
Ve sonrasında hayat çok daha karmaşık bir hale geldi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari Çeviren: Tuba Özkat

PUKKA YAYINLARI

9 786259 839318

pennies

PEPPER
WINTERS

@novaebook

pennies

Orijinal Adı: Pennies (Dollar#1)
Pepper Winters

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Tuba Özkat
Editör: Burcu Karatepe
Redaksiyon: Dila Öz
Düzelti: Gülfem Çırak
Son Okuma: Tuğba Atıcı Coşar
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Nisan 2024
ISBN: 978-625-98393-1-8
Sertifika No: 73186

Copyright © 2016 by Pepper Winters
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifa No: 47617

@novaebook

pennies

PEPPER WINTERS

Çeviren: Tuba Özkol

@novaebook

Bu yolculuğa benimle birlikte başlayanlara; her yorumunuz, her mesajınız, ruhunuza her bakış için teşekkür ederim. Bunun benim onuncu veya yüzüncü kitabım olması hiç önemli değil; daima her okuyucuyu, her gülümsemeyi seveceğim ve yazarlık sayesinde hayatıma giren her türlü harika şeye kıymet vereceğim.

@novaebook

Pennies

"Ben bu hikâyedeki kahraman değilim, kızım.
Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bir zamanlar, on sekiz yaşında
bir psikoloji bölümü öğrencisiydim.
Şimdiyse, bir adamın esareti altındayım.
Çalındım ve satıldım; iki yıl önce,
dünyamın değiştiği o günden beri çürüklerle kaplıyım.
Sessizce acı çekerek özgürlüğü arzulasam da asla kırılmadım.
Kırılamazdım.
Ta ki o gelene kadar.
Elder Prest, bana bakan ve beni gören tek adamdı;
sahibimden daha acımasız olan tek adam.
Anlamadığım sebeplerden dolayı beni istiyordu.
Beni bir geceliğine sahiplenmesinin ardından gitti
ve bir daha dönüp arkasına bakmadı.
Ta ki geri dönene dek.
Ve sonrasında hayat çok daha karmaşık bir hale geldi.

@novabook

UYARI YAZISI

Pennies (Dollars #1) bir karanlık romantizm. Parlak zırhlı şövalye yerine canavar kıyafetleri giyen bir adama âşık olmak size itici geliyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil*. Bu, edebi karanlığı ile birlikte beş kitaplık bir serinin ilk kitabı. Lütfen bütün cevapların verilmediğini ve her karakterin göründüğü gibi olmadığını unutmayın. Melek gibi giyinen canavarlar ve canavarların postunda saklanan melekler var.

Teşekkürler.

@novaebook

GİRİŞ

TASMIN

Özgürlük.

Ne gösterişsiz bir kelimeydi.

Sahip olanlar için pek de önemli değildi. Sahip olmayanlar için ise en değerli, en kıymetli ve en umut vaat eden şeydi.

Sanırım özgürlüğün nasıl hissettirdiğini bildiğim için kendimi şanslı sayıyordum.

On sekiz yıl boyunca özgürdüm. İstediğim şeyi öğrenme, hoşlandığım kişilerle arkadaş olma ve katı kriterlerimi geçebilen erkeklerle flört etme özgürlüğüne sahiptim.

İdealleri ve hayalleri olan sıradan bir kızdım. Toplum tarafından, bana hiçbir şeyin zarar veremeyeceğine inanmam ve muhteşem bir kariyerim olması için çabalamam gerektiği konusunda cesaretlendiriliyordum. Kimse beni durduramazdı. Kurallar beni güvende, polisler de canavarları uzakta tutacaktı; böylece dünyanın karanlığından uzakta, masum ve saf bir şekilde yaşayabilecektim.

Özgürlük elimdeydi.

Fakat sonra onu kaybettim.

Öldürüldüm, diriltildim ve satıldım.

Özgürlüğümü kaybettim ve bu, çok uzun yıllar boyunca devam etti.

Onlyaebook

Ta ki *onun* gelip kafesime girdiği güne kadar.

O. Siyah gözlere ve onlardan çok daha kara bir ruha sahip olan adam.

Sahibime meydan okumuştu.

Ve mahkûmiyetimi tamamen farklı bir yola sürüklemişti.

@novaebook

BÖLÜM BİR

TASMIN

SEVGİLİ GÜNLÜK,

Hayır, bu doğru hissettirmedi. Hikâyem için fazla neşeliydi.

Sevgili Evren,

Boş versene. Fazla gösterişliydi.

Bunu Okuyan Kişiye.

Fazla belirsizdi.

Bana Yardım Etmesini Dilediğim Kişiye.

Bu da başımı belaya sokardı. Ayrıca güçsüz görünmeyi reddediyordum. Özellikle de bu kelimeler bir yabancının benimle ilgili hatırlayacağı tek şey olacaksa.

Kime...

Kırık kalemi şakağıma vururken odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. Hayvanat bahçesindeki yeni kafesine alıştırılan bir hayvan gibi, haftalardır kapalı tutuluyordum. Karnım doyuruluyordu, yıkanıyordum ve yaptığım sert yolculuktan dolayı tıbbi tedavi görüyordum. Çarşafı olan bir yatağım, sifonu olan bir tuvaletim ve duşta kullanabileceğim bir şampuanım vardı. Bir insanın yaşaması için gereken –ve gerekmeyen– tüm temel şeylere sahiptim.

Oysa yaşamıyordum.

Ölüyordum.

Sadece onlar bunu göremiyordu.

Bekle... Buldum.

Gelen ilhamla birlikte, bu üzücü mektup için gereken o mükemmel hitabı bulmuştum. Her şeyiyle yanlış olan bu dünyada, aklıma gelen isim en doğru olanıydı.

Hiç Kimseye.

O iki kelimeyi kâğıda yazdığım anda, hatıraların ortaya çıkmasına engel olamadım. Sol elim tuvalet kâğıdını düz tutmaya çalışırken titriyor, sağ elim ise yavaşça geçmişimi yazıya döküyordu.

Öldüğümde on sekizimdeydim.

O günü, kısa hayatımdaki diğer günlerden çok daha iyi hatırlıyorum. Gözlerini devirdiğinin, bunun sadece üç hafta önce olduğunu söylediğinin farkındayım ama inan bana, asla unutmayacağım. Bazı insanlar belirli olayların zihinlerine mühür gibi kazındığını söyler, bunu biliyorum. Fakat şu ana kadar, o şekilde aklıma kazınan hiçbir şey olmamıştı. Anlıyorsun ya, Hiç Kimse, sanırım şımarığın teki olduğumu söyleyebilirsin. Hatta bazıları bunu hak ettiğimi bile söyleyebilir. Hayır, bu bir yalan. Kimse bunu en kötü düşmanı için bile dilemez. Ancak geri kalanı doğru olsa da aslında ölü değilim. Hayattayım ve satılmak için bu hücrede tutuluyorum. Canımı yaktılar, bana dokundular, tecavüz dışında her şekilde istismar ettiler ve beni, eskiden olduğum her şeyden mahkûm bıraktılar.

Peki annem için? Ben ölüyüm. Öldüm. Başıma gerçekte neler geldiğini bir gün öğrenecek mi? Kim bilir...

Kalemim kâğıdın üstünde durdu. Hırıltılı bir soluk aldım; başıma gelen şeyleri yeniden yaşarken şiddetle titriyordum.

Hayatta kalma isteğim yok olmuştu. Direncimi kırmaları biraz zamanlarını alsa da başarmışlardı. Ve şimdi, amaçlarına

ulaştıkları için ceplerine girecek parayı sağlayacak bir paketten fazlası değildim.

Günlerce kendimi eğlendirmek için kaotik düşüncelerimden, berbat hatıralarımdan ve önümde uzanan gelecekle ilgili duyduğum boğucu panikten başka hiçbir şeyim olmamıştı. Fakat bu, yatağımın altında dişlenmiş ve ikiye bölünmüş kalemi bulmamdan önceydi.

Bulduğum şey yemekten veya özgürlükten daha iyiydi; çünkü beni kaçıranlar, bahsettiğim diğer iki şeyi dakika başı kontrol ediyordu. Ne sıkı bir kontrolle gelen kahvaltı ve akşam yemeği üzerinde herhangi bir güce sahiptim, ne de en yüksek parayı verene bir et gibi satılacağım gerçeğini durdurma becerisine.

Eskiden bir otelin süiti olan ve daha rezil konaklamalar için satın alınan bu ufak odada yalnız başıma kalmam konusunda hiçbir kontrolüm yoktu. On yıl öncesinden kalma otelin amblemine sahip havlular artık kullanılmaktan aşınmıştı. Altın sarısı ve bronz rengiyle bezeli halılar, dekorun yetmişlerden bu yana değiştirilmemiş olduğunu gösteriyordu.

Kalem, o zamandan beri yatağımın altında mıydı? Üzerindeki diş izleri, yeni bir şehri keşfe çıkmadan önce ebeveynlerinin yaygarayı bitirmesini bekleyen gürültücü bir çocuğa mı aitti? Yoksa kolalanmış çarşafları askeri bir özenle serip sıkıştıran bir hizmetçi mi kaybetmişti?

Asla öğrenemeyecektim.

Öte yandan bir şeyler uydurmayı seviyordum çünkü yapabileceğim başka bir iş yoktu. Can yakacak kadar sıkıcı günlerimi, hapishanemin her girintisini ve çıkıntısını inceleyerek geçirmiştim. Ruhumdaki iradeyi kırmış, mücadelelerimin hepsini bastırmışlardı. Yine de içimdeki kararlı dürtüyü durdurmaya güçleri yetmemişti. Herkesin sahip olduğu ya da en azından öyle olduğunu *düşündüğüm* bir içgüdüydü.

O kadar uzun süredir yalnızdım ki benimle aynı durumda olan kızların ne yaptığını bilmiyordum. Yatakta kollarıyla bacaklarını açarak uzanıp geleceklerini mi beklemişlerdi? Bir köşeye pusup bu kâbusu bitirmesi için babalarına mı yalvarmışlardı? Yoksa kabullenmek mücadele etmekten daha kolay olduğu için bu duruma boyun mu eğmişlerdi?

Bense uçları aşınan parmaklarımı her duvara, her çatlağa, her boyalı ve kilitli pencere pervazına sürtmüştüm. Ellerimle dizlerimin üzerinde sürünüp bana yardım edebilecek bir şeyler aramıştım. Yardım etmek derken dövüşerek çıkmamı sağlayacak bir silahtan mı, yoksa ıstırabımı gerçek anlamda başlamadan sonlandıracak bir şeyden mi bahsettiğimi bilmiyordum.

Her santimi incelemem günlerimi almıştı. Fakat tek bulduğum, bu yarısı kemirilmiş kalemdi. Bir armağan. Bir hazine. Ucu neredeyse ahşabına kadar gelmişti ve çok geçmeden kıymetli eşyamın ucunu tıraşlamak için bir şey bulmak zorunda kalacaktım. Ancak onun için başka bir gün endişe edecektim. Nasıl olsa tüm diğer endişelerimi bir kenara atmakta usta olmuştum.

Bulamadığım tek şey kâğıttı. Ne yıpranmış masanın çekmecelerinde ne de çalışmayan televizyonun altındaki dolapta vardı. Yazabileceğim tek şey tuvalet kâğıdıydı ve kalemim bundan pek memnun değildi; gümüş rengi çizgilerle işaretlerini bırakmak yerine yumuşak materyali yırtıyordu.

Yine de arkamda bir tür not bırakmaya kararlıydım. Bu piç kurularının benden almadığı ve asla da alamayacağı bazı parçalarımı...

Derin bir nefes daha alıp şu anki durumumu bir kenara iterek kalemi daha sert kavradım. Yalnız olduğumdan emin olmak için kapıya göz attım. Kare şeklindeki tuvalet kâğıdımı iyice yayıp, gergin ve yazılabilir hale geldiğine karar verdikten sonra notuma devam ettim.

Keşke beni öldürenin bir canavar olduğunu söyleyebilseydim. Buna korkunç bir kazanın sebep olduğunu. Aslında öyle de diyebilirim... bir noktaya kadar.

Ancak ölmemin ve yeni bir oyuncak olarak satılmak üzere olmamın esas sebebi, yetiştirilme tarzımdı.

Annemin zorla kafama işlediği duruş ve özgüven, iyi bir kariyer veya yakışıklı bir koca için bana sağlam bir zemin sağlamadı. Bunun yerine insanların tepesini attırdı. Dışarıdan bakıldığında kendini beğenmiş, çokbilmiş ve kibirli biri gibi görünmeme sebep oldu.

Beni bir hedef haline getirdi.

Bunu senden başka birisi görecek mi, bilmiyorum, Hiç Kimse. Fakat eğer görürlerse, umarım itiraf etmek üzere olduğum şeyi unuturlar. Ben bekâr bir ebeveynin tek kızıyım. Annemi seviyorum. Gerçekten...

Ancak başıma gelenlerden kurtulacak ve bir mucize eseri tekrar özgürlüğüme kavuşacak olursam, arafta geçirdiğim zamanı düşünerek bu kısmı kendime saklayacağım.

Annemi seviyorum ama ondan nefret ediyorum.

Annemi özlüyorum ama onu bir daha hiç görmek istemiyorum.

Anneme itaat ettim ama onu ebediyen lanetlemek istiyorum.

Suçlayabileceğim tek kişi o.

Bir fahişeye dönüşmemin tek sorumlusu o.

BÖLÜM İKİ

TASMIN

İki gün geçti.

Çalındığım dünyada iki gün hiçbir şeydi. Çalan iki alarm, üniversitede iki ders, arkadaşlarımla telefonda konuşarak geçirdiğim iki akşam ve aptal gibi, kimsenin bana zarar veremeyeceğine inandığım yerde son derece güvende uyuduğum iki geceye eşitti.

Peki ya bu yeni dünyada?

Burada iki gün, sırf bir şey hissetmek için var olmayan kaşıntıları kaşımama yetecek kadar uzun bir süreydi. Kalemimin ucunu tükettikten sonra, sırf vakit geçireceğim bir şey olsun diye o ucu tekrar çıkarmak için yavaş yavaş tahtasını sıyırmam anlamına geliyordu.

İki gün, tuvalet kâğıdına romanımı yazmaya devam ettiğim anlamına geliyordu. Ve tüm bu süre boyunca, kırk sekiz saatin sonunda araftaki kısa zamanımın biteceğini bilmiyordum.

İşlem sürecim bitmişti.

Satış tarihim belirlenmişti.

Akşam yemeği vaktinde benim için geldiler. Duvardaki delikten, her zaman olduğu gibi tatsız bir pilav ve tavuk ya da sulu yahni itilmedi, bu sefer kapı açıldı.

Kapı *açıldı*!

Haftalardır ilk defa.

Yavaşça solgunlaşan yüzümü yansıtan pis aynalar dışında bana eşlik eden kimse yoktu. Bu odada öyle yalnızdım ki birinin ziyaret etmesi kalbimin sıkışmasına sebep olmuştu. Kaçırıldığım zaman bir ergenin yumuşak hatlarına sahiptim; kıvrımlı bir vücudu, diri memeleri ve yuvarlak göbeği olan bir genç kızdım. Kahverengi saçlarım, özel kuaförümle geçirdiğim bir randevu sonrası zengin bir çikolata rengine boyanmıştı ve bukle bukleydi. Annem bağış etkinliğine en iyi halimle katılmamı talep etmişti.

Kaçırıldığım etkinliğe.

Eskiden düşüncelerim yüzeyseldi, çocukluktan kalan yağlarımdan nasıl kurtulacağımı ve makyajımı YouTube'daki modeller gibi nasıl yapabileceğimi merak ediyordum. Dışarıdan bakıldığında havalı biri gibi görünsem de akıllıydım ve prestijli bir üniversiteye psikoloji okumak için kabul edilmiştim; tıpkı annemin istediği gibi. O, benim tüm hayatımı ayarlıyormuş gibi adımlarını takip ediyordum.

Şimdi görünüşüm ve düşüncelerim tamamen farklı bir kıza aitti. Artık bir ergen değil, kadındım. Saçımın boyası akmış, kendi rengi olan koyu, şeker pekmezi kahverengisine geri dönmüştü. Keyif aldığım düşük kalorili, nadiren verilen yemekler sayesinde kıvrımlarımı kaybetmiştim.

Özgürlüğüme sahip olmaya devam etseydim, sanırım mutlu olurdum. İstediğimi elde etmiştim. Biraz daha zayıftım ve artık saç boyalarını da modayı da umursamıyordum. Ancak dönüşümümden nefret ediyordum çünkü boynuma dolanan sözde tasmaya bir zincir daha ekliyordu.

"Gel." Adam parmaklarını şaklattı.

Başka bir insanı görmek içimi bir tür rahatlamayla doldurmuştu. İçten içe gerçeği biliyordum, birinin bana eşlik etmesine ihtiyacım vardı; o kişi yıkımım olsa bile. Ancak adamın gözlerini, ağzını veya burnunu göremiyordum. Bir hayaletti,

karikatürdü. Yüzüne taktığı siyah beyaz Venedik maskesi, yanağında gözyaşları olan bir jokere aitti.

Gözyaşları benim için miydi? Yoksa sadece alay mı ediyordu?

Ona doğru bir adım attım, mahkûmiyetimin ilk birkaç gününde içime işledikleri itaatkârlıktan nefret ediyordum. Morluklarım solup gitmiş olsa da aldığım dersi unutmamıştım.

Sonra birden durdum, tuvalet kâğıtlarına yazdığım mektuplarıma doğru baktım.

Hikâyemi anlatan mektuplara.

Bu odadan çıktığım anda, hikâye ebediyen değişecekti.

Artık değerli hiçbir şeyim yoktu. Giydiğim paçavralar bana ait değildi, daha önce kaçırılmış olan kadınlarındı. Ağlayarak uyuduğum yastıklar benim değildi. Hayatım bile artık benim değildi. Yazıya döktüğüm düşüncelerime sahip çıkma arzum saçmalıktı ama kendime ait bir parçayı daha ardımda bırakmayı reddediyordum.

Bu yeni dertle yüzleşmek zorundaysam geçmişimi bir tılsım gibi avucumun içinde tutacaktım. Sanki o tılsım bana, eğer nefes alabiliyorsam, yazabildiğimi ve yazdığımda özgürlük bulabileceğimi hatırlatıyormuş gibi.

"Şimdi, kızım!" Adam odanın içine girdi, dağ gibi duruşuyla acı çektirmek için hazır olduğunu gösteriyordu.

Fakat o beni yakalayamadan masaya doğru gidip hayatımın ufak parçalarını elime aldım. Sımsıkı tutarak adamın iriyarı vücudunun etrafından dolanıp kapıdan dışarı çıktım.

Kapıdan dışarı!

Odanın dışındayım.

Aynı altın ve bronz rengi halıyla kaplı koridordan aşağı çıplak ayaklarla yürürken tüm ayrıntılarını zihnime kazıdığım odanın tanıdıklığından uzaklaşmıştım. Gardiyanımın ağır adımları arkamda gümbürdüyordu.

Beni tutmadı ya da yavaşlamam için zorlamadı. Kaçış olmadığını benim gibi o da biliyordu. Araçla buraya getirildiğimde, gözlerim bağlanmıştı ama binaya girdiğimiz anda gözümü açmışlardı.

Herhangi bir normal oteldeki gibi sıralı odaların yanından geçerken kendimi daha dik durmaya ve sonrasında gelecek şeylere hazırlamaya çalıştım.

Bunun üstesinden gelebilirsin.

Beni ölü değil, sağ istiyorlardı.

Bir nedenden dolayı, bu düşünce bana hiç de istediğim gibi bir rahatlama sağlamamıştı. Hatta aksine, korkumun körüklenmesine sebep olmuştu.

"Asansöre bin. Aşağı iniyoruz." Adamın sesi bunaltıcı alanda yankılandı.

Sola döndüm, dört gümüş kapının ikişerli olarak yan yana durduğu açık bir girişe adım attım. Birini çağırmak için tuşa basarken elimdeki titremeye küfrettim.

Çınlama sesi hemen geldi, asansör inleyerek açıldı ve beni pis aynalı bir kutuya doğru çağırdı.

İçeri adım atarken yansımamdan kaçınıp kapılara doğru bakmak için döndüm. Bana verilmiş olan soluk sarı şortun altından bacaklarım görünüyordu. Güvelerin yediği bol, gri tişörtten çıkan sıska kollarım dışında genç yaşımı ele veren başka bir yerim yoktu. Kendime bakmak umurumda değildi çünkü dış görünüşümüz, içimizdeki ruhu yansıtmıyordu.

Evet, irademi kırılmış gibi görünüyordum.

Evet, mutlak suretle itaat ediyordum.

Fakat içimde, kırdıkları parçaları bir şekilde yapıştırıp kıymet verdiğim bir şeye dönüştürmüştüm. İlk geldiğim zamankinden çok daha güçlüydüm. Artık o soyulan, öfkeli pençelerle hoyratça yıkanan ve diğer kadınlarla birlikte listeye alınan ağlak kız

değildim. Çığlıklarımı içimde tutuyordum, orada beni kimse duyamazdı.

Kimse onları bana karşı kullanamazdı. Sessizlik, panikten daha iyi kuşanabildiğim bir silahtı. Eğer bu, özgürlüğüme kavuşana dek tek kelime bile etmeyeceğim anlamına geliyorsa benim için hiç sorun yoktu.

Yanıma gelen adam dördüncü katın düğmesine bastı.

Yanından geçtiğimiz otel odalarının kapılarındaki sayılara dikkatle baktığımda, beni on ikinci katta tuttuklarını anladım. O kapalı kapıların ardında kilitli kaç kız vardı? Bu katların kaç tanesi satılmayı bekleyen mahkûmlarla doluydu?

İniş biraz hızlı oldu, yerçekimiyle karnım kasıldı. Asansör kapısı tekrar açılıp da ineceğim yeri açığa çıkardığında nefesimi tuttum.

Adam beni kürekkemiklerimin arasından itti.

Öne doğru fırladım. Sendelemedim. Yalvarmadım. Tek bir soru ya da yakarış olmadı.

Çünkü bir anlamı yoktu.

Haftalar önce, getirildiğim ilk saatlerde yumruk yediğim yanağımı sıvazladım. Tüm o şeylerin hepsini daha önce talep etmiştim. Annem onları bulduğunda, her birine çektireceği acının vaadinde bulunmuştum. Şövalyelerin peşine düşeceği bir prenses olduğuma inanmıştım.

Karnımdaki çizmeler ve suratımdaki yumruklarla, güvendiğim her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu çabucak öğrenmiştim.

"Buradan aşağı." Adam soldaki koridoru gösterdi.

Gösterdiği yöne doğru ilerlerken halının yumuşaklığı beni teselli etmek için her şeyi yapsa da titredim. Otel, hiçliğin mükemmel bir arka planıydı. Isı derecesi hep konforlu seviyedeydi, ne titriyor ne de terliyordum. Işıklar dengeli bir parlaklıktaydı,

gözlerimi çok fazla kısıp yummama gerek yoktu. Rüzgârın tenimde ve güneş ışınlarının yüzümde yarattığı hissi unutana kadar her duyum kontrollüydü.

Artık dışarı çıkmama izin verilecek miydi?

Beni nereye götürüyor?

Adam hızlanıp önüme geçtikten sonra, eski bir spor salonunun kapısını itip açtı. Bu otel satın alınıp mahvedilmeden önce dört yıldızlı bir tesis olmalıydı.

Kadınlara ait soyunma odasına girdik, fildişi rengi karolar leş gibiydi ve antika saç kurutma makineleri gaz maskeleri gibi sarkıyordu. Daha fazla incelemek için durdum. Duvarda bir elbise çantası asılıydı, fermuarı çekilmişti ama şeffaf olduğu için içindeki beyaz elbiseyi görebiliyordum. Askıdaki incilerle bezeli korseyle pırıltılarla süslü şalın, böylesi izbe bir yere hiç de yakışmayacak kalitede olduğu buradan bile belli oluyordu.

Venedik maskesi takan adam homurdandı. "Duş al, saçını yap ve üstünü giy. Bir saat içinde seni almaya geleceğim."

Bana süslenebilmem için bir saat mi veriyordu yani?

Ne için?

Eğilip yaklaştı, kızartma ve bira kokuyordu. "Kaçmayı aklından bile geçirme." Başını yana yatırdı, diğer iki kız içeri getirilirken bir adım geri çekilmişti. "Ah, sana arkadaş geldi."

Yeni gelenlerin çobanı da karşı duvarda asılı olan benzer elbise çantalarını gösterdi. Onların elbiseleri siyah ve griydi. "İkiniz de hazırlanın."

Sürekli kontrol edilen hava, ısı ve onaylanmış uyaranlar ile birlikte bizi her türlü histen mahrum ettikleri gibi, aynı şeyi gardıroplarımız için de yapmışlardı. Beyaz, siyah ve gri. Renkten yoksun monoton seçimler.

Benim gardiyanım, aslan maskeli iş arkadaşına başıyla selam verdi. "Sen nöbet tut. Ben gidip patrona neredeyse hazır olduğumuzu haber vereceğim."

Kızlar bana baktı. Ben kızlara baktım. Hepimiz, kaderlerimizi pis pençelerinde tutan adamlara baktık. Ne olacağını sorma dürtüsü dilimi yaksa da yapmadım. Cüret etmediğim ya da cesaretimi yitirdiğim için değil, cevabı zaten bildiğim içindi. Soğuk bir kahkaha, alaycı ses tonları ve yatıştırma yerine korkutma niyetiyle verilen şifreli yanıtlar.

Hayır, sormayacaktım.

Elbette bu çıkarımım, bana en yakın duran kıza ulaşmamıştı. Üzerinde eskimiş pembe bir yazlık elbise vardı ve sarı saçları karmakarışıktı. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bize ne olacak?"

Venedik maskeli, Aslan'a baktı. Birlikte kızın üstüne doğru yürüyüp duvara doğru geri geri gitmesine neden oldular. Kızı fiziksel olarak yaralamak yerine, etraflarındaki *atmosferden* yayılan gücün kızı hırpalamasına izin veriyorlardı. Bu da bana, en başta bizi kontrol etmek için canımızı yaktıklarını ama henüz hasar görmemişken daha değerli olduğumuzu düşündürüyordu.

Sonuçta, ürününüz çirkin ve morluklarla kaplıysa ne kadar iyi olabilirdi ki?

"Sana zaten söyledim. Satılacaksın, güzel melek." Aslan, kızın yanağını okşadı. "Seçileceksin, işlemler bitecek ve biz o tatlı mı tatlı parayı ellerimize aldığımızda sen gideceksin. Güle güle. Artık bizim derdimiz olmayacaksın."

Kızıl rengi saçları cansız olan diğer kız geriye doğru sendeledi, dudakları sessiz bir yakarışla aralanmıştı.

Sanki bunları bilmiyorlarmış da kilit altında ve yalnız olduğum sürecin aynısını geçirmemişler gibi, bunun olacağını görmemişe benziyorlardı. Belki de ben çok fazla karanlık kitap okumuştum ya da televizyonda çok fazla suç dizisi izlemiştim.

Her halükârda aptal değildim ve artık kesinlikle toy olduğum da söylenemezdi.

Benim psikoloji bölümümü bitirmek için üniversiteye asla dönemeyeceğim gibi, bu kızlar da eski hayatlarına geri dönmeyecekti. Tüm bu karmaşa için annesini suçlayan benim aksime, belki onlar kötü bir sevgiliyi veya çok fazla içip yanlış kişiye güvenerek verdikleri aptalca kararı suçlayabilirlerdi.

Bizi buraya getiren şeyin ne olduğu önemli değildi, aynı yoldaydık. Sadece bizi satın alan kişiye göre değişecek farklı varış noktalarımız vardı.

Kızların gözyaşlarına ve kahkahalar atan gardiyanlarımıza arkamı dönüp şortumu ve tişörtümü çıkardım. Tuvalet kâğıdındaki kıymetli sözlerimi tezgâha yerleştirdikten sonra doğruca duşlardan birine girdim. Kapısı ya da perdesi yoktu. Vücut ısısındaki suyu açarken ve kokusuz şampuanı saçıma sıkarken çıplaklığım gözler önündeydi.

Bir ay öncesine kadar yabancıların önünde çıplak olmak beni dehşete düşürürdü.

Şimdiyse bunu hiç önemsemiyordum çünkü kimin baktığı, dokunduğu veya en sonunda tecavüz edip beni mahvetmesi konusunda kontrolüm yoktu.

O konuyu düşünme.

Dişlerimi sıkıp şampuanı köpürttüm. Ne bir aroması vardı ne de rahatlatıyordu. Karpuzlu duş jelimi ve böğürtlenli dudak parlatıcımı özlemiştim. Ders çalışmakla geçen uzun bir günün ardından içtiğim gazlı içeceklerin ve yumuşak, tüylü bir battaniyenin hasretini çekiyordum.

Yeniden öyle kokmak için neler vermezdim. Tekrar duymak için. Tekrar *hissetmek* için.

Diğer kızlar hayatlarının yasını tutup gelecekleri için korkarken, ben bunu rahatlıkla karşılamıştım. Bu aşamanın sona

ermesinden memnundum. O odada geçireceğim bir saat daha beni tamamen delirtirdi. En azından bu şekilde, yapacağım bir şey, meydan okuyacağım biri ve gideceğim başka bir yer vardı.

Hem kim bilir, belki bir kaçış yolu bulurum.

Başımı akan suyun altında tutmak geride kalan tüm sesleri engelledi. Saçlarımı yıkarken gözlerimi kapalı tuttum ve işim bitene kadar da açmadım. Tıraş için verilen jileti kullandıktan sonra yıpranmış havlulardan birini etrafıma sardım.

Adamlar ve maskeleri gitmişti. Kadınlar da benim yaptıklarımı yapmış, ikisi de birer duş seçmişti. Görev bilinciyle yıkanırken gözyaşı döküyorlardı.

Bu basit bir temizlenme veya hazırlık değildi.

Bu, cehenneme giriş için yapılan bir vaftiz töreniydi.

@novaebook

BÖLÜM ÜÇ

TASMIN

HİÇ KİMSEYE,

Annem bana hep zorbaların da insan olduğunu söylerdi.

Asla ilk izlenime göre yargılamamam ya da diğer insanlara karşı sığ olmamam konusunda beni uyarırdı. Onları eleştirmenin bana düşmediğini söylerdi; canları yandığı için mi, yoksa korkunç bir hayat yaşadıkları için mi diğer insanlara bulaştıklarını bilmiyorsun, derdi.

Pekâlâ, şu anki kötü durumuma dayanarak bu konuda onunla aynı fikirde değildim. Öte yandan, bu adamlar zorba değiller, canavarlar. Yani sanırım annemin kuralı hâlâ güvenilir durumda.

Yargılama. Dinle.

Bunun çok işime yarayacağına ve düşman değil, dost edineceğime söz vermişti. Bana söylemediği şey ise, kimsenin tıpkı bir numuneymiş gibi izlenmekten hoşlanmadığı ve herkesin sevecen bir ukaladan nefret ettiğiydi.

İşte ben de tam olarak bu yüzden hedef oldum.

Ya da en azından... öyle olduğuna inanıyorum.

Görüyorsun ya, Hiç Kimse, her şey normal bir akşamüstü olarak başladı. Annemin odasının karşısındaki yatak odamda giyindim. Onun seçtiği kısa topuklu ayakkabılarımı giydim. onun karar verdiği tek omzu düşük elbiseyi üstüme geçirdim ve yine onun ayarladığı taksiye bindim.

Dahil edildiğim için minnettardım çünkü normalde edilmezdim.

Annemle gurur duyuyordum. Saygılıydı, tedbirliydi... ama sevgi dolu değildi. Beni sevmesine rağmen aptal çocuklara vakti yoktu. O aptal çocuk kendisine ait olsa bile. Annem her gün yetişkin zorbalarla uğraşırken, kendi başımın çaresine bakayım diye tecrübe edindiğimden ve akıllı olduğumdan emin olmuştu. Psikopatların ve pedofillerin yükünü hafifletmek için hizmetlerini devlete sattı.

Bize tıpkı kobay gibi davranmıştı, zihinlerimize girmek istiyordu. Beni azarlamak yerine yaptığım şeyin nedenini soruyordu. Duygularımı karman çorman bir şekilde aktarmam yerine açık ve düzgün kelimelerle anlatmamı talep ediyordu.

Annemin rehberliğine güvendiğim için arkadaşlarım bana deli derdi. Oysaki ben iyi bir kız, nazik bir evlattım. İnsanların altına saklandığı örtüyü kaldırarak hayatını kazanan kadının rehberlik ettiği çocuktum. Bende de aynı sihrin olduğuna ve aynı armağana sahip olmayanlara yardım etmenin görevim olduğuna beni inandırmıştı.

Beni olduğum kişiye dönüştürmüştü.

Sanırım bunun için minnettar olmam gerekiyor; çünkü onun katı eğitimleri olmasaydı, sıradaki şey her ne ise, ona götürülmek için beklerken bir köşede hâlâ ağlayan şu kızlar gibi olurdum. Bana bu yaşama becerilerini verdiği için beni doğuran kadına minnettarım ama bu, asla onu bağışlayacağım anlamına gelmiyor.

Akşam dokuzdan gece yarısına kadar güvendeydim. Takım elbiseli insanların arasına karışıp fısıltılarla eğlendim. Annemi ve işini, onun talep ettiği duruşla temsil ettim.

Ancak kuralların gevşeyip eğlencenin bilinmezliğinin altına yorgunluğun sızdığı o büyüleyici saatte bir adamla tanıştım. Annem zekice esprileri ve keskin cazibesiyle bağışçıları etkileyip idam mahkûmlarının ruh sağlığı için yardım derneğine cömert bağışlar kazandırırken -birisi neden böyle bir şeye bağışta

bulunmak ister, hiçbir fikrim yoktu- Bay Kewet denilen gizemli bir adam benimle flört etmeye başlamıştı.

Benim ergence şakalarıma gülüp çocukça heveslerime ayak uydurmuştu. Ve ben de onun adi cephanesindeki her kahrolası numaraya düşmüştüm.

Diğer insanlar içgüdüsel olarak kötü bir şeyleri fark edip bu adamdan uzak dururken ben ona kendini iyi hissettirmeyi görev edindim. Zihnimdeki sesin beni uyarıp kaçırmasına izin vermedim; bunun yerine, katı "Yargılama. Dinle," kuralına uymayı tercih ettim.

Annemin öğrettikleri yanlıştı.

Korkmak yerine sempati duymama sebep olmuştu.

Kötüyü fark etmek yerine iyiye inanmamı sağlamıştı.

Katilimle dans ettim.

Beni tatlı diliyle dışarı çağırdığında gülümsedim.

O, tehdit altında hissettiği için onu yatıştırmaya çalıştım.

Ve elleri boynuma sarılıp da beni boğazladığında, hâlâ onu günahlarından arındırabileceğime inanıyordum.

Beni o balo salonunun terasında, annemden sadece birkaç metre ötede öldürdü.

Ve bunu yaptığı tüm o süre boyunca, kurtarılmaya ihtiyacı olanın ben değil, o olduğunu düşünmüştüm.

"Zaman doldu. Hazır olsanız iyi olur."

Kalemim tuvalet kâğıdımın üzerinde hareket etmeyi bıraktı. Bay Kewet'in beni öldüren kollarında bilincimi yitirdikten sonra neler olduğunu yazmam gerekiyordu. Beni artık tanımadığım bir dünyada nasıl hayata geri döndürdüğünü... Nasıl bildiğim ve mantıklı gelen her şeyin birdenbire darmadağın olup tamamen yabancılaştığını...

Fakat Venedik maskeli adam geri dönmüştü ve kollarını kocaman, kassız gövdesinde kavuşturmuştu. Sesinde herhangi bir

aksan bile yoktu, hiç ipucu vermiyordu. Yüz hatlarına ya da ırkına dair belirgin bir şey göremiyordum, nereye getirildiğimi ve hangi ülkeye ait olacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hızlıca yazdığım paragrafları avucumda buruşturup inciyle kaplı korsemin içine tıkıştırdım. Parmaklarımı süslü elbiseden yukarı kaydırıp boğazıma dokundum. Parmakların sebep olduğu morlukların gölgeleri hâlâ üzerimdeydi. Birisi tarafından boğulmak acı verici bir ölümdü. Ardında hem sızlayan hem de moraran izler bırakıyor, bir aynaya baktığında sana o anı hatırlatmak için hep orada oluyordu.

Beni öldürmüştü. Onu durduramamıştım.

Öyleyse, beni ölü olarak bırakmamasının sebebi neydi?

Neden bu bir başlangıç olmak yerine bir son olmamıştı?

Çünkü sağken çok daha değerlisin.

Duruşumu dikleştirdim.

Saç kurutma makinesiyle saçımı kurutup verilen maskara ve ruju sürmüştüm. Neden bu kadar zahmete girdiğimi bilmiyordum. Diğer yandan, güzellik beni daha nazik bir kadere yöneltecek bir lanet olabilirdi. Can sıkıcı mantığıma göre, birisi benim için daha fazla ödeme yaparsa bana karşı davranışının da daha iyi olacağı çıkarımında bulunmuştum.

Tabii bu geri tepmez ve kafayı yemiş milyarderin biri beni atış pratiği yapmak için satın almazsa.

Boğazım tıkanırken kalbim de bir merdiven bulup göğsümden dışarı çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Onu tekrar yutup yerine geri gönderdim. Evet, bununla yüzleşmeyi istemiyordum. Ancak kurtulmak için herhangi bir şansım varsa kalbimin atmasına ihtiyacım vardı.

Döşemelerin üstünde ilerlerken sanki başbakana tanıtılacakmışım gibi beyaz elbisemi düzelttim. Kızıl kızın yardımı sayesinde elbisenin arkasındaki tuhaf düğmeler iliklenmişti. Meme uçlarımı ve vajinamın hassas derisini korumak için herhangi bir

iç çamaşırı giymemiştim. Bu yüzden saten kumaş tenime sürtüyordu ve eteği yere sadece bir milimetre kala bittiği için çok uzun değildi. Ölçüler tamdı, ayaklarımdaki otuz yedi numara beyaz topuklu ayakkabılar da buna dahildi.

Hiçbir zaman beyazın hayranı olmamıştım. Siyah giyinmeyi severdim –çünkü anneme göre bir otorite görüntüsü verirdi– ya da sınıftaki ruh halime göre pastel ve renkli şeyler tercih ederdim.

Beyaz, fazla özen gerektiriyordu. Üstüne giydiğin anda hemen leke olurdu. Fakat aynı zamanda masumiyeti de temsil ettiği için, beni kaçıranların neden bana bunu giydirdiğini anlıyordum. Saçlarım daha parlak görünüyordu, yeşil gözlerim daha iriydi, tenim daha hoştu.

Siyah giyen kız haşin ve daha yaşlı görünürken, gri giyen silik kızıl şimdiden mezara girmek için yalvarıyor gibi görünüyordu.

Bir kurdun inine girmek üzereysek dövüşten önce kan kokmak istemiyordum. Omuzlarımı dimdik tutup gardiyanın yanından geçtim ve Aslan maskelinin peşinden ilerledim.

Sessizlik içinde çobanlarımızı takip ettik. Koridorda ilerleyen hüzünlü köle kuyruğuna doğru gidip asansöre bindik ve ikinci katta indirildik.

Orada sohbet sesleri, erkeksi kahkahalar ve yumuşakça çalınan bir piyano sesiyle karşılanmıştık.

Müziği duymayalı ya da vücut ısılarını hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi kaybettim. Soğuk ve ilgisiz kalmam gerektiğini unutup olduğum yerde öylece durdum. Unutkanlığım, Aslan maskelinin beni öne doğru iterken kafamın yanına tokadı yapıştırmasına sebep oldu.

Karşılık verdiğim için yediğim o ilk dayağın ardından ilk defa bocaladım ve aynı dersi bir kez daha en baştan yaşamanın acısını hissettim.

Odanın tüm köşelerinden gözler bana çevrilmişti.

Aç gözler.

Delirmiş gözler.

Şehvetle dolu, korkunç bakışlar.

Hepsi kâğıttan ve alçıdan yapılma maskelerin arkasından bakıyordu.

Bir spot ışığı, odaya parıldayan ışıklar yayan gümüş bir topun üzerinden geçerek doğrudan bizim üstümüzde durdu. Diğer iki kızla birlikte, Venedikli ve Aslan'ın yönlendirmesiyle eskiden bir dans pisti olan yerin merkezine doğru götürüldüğümüzde piyanonun sesi kesildi.

Şu anda bu merkez, bir pazar alanı gibiydi. İncelemek için bir podyum ve elinde tahta tokmağıyla bir müzayede görevlisi bile vardı. Birlikte duş aldığım iki kız, diğerleriyle birlikte sıraya dizilirken sessizce hıçkırıyordu. Bu otelde birlikte yaşadığım ama hiç görmediğim kadınlar vardı. Her yaştan ve etnik kökenden kadınlar hak ettikleri yerlerden koparılıp alınmıştı ve tıpkı damızlık hayvanlar gibi muamele görüyorlardı.

Arkadaşlarım beni gerçekten özlemezdi çünkü beni anlamıyorlardı. Benim için yas tutacak erkek arkadaşım ya da peşime düşecek bir babam yoktu. Söz konusu ilişkiler ve aileler olduğunda, daima olanların eksikliğini çekmiştim.

Sanırım bu, sevme ve sevilme arzumu bastırmamı kolaylaştırıyordu, öyle bir şeyi bir daha asla hissedemeyeceğimi biliyordum. Diğer yandan, bu canımı daha çok yakıyordu. En azından o şeyleri yaşamış olsaydım kısa bir süreliğine de olsa hayatta olduğumu, özgürlüğümü her zaman garanti olarak görmediğimi söyleyebilirdim.

Şimdiyse göreceğim tek şey esaret olacaktı.

Kusursuzca ütülenmiş smokiniyle siyah maske takan bir adam, maskenin ardında kalan dudaklarına dayadığı mikrofonla salonda yürüdüğünde atmosfer beklentiyle ağırlaştı.

"Beyefendiler, ÇDGP'ye, yani diğer adıyla Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı'na hoş geldiniz." Eliyle ürünlerini göstererek konuştu. "Gördüğünüz gibi, bu akşam sizin için epey ürünümüz var."

Teker teker bizi gösterdi.

Yüzleri açıkta ve görünürde olan sadece bizlerdik.

Hepimiz kendi içimize sindik.

Benden önce on iki kişi sayıldı.

Yani ben şanslı on üçtüm.

Yoksa *şanssız* on üç mü? Tam olarak lanetlenebilmem için tek ihtiyacım olan bir kara kedi, devrilmiş bir merdiven ve bir cadının hurafesiydi.

Adam, sanki her birimizi kendisi yaratmış gibi gururla yürüdü. Eğer bizi sahip olduğumuz her şeyden sıyırıp hiçliğin içinde yeniden var etmek için sorumlu olan kişi o ise, belki de gerçekten yaratıcımızdı. Belki bize sahipti ve benim artık tanımadığım bir şeyi satma hakkını kendinde görüyordu.

"Her zamanki gibi, zevkinize uygun güzellerden bir yelpazemiz var. Sizler için hazırladığımız dosyalarını ve fotoğraflarını incelemek için vaktiniz var."

Bekle, ne fotoğrafı ve dosyası?

Odalarımızda kameralar mı vardı? Gizlice kategorilendirilip araştırılıyor muyduk? Göğsüm yükselip alçalarak çaldığım tuvalet kâğıdına yazdığım kelimelere baskı yaptı. Kısa zamandır yazdığımı biliyorlar mıydı? Onu benden alırlar mıydı?

Adam dans pistine çıkıp sıradaki ilk kızı tuttuğunda aklım sorularla meşguldü. Kızı öne doğru sürükleyip podyuma çıkmaya zorladı ve dengesini bulana kadar onu bırakmadı.

Spot ışığı kızın yüzündeki her stres çizgisini, her dehşeti, her gözyaşını gösterdi. Böylesine istilacı bir ışığın altında hiçbir şeyi saklayamazdı. Ona bakan gözlerin insanlığa sahip olmaması,

yüzündeki çıplaklığı daha kötü hale getirdi. Karşısında yalnızca maskeler vardı; hayvanlar, robotlar, yaratıklar...

Onun gibi görünmek istemiyorum.

Bu piçlerin korktuğumu görmelerine izin veremezdim. Bizim onları görmemize izin vermeyi reddediyorlarsa ben de onların beni görmesine izin vermeyi reddediyordum. Gerçek benliğimi saklamak için tüylere veya parıltılı kumaşlara sahip olmayabilirdim ama irademvardı.

Yüzümdeki ifadeyi sert, duygusuz bir kabuğa dönüştürmem için sadece dört kızın öne çıkması yetti. Sonraki dört kızda gözlerime yansıyan duyguları sildim ve geriye ne kaldıysa yeni oluşturduğum bir sırt çantasının -ya da ruh çantası demeliydim- içine tıkıp kapağını çarparak kapattım. Geriye kalan son dört kızda, ruh çantasını kilitlemenin bir yolunu bularak tüm sırlarımı, umutlarımı ve tutkularımı içine gizleyip anahtarı da attım.

Benim adım Tasmin Blythe'tı ama sıram geldiğinde ve podyumda gururlu, onurlu bir şekilde durmaya zorlandığımda bana yeni bir isim verdiler. Sonsuza kadar nereden geldiğimi hatırlatacak fakat aynı zamanda beni sahip olduğum her şeyden yoksun bırakacak bir isimdi.

Pimlico.

Annemin bağış etkinliğinin yapıldığı Londra banliyösünün adıydı.

Artık Tasmin yoktu. Pimlico... *Pim.*

Memnundum.

Bundan sonra güçlü ve soğuk rolü yapmama gerek yoktu; Pimlico güçlü ve soğuktu. Tasmin çok ama çok derinlere kilitlenip unutulmuştu. Parlak ışıklara karşı gözlerimi kırpıştırdığım sırada duyabileceğim en kahrolası şeyi duydum.

"Yüz bin veririm."

"İki yüz bin."

"Hepinizin fiyatını artırıyor ve ikiye katlıyorum." Uzun boylu, ince bir adam dans pistine adım atınca herkes hızla nefes aldı. "Beyazlı kız için dört yüz bin dolar."

Yüreğim bir kez daha paraşüt takıp kaçmayı denedi. Bu, akşamın en yüksek teklifiydi.

Midemi bulandırdı.

Ne cüretle benim değerime karar veriyorlardı? Ya da köle yoldaşlarımın değerinin ne olduğuna? İnsan hayatının bir fiyat etiketi olmazdı.

Benim hayatımın da.

Hapsedilmemin üçüncü gününden beri tek kelime etmemiştim. Yaşım veya cinsel geçmişimle ilgili soruların hepsini cevapsız bırakmıştım. Özel hayatımı istila eden isteklerini paylaşmayı reddediyordum.

Ehliyetim ve sosyal medyam sayesinde ihtiyaç duydukları her şeyi zaten bildiklerine şüphe olmamasına rağmen, o ufak gücü elimde tutmuştum.

Fakat şimdi... tam burada, satılmadan hemen önce söyleyeceğim bir şey vardı.

Ellerimi yumruk yapıp beni satın almayı isteyen kimliksiz adama dik dik baktım. Sesim çınladı, yumuşak ama kusursuzdu, erkeklerin arasındaki tek kadın sesiydi.

"Bir milyon. Kendimi satın almama izin verin, efendim ve tüm bu olanları unutacağım."

Satılıp çoktan indirilen ve yeni sahipleri tarafından tutulan kızların nefesi kesildi. Cesaretim hayatımı kısaltabilir ya da uzatabilirdi. Ne olursa olsun, bu kumarı isteyerek ve bilerek seçmiştim.

Bir milyonum yoktu. Eğer Londra'daki iki yatak odalı dairemizi satarsa, annemin olabilirdi. Tüm diğer endişelerimi başka

bir gün çözebilmek için kenara ittiğim gibi, aynısını bunun için de yaptım.

Para, sadece paraydı.

Peniler* birleşerek dolarları, dolarlar birleşerek yüzlükleri oluşturuyordu.

Sonuç olarak güzelce basılan o kâğıt paralar, enflasyon mutlak kârı çaldığı ve sahip olanları mutlu edemediği için değersizleşiyordu.

Öte yandan hayatımın değeri artacaktı, yaşadığım müddetçe edindiğim deneyimlerle daha bilgili ve daha zengin olacaktım. Ben yükümlülük değil, yatırımdım. Ve kendime bir gelecek vermek için sahip olduğum her şeyi ortaya koyardım.

Adam öne doğru bir adım atıp öfkeli bakışlarıma karşılık verdi, böylece silueti fiziksel bir kütleye dönüştü. Asil bir İngiliz lordu maskesinin ardından görünen tek şey, saman sarısı saçlarıydı. "Kendine mi teklif veriyorsun?" Konuşması yabancı gibi gelse de tam olarak aksanının nereye ait olduğuna karar vermemiştim. Belki de Akdeniz bölgesindendi.

Çenemi havaya kaldırdım, podyum sayesinde ondan daha yukarıda duruyordum. Ona sanki o, halktan biriymiş ve ben de onun kraliçesiymişim gibi tepeden baktım.

Ona hükmedecektim. Asla boyun eğmeyecektim.

"Doğru. Ben senin için fazla pahalıyım. Bir milyon İngiliz sterlini, dolar değil. Acınası miktarınızı epey aştım."

Müzayede görevlisi afalladı, olaylardaki bu değişimle ne yapacağını bilmediği belliydi. Onun işi, para kazandırma oyunuydu. Kadın satmak ona iyi kâr getiriyordu ama beni kendime satarak daha fazla para kazanabilirse neden bazı kuralların bozulması umurunda olsundu ki?

İki türlü de parasını alacaktı.

*İngiliz para birimi, kuruş.

İngiliz lordu maskesi takan adamı görmezden gelip celladıma döndüm, teklifimi kabul edip tokmağını indirmesi için resmen yalvarıyordum. "Bir milyon, efendim ve yürüyüp giderim, bu yerden bir daha asla bahsetmem."

Peki ya diğer kızlar?

Satılan kadınları bırakmanın düşüncesiyle yaşadığım utanç ve suçluluk için, annem bana lanet okurdu. Aynı zamanda gurur da duyardı çünkü kararlılık ve inanç dolu bir yol seçmiştim. Her zaman bende olmadığını söylediği bir şeydi.

Şimdi mutlu musun, anne?

Ben seslerin tıpkı dalgalar gibi çekildiği bir denizin ortasında dururken salonda ihtiyatlı mırıltılar patlak verdi.

Bir an için, aptal gibi kazandığıma inandım. Elimi oynamak için kusursuz bir an yakaladığımı ve özgürlüğümü kazandığımı düşündüm. Elbette almam gereken son bir ders daha vardı.

Fazla özgüven insana hata yaptırır.

İşte ben de yere çakılmak üzereydim.

"Teklifini görüyor ve artırıyorum," diye mırıldandı Maskeli Lord. "Bir milyon beş yüz bin İngiliz *sterlini*, dolar değil. Ne diyorsun?"

Ben cevap veremeden, teklifi artırıp şartlarımı değiştirmeye fırsat bulamadan o korkunç tokmak indi.

"Satıldı!" diye bağırdı müzayedeci. "Bay Lord'a, bir milyon beş yüz bin sterline."

Hiç Kimse'ye,

Bu, son konuşmam oldu. Son mağlubiyetim. Her günü acı içinde geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğim son gündü.

O günden itibaren Dilsiz Pimlico. Beyazlar İçindeki Sessiz Kadın oldum.

O adam bana ne yaparsa yapsın kırılmadım.

Ne kadar dayak atarsa atsın ya da cinsel cezalar verirse versin sessiz ve güçlü kaldım.

Kaçmanın bir yolunu bulduğumu söylemek isterdim. Kaçtığımı. Bunu sana Londra'daki zarif bir kafede, solumda yakışıklı bir erkek arkadaş ve sağımda en iyi dostumla yazdığımı...

Fakat yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.

Tuvalet kâğıdına yazdığım bu roman asla kurgu olmayacak.

Bu benim otobiyografim. Böylece bir gün, değerim tükendiğinde ve efendim benim için ödediği her peninin karşılığını aldığında, birisi çok fazla şeye katlanan dilsiz köleyi hatırlayabilir.

Belki işte o zaman, özgür olurum.

@novaebook

BÖLÜM DÖRT

PIMLICO

Kaybettiğim ve bir daha asla görmeyeceğim şeyleri saymak yerine, *sahip olduğum* şeyleri saymayı tercih ettim.

Satış işlemlerim yapılırken ben de meşguldüm. Başarılı olan teklifçiler yeni ürünlerini evlerine götürdükçe salon boşalmıştı. Kollarım arkama doğru çekilip, bileklerim birbirine kaba bir iple bağlandı, tıpkı çarpık bir nikah yüzüğü gibi.

Bir göz bandını, kara bir kefen gibi gözlerimin üzerine geçirdiklerinde sesimi çıkarmadım. Ya da hükmedici eller beni sıcak, piyano notalarıyla dolu balo salonundan dışarı çıkardığında... Hatta beni göremediğim bir koridordan yürütüp, şahit olmadığım bir girişten geçirdiklerinde bile tek kelime etmedim.

Bir mülteci gibi, arabanın arka koltuğuna itilirken birbiriyle konuşan sesler kısıktı. Beyaz elbisem ve şalım beni hâlâ raftan yeni alınmış bir ödül oyuncağı gibi süslüyordu.

Beni *Hotel de Sex Traffic*'den* özel bir havaalanı pistine götüren eski bir Honda mıydı, yoksa pahalı bir Maybach miydi, bilmiyordum. Beni satın alan o iki elin yardımı olmadan görmeme, dokunmama veya hareket etmeme izin yoktu.

Benimle konuşmadı. Ben de onunla konuşmadım. Etrafımızdaki çalışanların da konuşmasına gerek yoktu çünkü emirlerini almışlardı ve sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı.

*İnsan kaçaklığı sırasında kurbanların istismar edilmek için götürüldükleri otel.

Özel bir jet olduğunu tahmin ettiğim bir uçak gövdesinin altından geçtik. Eller beni nazikçe iterek bir merdivenden çıkmam için yönlendirdikten sonra, göremediğim bir koltuğa oturttu. En azından, o duyulardan yoksun korkunç hücreden uzak olduğum sürece ihtiyacım olana sahiptim.

Yaşamın bölük pörçük kısımları ve hisleri tarafından sarmalandım. Yüzüme değen şehir havası, geçtiğimiz sokaklardaki medeniyetin sesleri, yürüyüşe çıkan her şeyden bihaber ailelerin ve sevgililerin yanından geçişimiz... Ancak şimdi, hayal edilebilecek en yumuşak deriye sırtımı sıkıca bastırmış halde, bileklerim ve gözlerim bağlı şekilde öylece oturuyordum.

Bu durum, sahip olduğum her bir duyuyu daha da harekete geçiriyordu. Alkolün mayhoş kokusu, yoğun tarçın ve havyar kokuları... Bir erkeğin tıraş losyonunun, baş döndüren yoğun kokusunun izi... Hepsi olması gerekenden fazla hissettiriyordu.

Esaretim boyunca, tıpkı bir aptal gibi davranarak asla özgür kalmak için çabalamamıştım. İlk hoş geldin dayağından sonra hiç karşılık vermemiştim ve bir defa bile bana verilen yemekleri geri çevirmemiştim. Oraya gittikten birkaç saat sonra kendimi aç bırakmak ve sözlü kavgalara girişmek gibi seçenekler ortadan kaldırılmıştı.

Bu yeni şartlar altında akıllıca davranmayı bırakmayacaktım. Çığlık atmayacak, ağlamayacak veya esareti altında olduğum adamla arkadaş olmaya çalışmayacaktım. Bunun yerine sessiz ve güçlü kalıp bu adamın bana vermek istediği her türlü gıdayı alacak, reddetmek gibi aptalca bir şeyi asla aklımdan bile geçirmeyecektim.

Bedenimi olabildiğince dinç ve kararlı tutmam gerekiyordu.

Dudaklarıma şampanyanın buz gibi köpükleri değdirildi.

Çok uzun süredir böylesine keskin bir şeyin tadını almamıştım. Ağzımı açıp yudumladım.

Kadeh, tam olarak iki yudumdan sonra geri çekildi. Özel jetin motorları çalıştı, birisi kucağımdaki kemeri bağlamak için beni geriye itti ve tanımadığım bir pilotun sesi kalkışa hazır olduğumuzu bildirdi.

Nereye uçtuğumuzu öğrenmek istedim.

Bu yeni düşmanın kim olduğunu bilmek istedim.

Podyumda yüzüme taktığım maske parçalara ayrılmadan önce, ne kadar dayanabileceğimi görmek istedim. Karton sadece belli bir süre dayanırdı, hava koşulları onu nemlendirir sonra da yok ederdi. Peki ya katıksız inatçılık ve isyandan oluşan bir maske? O ne kadar süre dayanırdı?

Elbette istemek, yapmaktan farklıydı ve pistte hızlanıp göğe doğru atılırken koltuğumda arkama yaslanıp oturmaktan başka seçeneğim yoktu. Ani yükseliş sebebiyle kulaklarım tıkanıp açıldı, uzun bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi. Hiçbiri beni çözmek veya bana görme yetimi geri vermek için harekete geçmedi.

Dakikalar saatlere döndü, adamın konuşmasını beklemeye bir son verdim. Yapabildiğim kadar rahatladım ve kendi halimde takıldım; bir sonraki adıma zihnen hazırlanarak aklımı dinç tutuyordum.

Beni boğan piç kurusunun, suni teneffüs yaparak tekrar hayata dönmemi sağladığı andan beri bunun olacağını biliyordum. Artık sırtımı yaslayacağım kimse yoktu. Bana ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı söyleyecek kimse yoktu. Her şey tamamen bana bağlıydı. Gelecekte beni ne türden bir acı ya da kötü bir muamele beklediğinin pek önemi yoktu. Kendi kendime destek olmak, gözyaşlarımı silmek ve ne kadar kanlı olsa da kendi kollarımda teselli bulmak zorundaydım.

Bu kabullenişe, dehşetin yanında cesaret verici bir şey de eşlik ediyordu. Çünkü sadece kendime göz kulak olmak zorundaydım. Yalnız olarak bencillik edebilirdim. Bir duygu hissetmemek için kendimi kapatabilir, yüreğimi de dilim gibi susturabilirdim.

Satılan diğer kızlar unutulacaktı, bu yüzden onların varlığı için endişe etmedim. Annem görmezden gelinecekti, onun himayesindeki herhangi biri olmaktansa kendi himayesi altındaki biri olabilecektim.

Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Dakikalar geçti, uçak iki uçuş görevlisinin beni satın alan adama servis yapacağı kadar uzun süredir havadaydı. Pilot bir saatlik daha yolumuzun olduğunu duyurduğunda sinirlerim yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadelenin içindeydi.

Tüm pozitif düşüncelerime rağmen içimdeki tik takları durduramıyordum; üstesinden gelmek zorunda kalacağım bir sonraki olaya kadar geri sayım yapıyordum.

Sakin kalmaya, sorularla isyan eden zihnimi meşgul tutmaya çalıştım. Fakat tek isteğim, kaçma planları yaparken kime katlanmam gerektiğini öğrenmekti.

Para karşılığı birinin hayatını alan bu piç kurusu kimdi?

Benden ne bekliyordu?

Ve yakalanmadan ne sıklıkla bu tür işleri yapıyordu?

"Gerekli tanışmaları aradan çıkaralım, olur mu?"

Adamın sesi, cansız sessizliği bozunca donakaldım. Zamanlaması omurgamdan aşağı ürpertiler inmesine sebep oldu, düşüncelerimi duymuş gibiydi.

Onu görmeden konuşmamı mı bekliyordu? Beni kör tutmaya devam edip beden dilini izleyemeden ve daha fazla bilgi toplayamadan bunu yapacağımı mı sanıyordu?

Bir daha konuşmayacağıma yemin etmiştim. Asla. Ancak şu anda konuşmak onun değil, benim yararıma olurdu. Kendime üç kelime izni vermiştim. Yeniden açlık çekmeye dönmeden önce, sadece birkaç heceden oluşan bir harf diyeti olacaktı.

"Önce beni çöz."

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra takım elbisesinin hışırtısıyla birlikte öne doğru eğilerek omuzlarımı koltuktan kaldırdı. Tenim dokunuşuyla ürperirken tüylerim nefretle diken diken oldu.

Uzak durmak için elimden geleni yaparak yumuşak deri koltuğun kenarına doğru süründüm, işi kolaylaştırmak için bileklerimi geriye doğru tutuyordum. Hızlı bir hareketle derimin etrafındaki sicimden iblisler düştü, dişlerine başka bir gün kullanılmak üzere ağızlık takıldı.

Gözlerimin etrafındaki bağ gevşedi, çok sıkı bağlandığı için sebep olduğu baş ağrısı biraz olsun hafiflemişti.

Özgür kaldığım anda koltuğuna geri yaslandı.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonunda görme yetime yeniden kavuşmanın sebep olduğu parıldamayla savaşıyordum. Düşündüğüm gibi koridorun karşısında değil de tam olarak benim karşımda oturuyordu. Maskesini çıkarmıştı ve onunla göz göze geldiğim anda göz bağımı geri bağlamayı, tüm duyularımı unutmayı istedim.

Bu adamı görmek, duymak, ona dokunmak veya Tanrı korusun, bu adamı tatmak istemedim.

Daha önce takmış olduğu İngiliz lordu maskesi, altındaki bu canavara karşı fazla nazik bir görüntü vermişti.

Düşüncelerimi okuyamaması için çabalarken yüz ifademi sert tutup çenemi havaya kaldırdım. Uzlaşmalar ve dehşet verici soruları dile getirme dürtüsü boğazıma dolup tıkanmasını sağlamıştı.

Minnettardım.

Bu adam benden daha fazla kelime duymayı hak etmiyordu. Hak ettiği tek şey idam mangası ve mezarında dans eden ayak sesleriydi.

Hayatımın güvenli dönemlerinde ve tek derdimin uyuyamadığımda televizyonda ne izleyeceğim olduğu günlerde, polisiye dizileri, adli araştırmalar ya da suç belgeselleri izlerdim. Sunucu asıl suçlunun kim olduğunu söylemeden önce şüpheliyi bulmaya bayılırdım; DNA testini dikkatle inceliyor ve ekranda çıkan her potansiyel katile dik dik bakıyordum.

Çoğu zaman, öldüren kişi herhangi bir komşu veya aile dostu gibi görünüyordu. Yaşlı ya da genç, zengin veya fakir, hepsi sadece sıradan insanlardı.

İçinde karanlığı barındıran insanlar.

Diğer yandan, program hak ettikleri cezaları açıklarken kamera yüzlerine yaklaştığında, bir şey daima onları birbirine bağlıyordu.

Gözleri.

Gözlerindeki bir şeyler gerçekleri ortaya seriyordu, tıpkı bu adamda olduğu gibi.

Eksik olan bir şeyler vardı. Ruh demek istemiyordum çünkü onun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Çok daha kötü bir şey de olabilirdi. Bir sahtekâr. Şefkat ve empati hissedecek kadar insan olmayan biri. Soğukkanlılıkla öldüren ve tecavüz eden insanlar, acıya susamış iblisler...

İşte ben o iblise satılmıştım.

Gülümseyerek bronz yüzündeki düzgün beyaz dişlerini açığa çıkardı. Saman sarısı saçları onu İsveçli veya belki Norveçli gibi gösteriyordu. Uzun burun, belirgin elmacıkkemikleri ve delici mavi gözleriyle, uzun ve zayıf Avrupalılar ile aynı kemik yapısına sahipti.

Sanırım otuzlarının sonundaydı. Erken çocuk sahibi olsaydı babam olabilecek yaştaydı.

Bekle...

Çocukları var mıydı? Bir karısı? Ailesi?

Gözlerimizi birbirimize diktik, ikimiz de tek kelime etmiyorduk. Hâkimiyet için savaştığımız bir yarışma gibi hissettiriyordu ama işin aslını biliyordum. Tuzağına kendi ayağımla düşmemi istiyordu. Beni çözmesini isteyerek zaten o tuzağa adım atmıştım. Kendime düşen kısmı yerine getirmiştim, gerisi de ona kalmıştı.

Soğuk bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Şimdi beni görebildiğine göre, başlayalım."

Öne doğru eğilip parmaklarını dizkapaklarıma bastırdı, daha önce kimse beni böyle tutamamıştı. Tırnakları hızla elbisemin satenine gömüldü ve eklemlerimi koruyan kemik parçalarının etrafını kavradı. Birdenbire dizlerin ne kadar savunmasız olduğunu anladım. Çıkarmanın ve koparmanın ne kadar kolay olduğunu.

Hızla nefes alırken oturduğum yerde donakaldım.

"Adım Alrik Åsbjörn ama senin için Efendi A'yım. Anlıyor musun?" Dokunuşu sertleşti.

Dudaklarım birbirine yapıştı, konuşmayı reddediyordum. Susmak için gücüm vardı fakat gözlerimi kontrol edemiyordum. O canımı yakmaya devam ettikçe gözlerim acıyla parladı.

"Verecek bir cevabın yok mu?" Dizkapaklarıma daha çok baskı uygularken çenesini sıktı. "Kendine bir milyon teklifte bulunan kıza ne oldu? O sürtüğü tercih ederim."

Bacaklarımdan aşağı acı veren bir sızı inse de irademe kırılmadı. Yapamazdım. Eğer bu mücadeleyi kazanırsa o zaman savaşı kaybederdim. Bu kadar kısa sürede kendime bunu yapamazdım.

"Şimdi karşımda utanıyor musun? Pekâlâ." Tehditkâr dokunuşunu uzaklaştırıp arkasına yaslandı. "Konuşacaksın. Göreceksin."

Kalbimin her atışında kemiklerimin etrafına bir rahatlama yayıldı.

Sesimi bir daha asla duymaman için elimden geleni yapacağım.

"Kırmamız gereken bir irade olduğunu görüyorum ama beni hafife alma, kızım. Benimle uğraşmak istemezsin." Hemen yanında duran, oraya sıkıştırıldığını görmediğim siyah bir dosyayı aldı ve deri çantasının fermuarını açıp bir kâğıt tomarı çıkardı. Onları yüzüme doğru sallarken dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bu sensin. Hayatının özeti. Sosyal medyadaki arkadaşların. Aile fotoğrafların. Kişisel mesajların. Her aptalca düşüncen ve geçmişinin çirkin hatıraları."

Yumuşak sesi, beni tıpkı bir aptal gibi uyuşturmuştu, ta ki vahşi bir hareketle kâğıtları ahşap ve gümüş çizgili kabine doğru savurana kadar. "Gitti! Hepsi. Sen artık o fahişe değilsin. Sen *benim* fahişemsin. Sana Pimlico adı verildi ve şu andan itibaren sahip olacağın tek kimlik o. Anladın mı? Sen isimsizsin, ailesizsin ve bana aitsin."

Elini kaldırdı, insan kaçakçılarının öğrettiği dersler beni itaatkâr biri haline getirmişti. Darbesinden önce sindim, fazlasıyla arzu ettiği kontrolü ona çoktan vermiştim. Kulağımın üstüne doğru vurmasıyla kafatasımda keskin bir çınlama yankılandı.

Dudağımı ısırdım; bağırmamak ya da ağlamamak için kendimi tutuyordum. Kahverengi saçlarımla yüzümü saklamak için öne doğru eğildim.

Yok olmak istedim. Ortadan kaybolmak...

Çığlık atmamam ya da yalvarmamam umurunda değil gibiydi. Ellerini sıvazlarken tekrar sakinleşti.

Gereğinden fazla sakindi.

Sanki bir iş görüşmesindeymişiz ve ikimizin de yararına olacak bir konuyu konuşuyormuşuz gibi davranıyordu.

Ona neyin yararlı olduğunu öğretmek istedim; sol elimle hayalarını kavramışken sağ elimde de bir tutuklama kararı tutarak.

Alrik -sanki ona Efendi A diyecekmişim gibi *sadist piç-* elini tıraşlı çenesinde gezdirdi. "Hakkında bilinmesi gereken her

şeyi bildiğim göz önüne alınırsa, sana kendimle ilgili bir şeyler anlatmam adil olur." Tırnaklarını gömleğine sürterek tüm bu etkileşim onu sıkıyormuş gibi içini çekti. "Seni Girit'teki evime götürüyorum. Orada istediğim şeyi, istediğim zaman yapacaksın. Acıdan hoşlanmıyorsan isteklerimi reddetmeyeceksin." Gözlerinde merhamet namına hiçbir şey yoktu. "Gerçi acıdan hoşlanıyor da olabilirsin. Hoşlanıyor musun, Pimlico? Utangaçlığı bırak ve bana cevap ver. Gizliden gizliye, canının acıtılmasından hoşlanıyor musun?"

Yine dizimi sıvazladığında kasıldım, az önce yapmış olduğu şeyi hatırlatarak beni tehdit ediyordu. "Sessizliğin sana ne tür bir güç vereceğini umuyorsan... bir kez daha düşün." Eliyle elbisemi kaldırıp baldırlarımda topladı.

Hayır. Lütfen, hayır.

Gözlerimi yumup iğrenç parmaklarının bacaklarımın arasına doğru çıkmasını bekledim. Sonra birden durdu. Narin derimin üstünde kalıp homurdandı. "Benimle *konuşacaksın*. Eninde sonunda. Fakat endişe etme, eğer sadece çığlık atmayı öğrenirsen o da işime yarar."

Arkasına yaslandı, bardağını eline aldığında rezil dokunuşu benden uzaklaştı. Üç büyük yudum alıp yüzündeki pis gülümsemeyle narin kadehi salladı. "Geçmişinle ilgili her şeyi unut ve sadece bunu hatırla. Sen benim oyuncağımsın; en kıymetli eşyamsın. Senin için ne kadar ödediğimi ve karşılığında ne beklediğimi unutma."

Sözleri, uçağın zeminine birer el bombası gibi düştü.

Patlayıp beni mahvetmelerini bekledim ama sessizliğe gömülerek elde ettiğim özgürlük üstün geldi.

Sessizlik, çirkin bir duraklama gibi uzasa da bunu umursamadım. Eğer sessiz geleceğime sadık kalacaksam suskunluğumla

dost olmak ve yarattığı her türlü tuhaflıkta huzur bulmak zorundaydım.

Ancak Alrik öyle şeyler yapmaya hazır değildi. Bana doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Karşılığında senden neler beklediğimi sormayacak mısın?"

Sahip olduğum her içgüdü başımı iki yana sallamamı emretti. Bir şekilde cevap vermemi. Ancak onunla da savaştım. İletişimin her türlüsü artık sonsuza kadar yasaktı. Kim olduğumu kilit altına aldığım gibi, samimi bir bağ kurmakla ilgili tüm hatıralarımı da kafamdan atacaktım.

Nefesini verirken hırladı. "Bana ne kadar karşı koyarsan gideceğimiz yere ulaştığımızda bedelini o kadar ağır ödersin."

Ulaştığımızda.

Evimden ve annemden uzağa. Olduğum her şeyden uzağa.

Fiziksel her türlü cevabı kontrol edebilirdim ama kalbimin göğsümde intihar edercesine sıkışmasını kontrol edemezdim.

Alrik ağır bir şekilde iç geçirip bir kadeh daha şampanya almak için parmaklarını şaklattı. Parıltılı içkiyle dolu, buğuyla kaplı bir kadeh anında uzattığı eline verildi.

Aldığı yudumun keyfini çıkararak, "Sen sormadığına göre ben de anlatmayacağım. Sadece şunu bil, bu hafta sona erdiğinde dizlerinin üzerine çöküp daha akıllı davranmış olmayı dileyeceksin. Sonrasında olacakları öğrenmek için yalvarıp kendi kendine konuşarak uykuya dalacaksın," dedi.

Zihnimde korkunç bir resim belirmesini sağlıyordu. Hiçbir şekilde içinde olmak istemediğim türden bir geleceğin hayaliydi.

Birkaç kalp atışı kadar süre geçti. Göğsüm şişip iniyor, meme uçlarım elbisemin korsesine tıkıştırdığım tuvalet kâğıdına sürtünüyordu.

Hiç Kimse'ye notum.

O gümüş rengi karalamalarda teselli bulacak kadar aptaldım. Yine de buldum. Sırtımı dik tutup parmaklarımı ağırbaşlı bir şekilde kucağımda birbirine geçirdim.

Bu piç sadece bir adamdı.

Pislik.

Evet, canımı yakabilirdi. Evet, ölmek için yalvarmama sebep olabilirdi. Öte yandan ikimiz de aynı türden geliyorduk. Aynı hamurdan yoğrulmuştuk.

Bir gün kazanmanın ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Alrik şampanyasını bana doğru kaldırdı, içki veya akşam yemeği teklifinde bulunmadı. Uçak sola doğru eğilirken bakışları bedenimin her santiminde geziniyordu. "Neredeyse eve geldik. Sana etrafı göstermek için sabırsızlanıyorum."

Kıs kıs güldü. Şaka yapan kişi olmaktan ve hayatımın baştan yazılan öyküsünün can alıcı noktasını vurgulamaktan keyif alıyordu. "Oraya gittiğimizde, konuşmak için sağladığım bu samimiyeti ne kadar boşa harcadığını fark edeceksin. Zavallı Pimlico... gerçekten sormalıydın."

"Ve şimdi... artık çok geç."

@novaebook

BÖLÜM BEŞ

PIMLICO

"Burası senin odan."

Alrik beni odanın girişinden içeri doğru itip vücuduyla kapı eşiğini kapladı. Beyaz topuklularım parlak gümüş rengi karo zeminde tıkırdıyordu. Beni itmesiyle sendelediğim için topuklarım koyun postundan yapılmış halıya battı.

Tenime dokunduğu yeri ovalamak istedim. Yıkamak, defalarca yıkamak istedim.

Henüz yeni gelmiştik. Bulutlardan toprağa doğru süzüldükten sonra yolculuğumuzu özel bir uçak pistinde tamamlamıştık. Şoförü olan bir araba bizi oradan buraya getirmişti ve beni tutsak eden adamın göz alıcı evi, burada geçireceğim zamanı daha hoş hale getirmeye yaramamıştı.

Alrik beni içeri doğru sürüklemiş, ardından çekiştirerek yemek odasını, mutfağı, oturma salonunu geçmemizi sağlamış ve iki yöne doğru ayrılan merdivenlerden çıkarmıştı. Sola doğru dönerken, sanki her an kaçacakmışım gibi parmaklarıyla bileğimi sıkı sıkıya kavramıştı.

Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kaçışa dair hiç umudum yoktu.

Koridor boyunca yer alan odaların sayısını unuttuğum sırada, beyaz lakeden bir kapıyı açmış ve beni içeriye doğru savurmuştu.

Ya Alrik'in beyaza bir ilgisi vardı ya da söz konusu dekorasyon olduğunda hiç ilham gelmiyordu. Duvarlar beyazdı, yatak beyazdı, hatta makyaj masası, komodinler ve gardırop da beyazdı. Beyaz, beyaz, beyaz...

Gözlerim elbiseme indi.

Beni satın alma sebebi de bu muydu? Kar gibi, bembeyaz bir şekilde satışa hazırlandığım için miydi?

Fildişi rengi perdelere doğru geriledim; gecenin karanlığında gizlenmiş, daha önce hiç gelmediğim bir ülkenin manzarasını saklıyordu.

Bana yaklaşırken elleri prangalar gibi açıldı. "Yeni evine hoş geldin deme zamanı, sence de öyle değil mi?"

Elbisemin önünü kavrayıp çekti. *Sertçe.*

Güzel inciler ve karmaşık dikişlerin, böylesi bir işkenceye karşı direnmek için ellerinden geleni yapsalar da gürültülü bir çatırtıyla parçalara ayrılmaktan başka çareleri yoktu.

Kollarım otomatik olarak havaya kalktı. Çıplaklığımı saklamak için değildi -o konforu otelde benden döve döve almışlardı- tuvalet kâğıdından romanımı saklamak içindi.

Çok geç kalmıştım.

Yazılı kâğıtlar, ıstırabın minik parçaları gibi halıya dağıldı. Isırılmış kalemim yüreğimden çıkan bir kıymık gibi yere düştü. Hepsini toplamak istesem de hiçbir anlamı yoktu. Görmüştü. Toplamak ya da yerde bırakmak manasızdı, onları benden çalacaktı.

Onun gibi adamların yaptığı şey buydu.

Sapkın hayatını, onun uygun gördüğü şekilde paylaşmak için satın alınmıştım. Açığa çıkan sözcüklerimin uğruna ağlamayacaktım ve onları bırakması için yalvarmayacaktım.

Gözleri yerdeki karmaşaya bakarken dudakları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Vay canına, şuna da bakın. Burada neler varmış?"

Hızla nefes alıp kalan tüm gücümü kullanarak ona dik dik baktım.

Bir parçayı almak için çömelirken tek kaşını kaldırdı. Yazdıklarımı okurken başını kaldırıp yüzüme baktı. Önümde eğilmiş olması dikkatimden kaçmamıştı. Ancak girdiği pozisyonun onu benden aşağı seviyeye koyduğuna inanacak kadar aptal değildim. Öylece dururken de büzüşüp ayaklarının dibinde ağladığımda vereceği kadar acıya sebep olabilirdi.

"Bu tam olarak ne?"

Göz temasını bozup beyaz boyalı duvara gözlerimi diktim. Tablo yoktu. Bir kişiliği yoktu. Bomboş bir hiçlikten ibaretti.

"Bana cevap vermeme olayın sıkıcı olmaya başladı." Alrik doğrularak bir avuç kâğıdı yüzüme doğru itti. "Bana söylemek istemiyor musun? Peki. Bu durumda, artık onlara ihtiyacın da yok."

Son sayfayı da yerden aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Biraz uyumanı öneririm, Pimlico çünkü yarın gerçek karşılaman başlıyor."

Hiç Kimse'ye,

O gitti. Sana yaptığım önceki itiraflarımı yanında götürdü ama kalemimi almadı. Şimdi ne yazarsam saklayacağım, böylece bu yeni sayfalara asla sahip olmayacak. Geç oldu, çok geç ama bu duygusuz mezarlıkta bir saatim yok. Yarın hayatım değişecek ve yaşayacağım şeyleri sana yazıp yazamayacağımdan emin değilim.

Dinlemek için orada olduğunu bilmek yetiyor. Senin kabullenişin ve yargılamayışın devam etmemi sağlayacak.

Annem benimle gurur duyardı çünkü buraya kadar saygınlığımı yitirmeden dayandım.

Sana bir sır verebilir miyim, Hiç Kimse? Alrik yarın bana ne yapacaksa -cinsel olarak- birinin bana yaptığı ilk şey olacak. On sekiz yaşındayım ve bâkireyim. Komik, değil mi? Fakat benim dünyamda yaşadığında olan bu. Annem beni erkekler yerine kitapları, seks yerine ders çalışmayı seçmem için zorladı. Yani, eğer birkaç randevuya ve ıslak öpücüklerine katlanacak bir oğlan bulabilseydim, annemin kuralları beni durduramazdı. Ancak onu bulamadım. Ve şimdi, asla bulamayacağım çünkü seçim hakkı elimden alındı.

Onun yumruklarından, botlarından ya da zincirlerinden korkmuyor olmam aptalca mı? Sopalardan, kırbaçlardan ve işkence aletlerinden korkmuyor olmam saçma mı? Gerçekten korktuğum tek şey... Onun penisi.

Acıtacak mı?

Kanamam olacak mı?

Sona erdiğinde ve kendimi farklı hissettiğimde benimle konuşmak için orada kim olacak? Beni kızlıktan kadınlığa geçişe zorladığında? Genç kızlıktan köleye? Özgürlükten esarete?

Sen, sanırım. Yalnızca sen.

Yarın görüşürüz, Hiç Kimse.

Sana iyi uykular çünkü ben uyumayacağım.

@novaebook

BÖLÜM ALTI

PIMLICO

Hiç Kimse'ye,

Ben... ben bunu yapabilirim sandım ama yapamam. Ne yaptığını sana anlatabilirim sandım fakat anlatmayacağım. Tek söyleyebileceğim... beni karşılamaktan anladığı şey, hayatım boyunca bir daha asla tecrübe etmek istemediğim şeyleri içeriyordu. Canımı yaktı. Çok, çok fazla. Sana bunu yazarken acıyla çığlık atmak istemeden oturamıyorum bile.

Bekâretimi aldı.

Defalarca.

Seksin asla icat edilmemiş olmasını dilememe sebep oldu.

Tanrım... Canım o kadar çok yandı ki, Hiç Kimse.

Fakat beni öldürmedi.

Bu yüzden buna odaklanacağım.

Ve nasıl hayatta kalacağımı çözmek için elimden geleni yapacağım.

@novabook

BÖLÜM YEDİ

PIMLICO

Hiç Kimse'ye,

Burada ne kadar süre yaşadım? Hatırlayamıyorum. İki hafta mı oldu yoksa üç hafta mı? On hafta mı, on iki mi?

Alrik bilerek evde takvim tutmuyor. Sahip olduğu her teknolojik alet de şifreyle korunuyor. Biliyorum çünkü denedim. Karanlıkta durup şifresini kırmaya çalıştım. Yatak odasının köşesinde zincirliyken uyuyormuş numarası yaptım, tüm o süre boyunca ceptelefonunun tuş kilidini açmaya çalışmıştım.

Geçen ayları sadece bana düzenli olarak yaptığı doğum kontrol iğneleriyle hesaplayabiliyorum.

Ah, Hiç Kimse, beni bir görebilseydin... Tanrım, beni göremediğin için öyle memnunum ki.

Bunca zaman, nasıl güzel olduğumu düşünecek kadar sığ biri olmuştum? Bana kıvrımlarımı veren o çocukluk yağlarımı kaybetmeyi neden istedim? Dürüstçe söylüyorum, eğer annem beni şu an görse yanımdan geçip giderdi. Beni tanıyamazdı. Ben bile kendimi tanıyamıyorum.

Alrik, üç gece önce saçlarımı kesti. Yoksa altı mıydı? Bilmiyorum. Tek bildiğim tenime değen yumruklarının ve karnıma inen botlarının onun için yeterli olmadığıydı. Yüzümü ondan saklamak için kullandığım saçlarımı da kesmesi gerekti. Mutfak makasının dört darbesiyle koruma kalkanımı benden aldı.

Beni sadece çeneme kadar inen uyumsuz, katlı bir karmaşayla bıraktı. Bu canımı sıkmıyor. Haşat olmuş saçlarım gücümü zayıflatamaz. Ancak yaptığı berbat işi düzeltmemiş olduğu gerçeği, gelecekte olacaklara katlanabileceğime dair inancımı zedeledi.

Beni bu şekilde bırakarak ne kadar önemsemediğini gösteriyor.

Benim, onun en gözde eşyası olduğumu söylüyor.

Değilim.

Ben onun, kendi elleriyle karartıp bozduğu ve altın renginin soluk bir bronza dönmesi için rafa kaldırdığı ganimetiyim. Ta ki bir kutuya tıkılıp unutulana kadar. O kutuya tıkılmama ne kadar var, Hiç Kimse?

Peki ben öğrenmek istiyor muyum?

@novaebook

ALRIK'İN MALI

ALTI AY

Hiç Kimse'ye,

Seninle her gün konuşuyorum -eğer zaman yaratabilirsem- ama her şeyi yazmadığımı fark ettin mi? Günlük yaşadığım dehşetleri sana anlatmadığımı veya katlanmak zorunda olduğum şeyin gerçekliğini yeniden canlandırmadığımı?

Nedenini bilmek ister misin?

Çünkü benim neye dönüştüğümü kimse okumak zorunda kalmamalı. O tecavüzcü piç kurusunun yaptığını kimse görmek zorunda olmamalı.

Seni bundan koruyacağım.

Ve olanları aklımda yeniden canlandırmayarak kendimi de koruyacağım.

@novaebook

ALRIK'İN MALI

BİR YIL

Sevgili Hiç Kimse,

Bugün Alrik bana bir yıldır onunla olduğumu söyledi. Bir yıl! İğrenç, berbat, felç edici bir yıl.

Bir yıl...

Düşünüp taşınmak için çok fazlaydı.

Kaçmak için yapabildiğim her şeyi yaptım; bunu biliyorsun. Ondan saklandım, onunla savaştım, onu öldürmeye bile çalıştım.

Ve tüm bu teşebbüslerimin bedelini ödedim.

Sahip olduğum tek şey sensin, Hiç Kimse. Yalnızca sen gerçekleri biliyorsun. Yalnızca sen hayatta kalmak için yaptığım şeyi anlıyorsun. Kalan parçalarımı korumak adına bir parçamdan nasıl vazgeçtiğimi biliyorsun. Onun nasıl bedenime zarar verebildiğini ama artık ruhuma zarar veremediğini biliyorsun.

Onu manipüle etmeyi öğrendim. Beni hâlâ dövüyor -Tanrım, her gün yeni yollar buluyor- fakat bunca zaman sonra, şimdiye kadar irademi kırmış olacağına yemin ediyordu.

Doğru olan ise, tam tersi.

Artık hiç olmadığım kadar güçlüyüm.

Artık daha büyüğüm.

Artık daha akıllıyım.

Ve en sonunda annemin bana öğretmeye çalıştığı şeyi anlıyorum.

Dinlemekte, izlemekte, gözlemlemekte güç var. Alrik, sızlanıp duran bir kötülük çukuru ama beni kapana kıstırdı. Ben onu öldürmenin yollarını ararken onu kontrol altına da alıyorum... yavaş yavaş. Kibar olduğum için fazladan öğün kazanıyorum... azar azar. İtaatkâr olarak istismarını bastırıyorum.

İrademi kıramadı.

Beni asla *kıramayacak.*

Ve yakında, özgür olacağım.

@novaebook

ALRIK'İN MALI

BİR BUÇUK YIL

Sevgili Hiç Kimse,

Bir buçuk yıl...

Annem... o artık yoluna devam etmiştir. Arkadaşlarım üniversite diplomalarını almak için yolu yarıladı bile. Benim hayatım yerinde sayarken onlarınki ilerledi.

Artık bir kız mıyım ki? Bilmiyorum. Tek bildiğim şey acı. O kadar uzun süre güçlü oldum ki... İçimde, derinlerde bir yerde kendime yuva kurdum. O benim için geldiğinde kaçacağım güvenli, sağlam bir sığınağım vardı.

Ama dün... içimdeki krallıkta bir delik açtı ve beni kırmaları için arkadaşlarını davet etti.

Başarılı olamadılar.

Onun yerine başka bir şeyi başardılar.

Sana bunu itiraf etmek beni öldürüyor, Hiç Kimse... ama ben... ben olabildiğim kadar cesur oldum. Çok uzun süre dayandım.

Yorgunum.

Ne zaman yaşamak yanlış, ölmek doğru tercih haline geldi? Hayatını başka birinin mahvetmesine izin vermektense kendi ellerinle canını almak ne zaman daha akıllıca oldu?

Güçsüz olduğum için ölmek istemiyorum.

Ölmek istiyorum çünkü kazanmak için yapabileceğim tek şey bu.

@novelbook

Artık bana sahip olamayacak. O gücü onun elinden alacağım.

İntihar son isyanım ve onun önleyemediği tek hareket olabilir.

Kendi canımı almamın güçsüzlük olduğunu mu düşünüyorsun? Yeterince karşı koyduğuma inanıyor musun? Yaşama devam etme arzumu kanıtlamak için yeterince kırılan kemiğe katlanmadım mı?

Ben bir köleyim, Hiç Kimse.

Onu her şeyiyle lanetliyor olsam bile onun arzularının bir kölesiyim.

Beni yaraladı, beni mahvetti ve şimdi hiçbir değerim yokmuşçasına beni paylaşıyor.

Ben her şeye değerim.

Ve en sonunda yeterince katlandım.

@novaebook

EFENDİ A'NIN MALI

İKİ YIL

Sevgili Hiç Kimse,

Her kesik ve beyin sarsıntısı boyunca yanımda oldun. Kâbuslarımı dinledin ve o piç kurusu kanımı akıtırken elimi tuttun.

Birçok defa dinledin, sarıldın ve yanımda durdun. Fakat iki yıl boyunca dinlemen gerekeceğini hiç düşündün mü?

İki.

Yıl.

İki yıldır *bu korkunç canavarla birlikteyim.*

Söyleyecek başka hiçbir şeyim yok. Verecek hiçbir şeyim yok.

Altı ay önce sınırıma ulaştım. İçimde her ne kaldıysa kapattım ve ölüme ya da deliryuma karar verdim. Beni incitme eğlencesini elinden alabilirsem ölüm olacaktı. Mezarıma kavuşamazsam da deliryum.

Fakat nasıl olduysa... anladı.

Bir gün, mutfaktaki bıçaklar her zamanki gibi sütunda dururken ve her gün beni kendine doğru daha çok çekerken, ertesi gün kayboldular.

Perdelerin ipleri, ev eşyaları, elektrikli ev aletleri; intiharıma yardım edebilecek her şey sihirli bir şekilde kayboluverdi.

Beni güçsüzleştirmek için yaptı.

Ancak işe yaramadı. Bana, bu kadar uzun süre dayandıysam daha uzun dayanabileceğimi hatırlattı. Niye öleyim ki? Yaratıcısıyla buluşmayı ve yaptıklarının bedelini ödemeyi hak eden tek kişi o.

Ve ödeyecek de.

Bundan emin olacağım.

Çok uzun sürse de artık ihanet edeceğimden şüphelenmiyor. Dışarıdan savaşmayı bıraktım. Ben... itaat ettim. Fakat irademi kırdığı için değil.

Ah, hayır.

İtaat ettim çünkü ondan daha akıllıyım. Kusursuz zamanı bekleyecek kadar sabırlıyım.

Zincirliyken uyuma, bağlıyken nefes alma ve dayak yerken yaşama konusunda bir usta olmuş olmam önemli değil.

Gurur duyduğum şeyler yaptım. Gurur duymadığım şeyler yaptım. En nihayetinde, bunların hiçbir önemi yok.

Daha önce bir şeyler hissediyordum, Hiç Kimse. Umut, yuva ve mutluluk gibi fantezilere inanmaya devam ediyordum. Şimdi sadece uyuşukluğa, efendimi manipüle ettiğim klinik incelemeye ve içimdeki her an infilak edebilecek saatli bombaya inanıyorum.

Dünyaya hükmedebileceğini düşünen o kibirli ergen gitti. Kemiklerim sıska etimden dışarı fırlamamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Gözlerim boş ve soğuk. Yaptığı saç kesimi bir paçavra gibi yamuk yumuk uzadı.

Her şeyimi almış olması umurumda değil. Hâlâ asla sahip olamayacağı bir şey var.

Tek kelime etmeden geçen iki yıl.

Sesim onun kutsal kâsesi gibi ve ben de gerçek anlamda ona bu şekilde, "Siktir git," diyorum. Onu asla bak etmeyecek. Elbette denemeye devam edecek.

Dokuz ay önce, sırf çığlık attığımı duymak için Efendi A bacağımı kırdı. İşte onu bak etti. Durduramadım. Ve evet, doğru duydun. Yaptığı şeyden sonra ona Alrik demeyi bıraktım... aslında biliyor musun? Önemi yok.

Önemli olan tek şey, bugün yıldönümümüz olması.

İki yıl.

Son yıldönümümüz olacak.

Sana bunun sözünü veriyorum.

BÖLÜM SEKİZ

PIMLICO

"Sikik dizlerinin üstüne çök, Pim."

Yaralarım feryat etse de ona bana vurması için bir sebep daha vermeyecektim. Temkinli bir şekilde bana söyleneni yerine getirirken dizkapaklarım çatırdadı.

Bu evde onunla birlikte yaşamak nasıl mı hissettiriyordu? Daimi bir arafta gibi.

Bu yaşamın her lanet saniyesinden nefret ediyordum ama en çok nefret ettiğim şey uyanmaktı. En azından uyurken özgürlüğüm vardı. Yeniden dışarıda olacak özgürlüğe sahiptim. Tekrar gülmek için. Tekrar çok ama çok *uzaklara* koşmak için.

O, bana işkence etmekten daha iyi bir işi olmayan canı sıkılmış piçin tekiydi. İşe gitmiyordu. Haftada bir gelen temizlik ekibi ve her gün akşam altıda gelen yemek servisi dışında başka çalışanı yoktu. Parasının sınırı yoktu. Her şeyden paçayı kurtarma gücüne sahipti.

Başta onu harekete geçiren şeyin ne olduğu ya da neden bana böyle kötü davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak iki yıl uzun bir zamandı ve ben hızla öğrenmiştim. Her darbesi, her kesiği, altında geçirdiğim her korkunç gece bana nasıl hayatta kalacağıma dair ipuçları vermişti.

Karşılık vermek seçenek dahilinde değildi. Kaçmak, çığlık atmak, itaatsizlik; hepsi bana katlanabileceğimden daha fazla acı kazandırıyordu.

Gözlemlemek dışında.

Tek cephanem *buydu*.

Rahat yürüyüşünün çarpık adımlara dönüşmesinin, beni sikmek yerine kırbaçlayacağı anlamına geldiğini bilmek biraz bile yardımcı olmadı. Her ne planladıysa ondan kaçamazdım. Ses tonundan nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamanın ya da ne tür işkenceler planladığının önemi yoktu.

Ancak zaman ilerlediğinde, beni önceden uyardı. Kendimi daha iyi hazırladım, bedenimi uyuşturdum ve sadece nefes alarak kazandım. Kırbaçların ve zincirlerin arkasındaki benliğini görmeye başladığımda, karşımda son derece yetersiz birini buldum. Beni şiddetle hizaya getiren, iğrenç, omurgasız korkağın tekiydi.

Güçlü kalabileceğime inanarak evine girmiştim.

Bu, ilk tecavüzden önceydi.

İlk dayaktan.

İlk tekme, yumruk ve kırbaçtan.

İtaatsizliğim düşündüğümden uzun sürdü ama son kızın başına gelenlerin fotoğraflarını bana göstermesiyle hepsi bitti.

Ölmüştü.

Kızı öldürmüştü.

Öte yandan beni yerde tutmak için vücuduma bir ip daha bağlarken sonumun o kızla aynı olmayacağını mırıldanmıştı. Bana, onun için ödediği miktarın dört katını ödemişti. Ben gerçekten onun en pahalı oyuncağıydım ve ruhumu mahvedip beni kendi ruhuna zincirlemek istese de beni öldürmeyecekti.

Nefes alıyorken daha değerliydim.

Bu dehşet veren bir sondu. Artık ona açıkça değil gizlice meydan okuyordum ve bu, çok hızlı olmuştu. Gözlerimi kaçırarak aslında beni çözme hakkını elinden alıyordum. Dizlerimin üstüne çökerek onu engellediğimde, aslında beni dövme fırsatını reddediyordum.

Tüm görevlerimi tamamen çıplak bir halde yaptırmasına rağmen, zihnim kendini adalet ve intikam kıyafetleriyle sarmalıyordu.

Onu öldürmek için tek bir fırsatım olacaktı. Yalnızca bir tane.

Başarılı olsam bile akıllı davranmadığım sürece kaçabileceğimin garantisi yoktu. Bu evdeki her şey elektronik sistemle çalışıyordu. Eğer o şifreyi öğrenmeden onu öldürmeye kalkarsam burada ölürdüm. Bu tecavüzcüyle aynı mezarı paylaşmayı reddediyordum.

"Kutlayacağımız bir şey var. Sence de öyle değil mi?" Narin çenesini havada tutarak etrafımdan dolandı. "İki yıl, hayatım. Yaşının ne kadar genç olduğunu düşününce, bunun sahip olduğun en uzun ilişki olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bu bir ilişki değil, seni domuz.

Üstdudağım tiksintiyle seğirirken gözlerimi koyun postundan yapılma halıya diktim.

Ne yazık ki yüzümde beliren o tiksintiyi görmüştü.

Yumruğunu başımın yanına indirdi. "Bana surat yapma, Pim! Yıldönümümüzde olmaz."

Yana doğru sendeledim. Aynı pozisyona geri dönmem için beni tekmelemeden önce, gözümün önünde uçan yıldızlara karşı başımı iki yana salladım ve vücudumu dizlerimin üzerine geri dönmeye zorladım. Aniden başlayan baş ağrısını görmezden gelip ruh halini değerlendirdim. Bugünlerde her şey benimle konuşuyordu ve bunu sadece tavırları yapmıyordu... Seçtiği

giysiler, taktığı saat, hatta saç modeli bile. Her biri tavrıyla ilgili bir ipucuydu.

Etrafımda dolanıp şehre yaptığı yolculuğun iyi geçtiğini ve sonuca bağladığı iş her ne ise, onun lehine olduğunu anlatıp dururken ayakkabılarına baktım. Siyah mokasen ayakkabılar kaygısız ve özgüvenli demekti. Pantolonuna baktım, açık renk bir kottu ve şehre yaptığı yolcuğun tamamen işle alakalı olmadığı anlamına geliyordu. Gözlerim bileğine ve şatafatlı, altın Rolex'ine doğru kaydı. Bugün hava atıp üstünlüğünü gözler önüne sermek istemişti. En sonunda bakışlarım bebek mavisi, uzun kollu gömleğine kaydı. Rahat ama havalıydı. Ancak önü iliklenmemiş keten ceketi genelde giydiği şeylerin bir parçası değildi. Karşıdakini etkilemek fakat bir yandan da ilgisiz görünmek istemişti.

Kimi?

Anlayamadığım şeylerden hoşlanmazdım.

'Yıldönümümüz' için mi giyinmişti, yoksa akşama misafirleri mi vardı?

Bu düşünceyle kalbim kabuğuna çekilir gibi oldu. Beni arkadaşları Darryl, Tony ve Monty'ye ilk verişinde sadece dört adam tarafından kullanılmanın verdiği dehşetle değil, aynı zamanda karnıma tekrar tekrar indirilen yumruklar yüzünden kusmuştum.

O zamandan beri beni sıklıkla paylaşıyordu. Bir seçim hakkım yoktu. Yine de en azından onun ve arkadaşlarının kibri, bana kendimi kapatıp saklanmam için bir sığınak veriyordu. Bedenime sahip olabilirlerdi ama ben, dünyada bir şekilde savrulurken ruhumu dağılmadan tutabiliyordum. Ve onlar sesimi sonsuza dek duyamayacaklardı.

Elini diken gibi sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ben yokken uslu bir kız oldun mu?"

Bunun cevabını biliyorsun, seni piç kurusu.

Duvara dik dik baktım.

Nedenini bilmediğim bir şekilde, ne zaman işlerini halletmek için dışarı çıksa bir kaçış yolu bulamayacağımdan öyle emin oluyordu ki beni geceleri yaptığı gibi bağlamıyordu. Yalnız kaldığım ilk birkaç seferde mutfaktan bıçakları almıştım, hatta birkaç bıçağı onu uykusunda öldürme umuduyla saklamıştım.

Geri döndüğünde ne yaptığımı tam olarak biliyordu. Saçımı eline dolayıp beni evin içinde sürükleyerek gizli yerlere sakladığım üç kasap bıçağını da bulmuştu. Cephanemi topladıktan sonra beni garajdaki alçı panelin arkasında gizli duran özel bir kamera odasına götürmüş ve her şeyi nasıl bildiğini açığa çıkarmıştı.

Mülkünün her santimi kayıt altındaydı.

Nasıl olmuştu da hiç kamera görmemiştim?

Tek bir kör nokta ya da kamerasız oda yoktu.

O sırada kalbim eline bir kürek almış, öyle derin ve geniş bir delik kazmıştı ki bir daha dışarı hiç çıkamayacağımdan korkmuştum.

Fakat çıkmıştım. Çünkü başka seçim şansım yoktu.

"Ah hadi ama Pim, böyle yapma. Üç saat boyunca yoktum... tabii ki beni özlemişsindir."

Ebolayı ne kadar özlediysem.

Gözlerimi kısıp ona bakma riskini aldım.

Göz teması kurduğumuz anda dudaklarında pis bir gülümseme belirdi. "Bakıyorum da hâlâ konuşmayı reddediyorsun. Dudaklarını birbirine yapıştırabilirsin, hatta dilini koparıp atabilirsin bile ama çığlık attığını duyuyorum. Onları yüksek sesle dile getirmesen de verdiğin karşılıkları duyuyorum."

Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Bunları duymuş olmasını umdum, vücudumu titreten desibelleri sağır veya kör fark etmeksizin hep hissederdi.

Kıs kıs gülüp benimle aynı seviyeye gelmek için eğildi. Parmak ucunu çenemin çizgisi boyunca gezdirdi, dün gece yaptığı morluğa kasten bastırıyordu. "Biliyor musun... eğer en başından benimle konuşmuş olsaydın, sana karşı biraz daha nazik olabilirdim."

Saçmalık.

Yüzümü dokunuşundan kurtardım.

Öfkeyle nefes aldı. Elini çıplak göğsüme indirip meme ucumu çimdikledi. "En azından sana kıyafet verebilirdim."

Sana inanmıyorum.

Vermezdi. Onun içinde merhamet yoktu, sadece acı çektirmek için yaşıyordu.

Beni karşıladığı günün sabahında, beyaz elbisemi yırtarak üstümden çıkarmış ve asla geri vermemişti. Kaçırıldığım andan beri hiçbir şeyim yoktu. Bu on iki yatak odalı evdeki dolapların hiçbirinde benim için kıyafet yoktu. Onun tişörtlerinden birine el koymaya çalıştığımda tenimi döve döve öyle bir morartmıştı ki haftalarca banyodaki aynalardan kaçmıştım. Bana istismarda bulunmasını hissetmek bir şeydi, sahipliğini ve ihaneti tenimde görmekse tamamen başka bir şeydi.

O ilk ateşlemeden sonra çıldırmıştım. Kafese kapatılmış deli bir kuş gibi evinde koşturmuştum. Her kapıyı sarsmış, her pencereyi tırmalamıştım; bu ev denilen kalede bir çatlak, bir şey, beni özgür bırakacak *herhangi bir şey* arayıp durmuştum.

Başarısız olmuştum.

Buna rağmen gücüm tükenmemişti.

Beni konuşturmaya çalışmıştı. O... ikna yöntemleri konusunda yaratıcı olmuştu.

Fakat ben pes etmemiştim.

Eğer benimle konuşursa duvara bakıyordum. Eğer beni yatağa götürürse zihnimi kapatıyordum. Bir şeyler atarsa veya beni döverse ruh çantamın etrafına sımsıkı kapanıyor, bitene kadar ona tutunuyordum.

Ve her seferinde, tekrar kalkıyordum.

Her seferinde bir adım daha atıyordum... ta ki bir gün, atmayıncaya kadar.

Ancak o gün, bugün değildi.

Ya da yarın.

"Bu akşam için planladığım özel şeyi biliyor musun?"

Ölümün mü? Senden isteyeceğim tek armağan o.

"Benim adıma bu gecenin harika olmasını sağlayan iki şey var." Başıma arka arkaya hafifçe vururken sırıttı. "İlk olarak, eğer gerekirse eğlendirmeni beklediğim çok önemli bir misafirim var."

Donakaldım.

"İkinci olarak da o gittikten sonra... ikinci yılımız için kendi kutlamamızı yapacağız." Pis pis gülümsedi. "Ah, dışarı çıkınca alışverişe gittim. Yeni bir ağız tıkacı ve ip aldım. Konu sen olduğunda çok cömert biriyim, Pim."

Kalbim sanki tırmanmaya, küreği, paraşütü ya da lanet organın bacakları varmış gibi kaçmaya çalışarak uzaklara koştuğunda kaburgalarıma doğru düştü.

Barbar cömertliğini kendine saklayabilirdi.

Makyaj masasının yanındaki ufak buzdolabına doğru yöneldi. Bana ölmeyi dileterek geçirdiği saatlerde sıvı alımına dikkat etmek için orada biralarını tutuyordu. En sevdiği biranın kapağını açıp kocaman bir yudum aldı. "Bu akşamla ilgili bilmen gereken tek şey, Pim, bu şerefsizin bizim aşkımızın ne kadar eşsiz olduğunu bilmiyor oluşu. Çok özel. Anlıyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için her şeyimi kullandım.

Senin aklın bulanık. Delisin!

Aşk mı? Hah!

Sahibim olması, boku yemiş olduğumun tanımıydı.

"Çok uslu olacaksın çünkü sana vereceğim başka bir şey daha var."

Omuzlarımı çektim, kendimi sert bir darbeden veya aldığı yeni ürün nasıl bir şeyse, onun acı verecek dokunuşundan korumaya çalışıyordum. Sanki ani çıkarımlar her zamanki gündemini değiştirmiş gibi onu okuma yeteneğim karışmıştı.

Eğer onunla ilgili tahmin yürütemiyorsan, Psikoloji 101'den kaldın demektir.

Annem gurur duymazdı.

Annemi çok sık düşünmezdim ama bunu yaptığımda, acaba beni kaçıran piç kurusuyla hiç birlikte vakit geçirdi mi diye merak ediyordum. Hayalimde, annem ona gülümsüyordu ve piç herif, kâr elde etmek uğuruna beni kaçıracak olmanın sırrıyla pis pis sırıtıyordu.

Benim sayemde kazanılan bir buçuk milyonun ne kadarını almıştı?

Şimdi benim için ne kadar alırdı? Sıska, dayak yemiş ve mosmor haldeyken?

Efendi A bana bakmak için döndü.

Önseziyle tüylerim diken diken oldu.

Tek istediğim onu vurmak ve yürüyüp gitmekti. Hiç Kimse'ye anlatacağım iyi haberlere ihtiyacım vardı. Hayatımı hayali mektup arkadaşımla paylaşıyor olsam da çoğu itirafımı yazamazdım.

Yazıyla ölümsüzleştirmek istediğimden daha kötü şekillerde canımı yakardı. Beni kirletebilir, tecavüz edebilir ve hatta konuşmam için ikna etmeye çalışabilirdi. Fakat benden en çok istediği şeyi ona asla vermeyecektim.

Sesimi.

Bazen beni boğazlayarak ya da keserek konuşmanın eşiğine getirdiği oluyordu. Tek kelimemle onu durdurabileceğimi söyleyerek beni felaketin kıyısında tutuyordu. Öte yandan sanki beni konuşturursa değersiz olacağımı seziyormuş gibi, dayanmanın mümkün olmadığı o son anda geri çekiliyordu.

O olaydan sonra, kalan gücümü şifonyerimi çekip kapıya barikat kurmak için kullanmıştım; beni daha fazla incitmesini engelliyordum.

Bu aklını kaçırmasına neden oldu, garajdan bir balta alıp kusursuz mobilyayı parçaladı.

Ve o kapıyı kırdıktan sonra yaptığı şeyler...

Titredim, o anı tekrar aklımda canlandıramadım. Yine de parmaklarım ayağıma dokunmadan edemedi. Öfkeyle ayağıma basıp beni dövdüğünde bütün ayak parmaklarımı kırmıştı.

"Ayağa kalk. Sana bir sürprizim var."

Sürpriz mi?

Sürprizlerden nefret ederdim.

Sürpriz, boğulmak demekti.

Sürpriz, satılmak demekti.

Söylediğini yaparken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Odadan çıktıktan bir saniye sonra elinde bir poşetle geri döndü. "Al hadi. Hediyeme bir bak. Nankör bir kaltak olma."

Sessizlik yeminim olmasaydı o çürümüş ruhuna lanetler okurdum. Defalarca gebermesi için haykırırdım.

Tereddütle bir adım atıp poşeti aldım ve içine göz attım.

Kıyafetler.

Bunca zaman sonra... ne demeye bana giysi veriyordu ki?

Yaptığı şeyler için onu bağışlamamı falan mı istiyordu? Pamuklu ve ipek kumaşlar bunu başaramazdı. Hiçbir şey yapamazdı. Tabii onun bağışlanmayı isteyecek kadar insani duyguları

olması ya da bu derece hastalıklı olduğunu fark edecek kadar aklı başında olması beklenemezdi.

Kıyafeti çıkarmamı beklemeden poşeti parmaklarımın arasından çekip aldı ve beyaz kumaşları yere fırlattı. Hepsi zeminle ve koyun postundan halıyla bütünleşti. "Senin. Onları giymeni bekliyorum."

Hareket etmeyince arkama geçti, ereksiyonunu popomun arasına sürttü. "Siktir, konuşmayarak tepemi attırıyorsun." Baldırıma tokat attı. "Çok güçlü olduğunu sanıyorsun ama *o kadar da* güçlü değilsin. Benimle konuşmak istemiyor musun? Zaten buna *ihtiyacım* yok."

Kulak mememi kanatacak kadar sertçe ısırdı, irkildiğimde kahkaha attı. "Bir gün iraden kırılacak ve bunu yaptığında çığlıklarını dinleyerek kutlama yapacağım."

Ensemi kavrayıp beni ileri doğru yürüttü, makyaj masasına çarpana kadar ittirdi. "Benimle konuşmamaya devam et. Yazmayı sevdiğini bilirken küçük bir kız gibi çıkan sesini duymam gerekmiyor."

Kulağımı ısırdığı yerden kırmızı bir damla omzuma düşünce tenim öfkeyle titredi.

Kalçasını kıvırıp sikini belime daha çok bastırdı. "İlk geldiğinde senden çaldığım şu notları hatırlıyor musun? Okuması eğlenceliydi. Biraz daha istiyorum. Sana sahip olduğumda ne hissettiğini bilmek istiyorum. O dilsiz, küçük beyninin içinde kilitli tuttuğun her şeyi bilmek istiyorum."

Omzumun üstünden onları sakladığım yere bakmamak için kendimi zorladım. Hiç Kimse için yazdığım sayfalarca notum, durduğumuz yere öyle yakındı ki... Onları bulursa hiçbir şeyim kalmazdı.

Yüzümü masanın kenarındaki geniş bir kitaba yapıştırdığında nefes alamadım. "Bu akşam siktiğimin Noel Babası gibi

hissettiğim için sana bu hediyeyi veriyorum." Yanağımı süslü günlüğe bastırarak tısladı. "İstediğin kadar yaz, hayatım. Benim hakkımda söyleyeceğin başka ne var görelim."

Kitabın yanındaki yeni kalem, onu bir zıpkın gibi kullanmam için bana yalvarıyordu. Gözüne saplamam ve o kör olunca dans etmem için...

Yap hadi.

Öldür onu.

Şimdi!

Parmaklarım kaleme doğru süründüğü sırada onu alıp yumruğunun içine hapsetti. "Bir daha düşündüm de... bu senin için fazla iyi." Kulağımı yalayıp oradaki kanı dağıttı. "Planlarını görüyorum, Pim. Hediyemi başka şeyler için kullanmayı düşünmen... çok yazık."

Lanet olsun sana.

Siktir git!

Bırak beni!

Sıcak, öfkeli gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Sonrasında beni yere fırlatıp ayağını karnıma indirdiğinde başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. "Şükretmeyi bile bilmeyen bir kaltaksın! Senin için yaptığım şeylere bak!"

Tekmeledi.

Tekmeledi.

Tekmeledi.

İçgüdüsel olarak tortop olsam da gevşeyip kabul etmemi sağlayan içimdeki disiplindi. Öfkesinden kaçmaya çalışmanın sadece daha fazlasına sebep olduğunu çoktan öğrenmiştim.

"Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun. Değilsin!"

Tekmeledi.

Tekmeledi.

Kaburgalarım haykırdı. Ciğerlerim tıkandı. Canım yandı.

İtaat edecek kadar güçlüyüm.

Kapı zili, onun kahrolası işkencesine karşı kusursuz bir zamanlamayla çaldı. Neşeli zil sesi omurgamdan aşağı, tenimi paramparça eden bıçakların inmesine neden oldu.

Nefes nefese aşağı doğru uzandı ve bir avuç saçımı koparırcasına çekip beni titrek ayaklarımın üstüne kaldırdı. "Ah, işte geldi. Oyun zamanı."

Nefretle dolu soluğumu geri yutup, ateş gibi dağlayan ıstırapla var olmaya devam ettim.

Beni bırakıp gömleğini düzeltti. "Artık cömertliğimin boyutunu gördüğüne göre, bu akşam konuğuma karşı kusursuz bir fahişe olarak karşılığını vereceksin. Üstünü giy. Ve aşağı gel."

Hiç Kimse'ye,

Burada oturmuş giymek istemediğim bu tuhaf ve yeni kıyafetlerle oyalanıyordum. Bu beni tuhaf biri yapar mı? Sınırlandırılmak istemiyorum. Bu şeyi yaratmak için bağlanan ilmeklerin beni boğmasını istemiyorum.

Onları görebiliyor musun? Beyaz olan ucubeyi? Hayır, elbette göremezsin çünkü senin gözlerin, kulakların veya bir kalbin yok.

Bu akşam bir konuğunun geleceğini söyledi. Beni paylaştığı her zamanki hayvanlardan farklı biri.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bilmemekten boşlanmıyorum.

Senin yumuşak katlarının arasına kıvrılıp her şey sona erene kadar kaleminin çizgilerinin arkasına saklanabilir miyim?

...

...

Giyindim, Hiç Kimse.

Etekle birlikte polo yakalı bir üst giydim ve aynaya o kadar uzun süre baktım ki... Bana neden bunu giydirdiği konusunda kafam epey karıştı. Seksi değil. Kumaş üstümden düşüyor, ayrıca sıska vücudumu ve bana verdiği tüm morluklarla yara izlerini saklıyor.

Ama bunu neden yapsın ki?

Neden bedenimdeki başarılarını saklasın? Onlar hoşuna gidiyor. Onların mücevherlerim olduğunu söylüyor. Boğazımı sıkarak yaptığı kolye veya bileklerimdeki ipten tahriş olmuş bilezikleri vererek ne kadar cömert olduğunu söylüyor.

Ah hayır, bana sesleniyor.

Gitmek istemiyorum.

Fakat gitmekten başka şansım yok.

@novaebook

BÖLÜM DOKUZ

ELDER

Cehennemin sayısız versiyonu vardı.

Birçoğu klişeyle doluydu ve bir beladan fazlası değildi; fazla dramatize ediliyordu, ilgi çekmek isteyenlerin sohbet konusuydu. Öte yandan, ismine yakışan birkaç çeşidi vardı.

Bir versiyonunda kısa süreliğine ziyarete gelir, bir hayatı paramparça eder ve sonrasında kanlı parçaları kaldıracak kadar cesur birine yıkıntıları bırakıp giderdi. Bir diğer versiyon ise özellikle piç kuruları için ortaya çıkardı, işledikleri suç her ne ise onun intikamını alırdı. Üçüncüsü ise bir kasırga gibi hareket ederdi, yoluna çıkan her şeyi yıkıp geçerdi; hak et ya da etme.

Bir de bu versiyonu vardı.

Cehennemin yalanla, aldatmayla dolu haliydi. Her hareketi, her harfi dikkatlice seçmek ve titizlikle dile getirmek gerekiyordu çünkü eğer gereken özen gösterilmezse, en kötü cezası ölüm olmazdı.

İşte ben, o cehennemdeydim.

Bir iblisin inine kendi isteğimle giriyordum. Peki bunu ne için yapıyordum?

Ne sikime buradayım ki ben?

Cevap tıpkı bir solucan gibi zihnimin içinde kıvrıldı. Düşüncelerimin içine bir solucanın sızması, bana dair her şeyin kötü

olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı pislik tarafından yavaşça yiyip bitirilen çürük bir elma gibi...

Öyleydi de.

Yıllar boyunca tam olarak öyleydim.

Ancak artık değildim.

Solucanın insanlığımda ve dürüstlüğümde açtığı delikleri başka bir şey doldurmuştu. O boşluk, elimdeki ucu bucağı olmayan güce rağmen yine de güce susamış bir şeyle dolmuştu. Okyanusları dolduracak kadar param olmasına rağmen servet açlığı çekiyordu. Bu şey, en başında kim olduğumu asla unutmamamı söylüyordu.

Ayrıca başlangıçta olduğum kişi pek dikkate değer biri değildi. Gölgeler, kan ve çığlıklardan ibarettim. Onurumu, ailemi, beni insan yapan her şeyi kaybetmiştim.

Sahip olduklarımı kazandığım anda her şeyi kaybetmem, şansın benden yana dönmesinin içimdeki karanlığı iyileştirdiği anlamına gelmiyordu... aksine daha da kötüleştirmişti.

Hem de en lanet şekilde.

Tabii beni evine davet eden adamın bundan haberi yoktu.

Arabamdan inerken dudaklarım seğirdi ve başımı Selix'e doğru salladım. "Bu akşam hizmetlerine ihtiyacım olmayacak."

Korumam, şoförüm ve her şekilde emrimde olan adam gözlerini kıstı. Tepesinde topuz yaptığı siyah saçları akşam ışığını içine çekiyordu, tıraşlı çenesinin hatları keskindi. "Emin misiniz? Bu adamın ne olduğunu biliyorsunuz. Araştırmanızı yaptınız. Kararınızı yeniden düşünmenizi..."

"Sana tavsiyem, bana tavsiyede bulunmaya bir son vermen."

Ben dikkate alınan birisi olmadan çok önce tanışmıştık. Benimle aynı zorluklara göğüs geren bir düşmandı. Şansım döndüğünde, o lağımdan çıkarken onu da yanıma almıştım.

Sonuç olarak, işe almak için düşmanından daha iyi bir seçenek yoktu.

Eğer birbirimizi öldürmeye çalıştıktan sonra sadakatini satın alıp dostluğunu kazanabildiysem, hiçbir şey bizi ayıramazdı. İnşa ettiğimiz temel, ışık ve mutluluktan daha güçlü bir şeyin üzerineydi. Aynı iğrençlikten yaratılmıştık.

Bunda güç kadar zayıflık da var.

Bu yüzden Selix'e, ona hayatım pahasına güvenebileceğimi ama onun benim vicdanım olmadığını hatırlatmayı bırakmayacaktım. Ne öncesinde ne şimdi ne de sonra.

Artık bir vicdanım olduğundan bile şüpheliyim.

Köklerime bakıldığında ben hiç kimseydim. Adam denilmeye bile layık değildim.

Bununla bir sorunum yoktu.

Selix dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana ihtiyacınız olursa sokağın aşağısında olacağım."

Ceketimin düğmesini iliklerken başımı salladım. "İhtiyacım olursa haberin olur." Onu başımdan savarak büyük, beyaz malikânenin ön kapısına doğru yürüdüm.

Beyaz.

Alayla güldüm.

Gelmiş geçmiş en büyük yalandı.

Ziyaret eden kişiye masumiyet ve saf bir izlenim veriyordu. Gerçek ise tam tersiydi. Beyaz, sayısız yüzü olan bir renkti. Kimliği konusunda yalan söylerdi, diğer renklerin yoğunluğunu azaltırken kendi pigmentini gizlerdi. Ölümden önceki son boş düşünceydi.

Beni davet eden kişi, ona söylediğim kişi olduğuma inanıyordu. Eğer benim onu araştırdığım gibi beni araştırdıysa,

hakkımda öğrendiği hiçbir şey doğru olmayacaktı. Sadece dikkatle bırakılan değersiz bilgi kırıntılarından ibaretti.

Geçmişimi bilmeyecekti.

Yeteneklerimi bilmeyecekti.

Amacımı ise hiç bilmeyecekti.

Ancak yakında öğrenecekti.

Ve ardından, cehennemdeki görevim tamamlanmış olacaktı.

@novaebook

BÖLÜM ON

PIMLICO

Bu akşam farklıydı.
Farklı şeylerden hoşlanmazdım.

Karnımı tekmelediği yer acıyordu. Yumruğu yüzünden başım dönüyordu. Kulağımı ısırdığı yer sızlıyordu. Üstelik bu, nazik davranan haliydi.

Annemin *zorbaların aklını nasıl okursun* dersleri tam zamanlı işim haline gelmişti. Efendim gibi adamları neyin harekete geçirdiğini artık biliyordum. Bana doğru baktığı veya bana dokunduğu her anda ondan bazı parçalar çalıyordum.

Ben onun kötülüğünün süngeriydim, yararıma olacak her şeyi sömürebildiğim kadarıyla sömürüyordum. Elbette keyiflendiğim ufak galibiyetlerim olsa da yaşadığım trajediler başarılarıma fazlasıyla ağır basıyordu.

Bu akşam bir başarı olmayacaktı.

Bunu sezebiliyordum.

Peki ne olacaktı?

Korkunç cevaplar aklımdan film şeridi gibi geçerken titredim, her biri diğerinden daha kötüydü. Ev bana tehlikeli ve tuhaf hissettiriyordu, sanki hiç beklemediğim bir şey için hazır bekliyordu.

Onlyebook

Kapısız yatak odamdan çıkıp aşağı kata indim. Çıplak ayaklarım, ne kemiklerimi kırdığı yerdeki siyah ve mavi gölgeleri ne de derimin yetersiz beslendiğimi gösteren soluk rengini gizleyebiliyordu. Fakat bacaklarımın etrafında uçuşan beyaz etek, Girit'e geldiğimden beri ilk defa çıplaklığımı ve yara izlerimi kapatıyordu.

Tabii bulunduğum yer gerçekten Girit ise.

Renksiz bisiklet yakalı bluz, boğazımı pamuktan parmaklar gibi sarmalıyor, kıpırdanmama ve çekiştirip durmama sebep oluyordu.

Son zamanlarda Efendi A'nın tasmalar ve ipler kullanma eğilimi vardı, beni korkunç pozisyonlarda bağlıyordu. Normalde, işini bitirdiğinde o pozisyon beni boğuyor olurdu. Bu yaşanırken dehşete düşüyordum fakat artık korku, başka zamanlara da sıçramıştı. Efendi A ne zaman boynuma dokunsa, anında gözlerime yaşlar hücum ediyordu. Ne kadar güçlü olduğumun önemi yoktu, vücudumun o kısmını dehşet yaratmak için bir tetikleyiciye dönüştürmüştü.

Şimdiyse beni boğan şey o değil, giydirdiği kıyafetlerdi.

Artan paniğimi yutarak basamakların yarısında durdum.

Bunu yapamam.

Arkamı dönüp hızla yukarı fırladım.

Seçim hakkın yok.

Yüzümü ellerime gömerek sahanlıkta durdum, hıçkırıklarım tüm kaburga kemiklerimi kırmakla tehdit ediyordu. Aniden gelen korkumdan nefret ettim. Bilinmezliğin bana yaptığı buydu. Kırılgan gücümü sarsıyor, içimde artan infilak patlamaya hazırlanıyordu.

Geçen iki yıl içerisinde -ölmek istediğim günlerde bile- bir gün daha nefes alıp vermemi garanti altına alan bir güvenlik

sistemi geliştirmiştim. Diğer günlerdeyse çığlık atmak istedim. En çok da onu gebertmek istedim.

Onu gebertmekle ilgili düşünceler devam etmemi sağladı.

Ve evrim geçirdim.

Önceleri beni diz çökmeye zorladığında itaatsizlik etmek için ayağa kalkardım. Yüzümü yere yapıştırdığında savunmaya geçerek fırlardım. Çıkardığım sorunlar için defalarca canımı yakmıştı.

Şimdiyse önünde eğiliyor, ona saygı duyduğuma inanmasını sağlıyordum ve tüm bu süre içinde kalbim, saplamak istediğim hançerleri bilemekle meşgul oluyordu. Diz çöküyordum çünkü bu ona güç veriyordu. Böylece elinde o gücü hissettiğinde ona sahip olduğunu çok fazla kanıtlama ihtiyacı duymuyordu.

O, vahşi ve sadist yönelimleri olan bir korkaktı ama ben onunla elimden geldiğince oynadım. Kafasına girdim. Gaddarlığından kaçamasam da aklımı kullanarak büyük işkencelerinden kaçabildim.

Yine de akıllı ve boyun eğen biri olmanın bir bedeli vardı. Hayatta kalmak için yaptığım şeyler bana köle hayatı yaşattı. Arada sırada, çok nadir de olsa daimi korkum ve mutsuzluğum galip geldi.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Hıçkırıklarım o kadar çoğaldı ki, tenim dar kıyafetlerden kurtulmak için yalvarıyordu. Soyunup ortadan kaybolmak istedim.

Vaktin tükeniyor.

Kıpırda.

Eğer kendi isteğimle gitmezsem o benim için gelirdi. Canımı yakardı. Bugün yeterince acı çekmiştim.

İtaat edecek kadar güçlüyüm.

Bu cümle benim için bir savaş narası, bir ninni, bir dua haline gelmişti. Kendime durmadan bunun doğru olduğunu hatırlatıyordum. Bazı günler bunun bir yalan olması önemli değildi. Hâlâ buradaydım. Tuhaf bir biçimde, ben *kazanmıştım*.

Gözyaşlarımı yutup baskı ve acı yüzünden uzun zamandır bükülü duran omurgamı doğrultmak için elimden geleni yaparak merdivenlerden indim.

Yavaşça.

Çok yavaşça.

Yine de yeterince yavaş değildim.

Yanağımdaki damlayı silmeye vakit bulamadan kendimi zemin katta buldum. Girişe giden koridorda ilerlerken boğazım sıkıştı. Polo yaka boğazımı sımsıkı kavrıyor, korkumu yoğun ve boğucu bir şeye dönüştürüyordu.

Tam kıyafetleri üstümden yırtarak çıkarmama iki saniye kalmışken bakışlarım Efendi A'nın konuğuna kaydı.

İlk düşüncem şu oldu... *koş*.

Gözleri etrafındaki adamların gözleriyle aynıydı.

Bir katilin, acı veren ve o acıyı kullanan birinin gözleriydi.

Hemen ardından ikinci düşüncem şu oldu... *ona doğru koş*.

Beni tanımıyordu.

Efendi A ona hükmetmiyordu. En sonunda beni özgür bırakacak kişi o olabilirdi.

Ya da beni öldürecek kişi.

İki türlüsü de işime gelirdi çünkü uzun zaman sonra ilk defa, yabancı birini görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Kendimi güçlü kalmaya zorlamak yerine, umudu hissetmeyi anımsıyordum.

Adamın tüm dikkati, Efendi A'nın nezaketen benden yararlanmalarına izin verdiği pislikler çetesinde kalmaya devam ederken dizlerimin titrediğini hissettim.

Beni görmemişti, tıpkı bir hayalet kadar sessiz bir şekilde duvara yapışmıştım.

Yabancı, kınından fırlamayı bekleyen bir kılıç gibi gerginçe otururken karşısındaki kanepede oturan üç adama dik dik bakıyordu.

Efendi A, bana tecavüz eden hayvanlarla beni asla tam olarak tanıştırmamıştı ama isimlerini biliyordum. Korkunç zevklerini biliyordum. Ve onların da diğerleri kadar kötü olduklarını biliyordum.

Darryl, Monty ve Tony bana doğru alayla güldükten bir saniye sonra beni görmezden geldiler. Onlar için bir hiçtim. Tıpkı yemek masasının üstündeki kristal avizenin ya da girişteki sehpanın üzerinde duran bir vazo gibi değersizdim.

Beni gördüler, kısa bir süreliğine beni süzmüş bile olabilirlerdi ama sonrasında önemsizdim.

Sadece alkol su gibi akmaya başladığında ve Efendi A onlara canları ne halt isterse yapmaları emrini verdiğinde cinsel yönden ilgilerini çekmeyecek kadar önemsiz olmayı diliyordum.

Hasta piç kurusu, arkadaşlarının üçünün aynı anda canımı yakmasını izlemekten hoşlanıyordu. Orada oturup mastürbasyon yaparak onların...

Dur!

Korkunç hatıraların her birini derine, çok derine tıkıştırdım. Zaten dağ gibi olan yığına daha fazla katlanabilmemin tek yolu buydu.

Ayrıca, önemi yok.

Kâbuslarımdan ziyade bu yabancıyla çok daha ilgiliydim.

Bu adam kimdi?

Parmaklarımla çirkin eteğin uçlarını kavrayarak ince kumaşın serinliğinde teselli aradım. Giyinmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki basit bir kapalılığın getirdiği rahatlamayı unutmuştum.

Bedenimi koruduğu için değildi.

Vücudumun her parçası hâlâ görülebiliyordu, sadece... artık üstlerinde bir gölge vardı. Beyaz kumaş darlığı yüzünden meme uçlarımı saklamıyordu ve etek de bacaklarımın arasındaki gizli, istismar edilmiş yerleri vurguluyordu.

Annemin bazen kıyafetlerin çırılçıplak olmaktan daha baştan çıkarıcı olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Belki de bahsettiği şey buydu. Baştan çıkarma? Tersten bir striptiz gösterisi?

Efendi A elinde bir şampanya kadehiyle mutfaktan çıkarken beni fark etti. Çok sık içmezdi ve narin saplı kadehi bana uzattığında neredeyse şaşkınlıkla geriye çekilecektim.

Yanağımı öptü, kulağıma tıslamadan önce yabancıya bir göz attı. "Konuğumuzun küçük oyunlarımızdan haberi yok, tamam mı tatlı Pim'im? Ve eğer kendin için iyi olanı biliyorsan bunu öğrenmesi için ona herhangi bir neden vermezsin."

Konuğuna arkasını dönüp tehdit olarak boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

Konuğunu mu, yoksa beni mi öldüreceğini söylemeye çalışmıştı, emin değildim.

Dilime tek bir damla bile değemeden kadehi elimden geri aldı, kolunu bana dolayıp adama doğru götürdü.

Yaklaştıkça ilgim bir o kadar arttı.

Efendi A ve benzer sarışın arkadaşlarının aksine, bu adam Avrupalıların beyaz tenlerinin arasında kara bir leke gibiydi.

Saçları siyahtan bile karaydı, kusursuz bir gecenin üstüne dökülmüş mürekkebe benziyordu. Gözleri kömür madenlerinin

derinlikleri gibiydi, çok fazla şeyi gizliyor ama her şeyi içine çekiyordu.

Ergenlikten uzun zaman önce çıktığını ve yirmilerinin sonlarında, otuzlarının başlarında olduğunu tahmin ettim. Annemin "kafa karıştıran etnik köken" dediği türden biriydi. Benim gibi kökenlerini Anglo-Sakson ve Vikinglere kadar takip edebilecek birisi değildi. Karmaşık kökenleri vardı, ilgi uyandıran bir egzotiklikti.

Yakışıklıydı ve doğruca bana bakıyordu.

Sanki burada bir kız olmasını beklemiyormuş gibiydi. Dış dünyada tam anlamıyla ve her şeyiyle unutulmuş bir köleyle karşılaşacağını tahmin etmemiş gibiydi.

Başımı eğip elmacıkkemiğimde hâlâ görünen morlukları saklamak için saçımın önüme düşmesine izin verdim.

İki yıldır hiçbir yere gitmemiş ya da yeni bir şey görmemiştim.

Bu adama dek.

Yabancının önünde durduğumda kanepeden kaskatı bir şekilde kalktı. Efendi A, "Sizin için de sorun olmazsa akşam yemeğimize bir kişiyi daha eklemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm," diye homurdandı. Tırnaklarını dirseğime saplarken dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. "Bu benim kız arkadaşım, Pimlico."

Adam tek kaşını havaya kaldırarak dikkatimi saçlarından ve gözlerinden, simetrik biçimde maskülen yüz hatlarına çekti. Burnu fazla büyük olmasa da yeterli otoriteyi barındırıyordu. Çenesi, dişlerini her sıkışını gösterecek kadar köşeli, boğazı her yutkunuşunu belli edecek kadar güçlüydü, sinirleri ve kasları tel gibi kıpırdıyordu.

Gözlerim boynunda gezindi, kusursuz teninin hatlarını takip edip üst düğmesi iliklenmemiş, koyu gri gömleğin altında kaybolana kadar ilerledi. Armani ya da Gucci'den alışveriş yaparken

son dakikada üstüne giyivermiş gibi görünen rahat, siyah bir *blazer* ceketi vardı. Uzun bacakları onu Efendi A'dan yarım baş daha uzun hale getiriyordu ve Efendi A bile benim yanımda kule gibiydi.

Ancak Efendi A bana kendimi ufak tefek ve savunmasız hissettirirken, bu yeni adam... öyle hissettirmiyordu.

Tarif edemiyordum.

Lisedeki arkadaşlarım, sevgilileriyle tanıştıkları anda birlikte olmanın kaderlerinde olduğunu hissettiklerini söylerlerdi. Daha önce bunu hiç hissetmemiştim.

Adam başını yana eğerken kalbim bana ihanet etti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Yabancı sanki sadece bir damlasıyla bile herkesi boğacak ya da bir tsunami ile toprakları yeryüzünden silecek bir gücü barındırıyormuşçasına sıvı gibi hareket ediyordu.

Hafifçe eğilerek elini uzattığında nefes alamadım. Her hareketi düzgün ve kusursuzdu, cinsel cazibesi güzel bir sis gibi etrafını sarıyordu.

İrkildim.

Neden bana sanki bir değerim varmış gibi bakıyordu? Eğer Efendi A almamam gereken armağanları kabul ettiğime karar verirse başımı belaya sokacağını göremiyor muydu?

Omuzlarımı esnetip ayaklarımın altındaki beyaz karolara göz attım.

Efendi A beni kendine çekerek uyarırmış gibi vücudumu sıktı. "Bay Prest'in elini sıksana, Pim."

Sıkayım mı?

Bu tür görgü kurallarını çoktan unutmuştum. İki yıl boyunca, biri bana el uzattığında bunu tanışma amacıyla değil, acı verme amacıyla yapmıştı.

Ne haltlar oluyor?

Eğer Efendi A'nın oyunlarını bu kadar uzun zamandır oynamıyor olsaydım isteklerine boyun eğer, bu akşamın diğerlerine göre daha mutlu edecek bir sonucu olacağını umabilirdim. Fakat çok uzun zamandır ona ait olduğumu ve artık umuda inanmadığımı inkâr edemezdim.

Acıdan kaçamazdım.

Ne yaparsam yapayım bu mümkün değildi.

O zaman neden zahmet edecektim ki? Ondan izinsiz başka bir adama dokundum bahanesiyle bana bağırabilmek için elini sıkmamı istiyor olabilirdi. Ya da itaat etmediğim için bana dayak atabilirdi.

Sonuç her türlü aynıydı.

Yapmayacağım.

Başımı yana eğip Bay Prest'le göz göze geldim.

Ve kollarımı göğsümde bağladım.

Darryl, Monty ve Tony kanepede kıs kıs güldüler, ne yaptığımı -ve canımın yakılacağını- biliyorlardı. Kötü şekilde. Bu yabancı gider gitmez.

Tony güldü. "Of, siktir, şimdi sıçt..."

"Yeter!" Efendi A bağırıp onun ağzından kaçmak üzere olan şeyi durdurdu. Yüzünün rengi solarken teni kafasındaki sarı tutamlarla uyumlu hale gelmişti.

İlginç.

Numara yapmıyordu, bu adamın gerçekleri öğrenmesini cidden istemiyordu.

Yüreğim, üstündeki kefeni atmak ve bir kez daha umut etmek için elinden geleni yaptı. Çok uzun zamandır kaçmak için merdivenini ya da paraşütünü kullanmamış; onları bir kenara kaldırmıştı. Ben sikik kurallara uyarak hayatta kalırken o da içinde

bulunduğu savaşa alışıyordu. Fakat şimdi üzerinden tozu ve savaş yıkıntılarını silkelemiş, belirsiz bir kırmızılıkla parlıyordu.

Eğer sesimi nasıl kullanacağımı hatırlasaydım gizemli Bay Prest'e az önce bir seks hapishanesine girdiğini söyleyebilirdim. Paylaşan, acı veren ve içimde sessizce haykıran ruhu bir saniye bile düşünmeyen bu hayvanlarla bile isteye arkadaş oluyordu.

Fakat iki yıl uzun bir zamandı.

Ve öylece söylenen bir kelime bana özgürlük gibi yabancıydı.

Bay Prest sıkılmayan elini indirerek kaşlarını çattı. Bakışları üzerimde gezindi, yüzü düşüncelerini gizliyor olsa da soru işaretlerini saklayamıyordu.

Ben nasıl onun kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, o da beni tanımak istiyordu.

Gözlerimi yere indirme dürtümle savaştım fakat büyük bir yoğunlukla izleyişi, cesaretimi kaybettirmek yerine beni cesaretlendiriyordu. Karanlık gözleri, içine kapanık duruşumdan geçip beyaz polodan görünen meme uçlarımda oyalandığında ve Efendi A'nın beni sıkıca tutan koluna kaydığında gözlerimi ondan hiç kaçırmadım.

Karanlık sonuca vardığı yüzünden belli olurken dudakları inceldi.

Onu alkışlamak istedim. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını fark ettiği için ona lanet bir ödül vermek istedim.

Fakat sonra nasıl bir sonuca vardıysa o yok oldu, tıpkı Efendi A ve arkadaşları gibi soğuk, tıpkı onlar gibi kötü, tıpkı onlar gibi iğrenç bir şekilde sırıttı. "Merhaba, Pim."

Pim.

Sanki beni tanıyormuş gibi adımı öylece kısalmıştı.

Kollarımı göğsümde daha sıkı bağladım.

Beni tanımıyorsun. Beni asla tanımayacaksın.

Adamın bakışları kaslarımın seğirdiği omuzlarıma kaydı. Tabii artık pek fazla kasım olduğu da söylenemezdi. Günde sadece bir öğün yemek yediğim için eriyip gitmiştim. Tabii o da hak ettiğim zamanlarda.

İki yıldır güneşi görmemiştim, sadece pencereden olduğu kadarıylaydı.

İki yıldır rüzgârı hissetmemiştim, sadece havalandırmadan geldiği kadarıylaydı.

Beni kaçırıp içeride beklettikleri otelde dışarısı için hissettiğim özlem burada da aynıydı, yetmişlerden kalma halıların yerini mermerler ve çok sert beyaz çarşafın yerini Mısır işi pamuklu çarşaf almıştı.

Sahip olduğum gücün altında daimi varlığını sürdüren kara çaresizlik hissi beni boğmakla tehdit etti. Kalbim beni uyandırmaya ya da öldürmeye çalışıyormuş gibi diğer organlarımı tekmeledi. Uzun zamandır gizli kalmasını emrettiğim bir tepkiyi almaya zorluyordu.

Ölmeden önce göreceğim tek kişi bu yabancı olabilirdi. Bir daha asla bir çiçeğin kokusunu içime çekemeyebilir, hiçbir zaman dilimden yağmurun tadını alamayabilirdim.

Yaklaşan panik atak içimde bir girdap gibi dönerken nefesim kesildi. Bir buçuk yıl boyunca histerimi kontrol altında tutabilmiştim. Ancak birkaç ay önce, korku ve dehşetin engin boşluğu içinde acı çektiğimde, kalp yetmezliğinden ölmediğimden emin olmak için Efendi A özel bir doktor -sorular sormayan türden- çağırmak zorunda kalmıştı. Panik eğilimleri olan ağır bir depresyonda olduğum teşhisi konulmuştu.

Teşhis için minnettar olsam da bir zamanlar olduğum güçlü genç kızın, şu anda duygusal, düpedüz bir enkaz halinde olmasına karşı nefretle doluydum. Kendimi cesur olmak için ne kadar zorlamış olursam olayım bir önemi yoktu.

Efendi A beni daha sert tutup kulağıma tısladı. "Kendini topla, Pim. Misafirimiz varken atak *geçirmeyeceksin.*"

Eğer kontrol edebilseydim itaat ederdim. Korkumun ne kadar derine işlediğini açık etmenin bana bir yararı yoktu.

Fakat çarpıp ezen soluksuzluk beni yakaladığında uzaklaşıp gittim.

Yutkunarak boğazımın etrafındaki sıkı pamuklu kumaşı tırmaladım.

Nefes alamıyorum.

Havaya ihtiyacım var.

Koşmaya, koşmaya ve koşmaya ihtiyacım var.

Silah gibi parmakları beni kenara çekti. "Sakinleş!"

Yapamıyorum.

Yapamıyorum.

Ölümün mürekkep gibi, uykulu hatıralarıyla paramparça oldum. Göreceğim son şeyi görmenin ve hissedeceğim son şeyi hissetmenin nasıl olduğunu hatırladım. Boğulmanın ve bu seks köleliğinin içinde uyanmanın bastırılmış anıları hücum etti.

Dur!

Durdur!

Nefes alamamam, ağzım açık bir şekilde solumaya dönüştü.

Efendi A beni çekiştirerek salondan çıkarıp onu utandırmayacağım bir yere soktu.

Bay Prest peşimizden geldi.

Ben kapıdan geçip koridora doğru sendelerken soğuk bir ses, "Bırak onu," dedi.

Efendi A donakalıp omzunun üstünden baktı. Öfkeli ellerle beni yabancıya doğru çevirdi. "Bu sizi ilgilendirmez."

Nefes alamıyordum.

@novaebook

Göğsümü kavrayıp kalbimin iki kat hızla atışına başarıyla dayandım. Doktora göre, nasıl hissediyor olursam olayım şu andaki durumumun değişmeyeceğini kendime hatırlatarak atakları durdurma gücüm vardı. Şartları tersine çeviremediğim sürece stres yapmamın manası yoktu.

Adamda bunu söyleyecek cüret vardı.

Benim için.

Dövülen, tecavüz edilen ve her gün aç bırakılan dilsiz köle kız için.

Dehşet yaşamaya her şekilde hakkım vardı. Sadece atakların satıldığım gün değil de birkaç ay önce başlamış olmasına şaşkındım.

Ah, Tanrım.

İki yıl.

İki upuzun yıl.

İki büklüm olup göğsümü tutarken ruhumun içimden fırlayıp gitmesine engel olmak için elimden geleni yapıyordum. Bir atağın ortasında kapana kısılmıştım. Zihnimde çığlıklar yankılanıyor, kalbim sıçrayıp duruyordu ve tek istediğim ölmekti. Korkumu bastırmak ve yeniden sakinleşmek imkânsızmış gibi geliyordu.

İki yıl daha katlanamam.

İki gün daha bile dayanamam.

Bay Prest başını yana yatırdı, elini sakallı çenesinde gezdirdi. Adamla ilgili her şey Efendi A'nın malikânesinin beyazlığına karşı koyarak koridorlarına siyahlığı getiriyordu.

"Eğer iş yapmak istiyorsan Alrik, bunun beni ilgilendirdiğini varsay." Gözlerini üzerimde gezdirdi. Yüzünde yaşadıklarımı anlayışla karşılayan bir ifade yoktu, sadece soğuk ve biraz da kızgın bakıyordu.

Dudaklarım mavileştiğinde ve nefes alış verişlerim daha vahşi bir hal aldığında adam tek kaşını soylu bir tavırla havaya kaldırdı. Beni sanki sadece onun için gösteri ortaya koyan bir sirk ucubesiymişim gibi izledi.

Hoşlanmadığı bir gösteriydi.

Beni hâlâ ayakta tutmaya çalışan ve istediğim gibi yere eğilmeme izin vermeyen Efendi A'yı dikkate almayan Bay Prest sertçe, "Kes şunu," diye mırıldandı.

Çığlık atmak istedim. Bağırmak. Konuşmak. Ona insan olduğumu, emir verebileceği bir şey olmadığımı göstermek istedim. Ancak adamın yoğun bakışları altında sinip sahibimin koluma saplanan parmaklarına doğru eğilmekten başka bir şey yapamadım.

Benim için azar işitmek yeni bir şey değildi. Maruz kaldığım konuşmalar küçümseyen yorumlardan, emirler veren bağırışlardan ve tiksindirici küfürlerden ibaretti. O yüzden bu yabancının da onlarla aynı olması beni şaşırtmamıştı. Nezaket ya da merhamet yoktu. Empatiden ya da yalanların ötesini görüp gerçeği anlama becerisinden yoksundu.

Yapabilseydi bile... önemsemesi için bir sebep var mıydı ki?

Ben onun için hiçbir şeydim.

Sadece, hızla can sıkıcı bir şeye dönüşen ve yenisiyle değiştirilmeye hazır asi bir oyuncaktım.

Efendi A beni sarsıp kulağıma tısladı. "Konuğumuzu duydun. Kes şunu." Beni kendine çekti, devam etmeden önce söylediklerini sadece benim duyduğumdan emin olmak istiyordu. "Bu davranışının cezasız kalacağını mı sanıyorsun? Aptal, aptal Pim. Bu akşam sırtın kesiklerle dolu olacak. Yara üstüne yara açılacak."

Şiddetle sarsılıp boğucu tutuşundan kurtularak yere kaydım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kendini topla.

Nefes al!

Boğazımın etrafındaki yakayı çekerken bütün vücudum titredi. Kırık tırnaklarım derimde acı veren çizikler yaratırken en sonunda rahatsız edici kıyafeti kavramayı başardım, yırtılan kumaşın sesi neşelenmemi sağladı.

Ben çekip yırttıkça boynuma yapışan yaka açıldı.

Beyaz bluz tamamen yırtılıp açılana kadar durmadım, Efendi A gibi bir canavara ait olmanın getirdiği kırbaç izlerini, acı veren yara kabuklarını ve göğsümdeki gümüş rengi yara izlerini açığa çıkardım.

Bay Prest kasıldı.

Başımı kaldırıp bakmaya cüret etmedim ama adamın bacakları metalden ağaç gövdelerine benziyor, siyah pantolonunun içinde gittikçe kasılıyordu. *Blazer* ceketinin yumuşak hışırtısı artık olanları seyirci olarak izlemediğini, mahvoluşuma tanık olan birine dönüştüğünü söylüyordu.

Bir zamanlar çıplak göğsümü örter, meme uçlarımı kapatmaya çalışırdım; mahcup ve utangaç davranırdım.

Şimdi ise... umurumda değildi.

O kadar uzun süre kıyafetsiz gezdikten sonra çıplaklığa alışmıştım. Herhangi birinin ya da bir şeyin bana dokunmasına katlanamıyordum.

Dokunmak da tıpkı konuşmak gibi tabu haline gelmişti. Zevk değil, sadece acı veriyordu.

Efendi A beni çekip kaldırdı, kollarımın altındaki elleri hoyrat ve kararlıydı. "Ne sikim yaptın sen?" Öfkesi tıpkı bir kar fırtınası gibi yoğunlaşmıştı, etrafımızda dolu ve sulusepken gibi dönüp durdu.

Buzul fırtınasının başlamasını beklerken titriyordum.

Ancak Bay Prest öne çıktı. *Blazer* ceketini üstünden sıyırıp, efendimi görmezden gelerek yarı çıplak vücudumu kumaşla örttü. En ufak bir dokunuştan bile çekinerek irkildim.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Bana ceketini verdi, hâlâ sıcaktı ve yoğun şekilde baş döndüren, egzotik bir baharat kokusu vardı. Fakat tüm bunları bana tek bir parmağını bile değdirmeden yapmıştı.

Donakaldım.

Boğuldum.

Bu nezaket hareketi beni başka bir panik atağa sürüklemekle tehdit etti.

Ağırlığın altında çöktüm, beni boğan bu yoğun sıcaklığa alışkın değildim.

İlk kalp atışım bana emir vermeye çalışır gibi seslendi. *Çıkar şunu!*

Sonraki bana tenimin unutmuş olduğu şeyi hatırlattı. Kendimi korunmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünürken buldum. *Yapma... Uzaklaştırma.*

"Şunu onun üstünden alın, Bay Prest," diye hırladı, Efendi A. "Üst kata çıkıp kendi kıyafetlerinden birini giyecek, öyle değil mi Pim?"

Neyi?

Başka kıyafetim yoktu.

Fakat Bay Prest bunu bilmiyordu ve ben gözlerimi aşağıda tutarak bekledim, çok uzun zaman sonra bana verilmiş minicik bir tesellinin geri alınacağı düşüncesi kalbimi parçalıyordu.

Yapmak istediğim tek şey kollarımı ceketin geniş, davetkâr kollarından kaydırıp yere yığılmak ve kendime sarılmaktı. *Blazerden* zırhım tarafından korunarak bir kozaya dönüşmek istiyordum. Sonra da beni çok ama çok uzaklara taşıyabilecek

kâğıttan kanatlar ile saf bir güzellikle öncekinden çok daha cesur ve çok daha yürekli bir şekilde yeniden doğmayı diledim.

En azından Bay Prest'in kıyafetini benimle paylaşmış olmasının şoku sinir harbime ara vermişti. Adrenalin damarlarımda gezmeye son verdiğinde, boğulmak yerine nefes almak için elimden geleni yaptım.

Bay Prest kollarını önünde kavuşturdu; koyu gri gömleği dirseklerine kadar çekilmişti, ip gibi kaslarını ve bileğinin etrafını bir bileklik gibi saran Japon harflerinden bir dövmeyi açığa çıkarmıştı. "Onda kalabilir."

Efendi A'nın bakışları öfkeyle parladı, beni merdivene doğru yönlendirirken tırnaklarını omzuma geçiriyordu. "Hayır. Kalamaz."

"Neden?" Bay Prest kapı pervazına yaslandı, karanlık bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Çünkü ben öyle söyledim." Efendi A beni birinci basamağa doğru itti. "Üstünü değiştirir değiştirmez buraya geri gelecek."

Sendeledim, gevşekçe duran ceket arkamda bulutlar gibi sallanıyordu.

Bay Prest çenesini aşağı eğdi, gölgelerde kalan yüz hatlarıyla beni izliyordu. "Bunu ondan duymak istiyorum."

Efendi A donakaldı.

Bay Prest başıyla beni işaret etti. Hareketlerinin çevikliği ve zarafetinden sıkılıp ilgisini kaybettiği belli olsa da altında kaynayan ölümcül bir öfkenin olduğu belliydi. "Ondan. Bunu ondan duymak istiyorum."

Dönüp adama baktım, etrafını çevreleyen yanlış beyazlığı içine çekiyordu. Göz teması kurduktan sonra nerede durmam gerektiğini hatırlayarak bakışlarımı yere çevirdim.

Efendi A sarı saçlarının arasından kaskatı parmaklarını geçirdi. "Anlamıyorsun, Elder. O konuşmuyor."

Bay Prest'in yüzünde kurnaz, güçlü bir ifade belirdi. "Birbirimize ismimizle seslenecek seviyede olduğumuzu aklından bile geçirme, Alrik. Ve kesinlikle kendinde sana verilmeyen özgürlüğü bulma."

Kaskatı kesildim. Kimse Efendi A ile bu şekilde konuşup da bundan paçayı kurtaramazdı.

Fakat akla gelmeyecek bir şey oldu.

Efendi A küfürle dolu cevabını yutup saygıyla başını eğdi. "Elbette. Özrümü kabul edin." Bay Prest'e doğru ilerleyip konuğunun omzunun üzerinden elini salladı. "Belki de akşama yeniden başlamalıyız. Güzel bir yemek planladık. Hadi yiyelim... ne dersiniz?"

"Hayır." Bay Prest olduğu yerde kaldı. "Burada ne sikim döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Efendi A'nın gözleri irileşti.

Eğer adamın disipline edilmesinden bu kadar korkuyor olmasaydım olayların değişimine gülerdim. Ancak yabancı gittikten sonra, bunun bedelini ödeyecek kişi olacağımı biliyordum.

"Hiçbir şey olduğu yok."

Bay Prest dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Yalanlar. Ben yalancılarla iş yapmam."

"Yalan söylemiyorum."

"O zaman konuşmasına izin ver." Bay Prest'in gözleri yine benimkilere odaklandı. "Pimlico... bana kendin söyle. Ceketimin kalmasını istiyor musun, yoksa kendi kıyafetlerini mi giymeyi tercih edersin?" Bakışları giydiğim iğrenç beyaz eteğe kaydı, doğru düzgün bir şey gizlediği yoktu. "Moda konusunda tuhaf zevkin var ama yargılamayacağım. İstediğini giyebilirsin. Seni yönlendirmek bana düşmez." Ters bakışları Efendi A'ya çevrildi. "Fakat öte yandan, nasıl giyineceğini emretmek *erkek arkadaşına* da düşmez."

Aksanı zihnimin köşelerinde oynaştı, bana zengin gezginleri ve yabancı yerleri hatırlatıyordu. "Erkek arkadaş" deyişi kasılmama sebep oldu.

Haklıydım.

Anlamıştı. Saçmalığı görmüştü ve ne olduğumu biliyordu.

Yüreğim gözyaşlarından bir okyanusa atladı. Ne olduğumun görülmesi neden canımı bu kadar yakmıştı? Bu yabancının beni mutlu, özgüvenli Tasmin olarak değil de dayak yemiş, çirkin Pimlico olarak tanımış olmasıyla sorunum neydi?

"Bana cevap ver," dedi, Bay Prest. "Ceketim mi, kendi kıyafetin mi?"

Sorusu beni cevap vermeye itmedi. İki yıllık suskunluktan sonra sorguya çekilmenin hiçbir gücü yoktu. Ses tellerim konuşmak için hazırlıklı değildi. Ciğerlerim konuşmak için şişmiyordu.

Ses çıkarmak için bir dürtüm yoktu.

Bay Prest'in çenesine ve boğazına odaklanırken vücudum kasıldı. Sanırım soyağacının bir yerlerinde yabancı genler vardı. Bu, yüz hatlarından tam anlaşılmıyordu ama gözleri kesinlikle Avrupalı olamayacak kadar güzel badem şeklindeydi.

Üçümüz sessiz bir gerginlik içinde durduk.

Bay Prest yavaşça nefesini verdi, öfkesi Efendi A'nınkini gölgede bıraktı ve beyaz kar fırtınasını karanlık bir tayfuna dönüştürdü. "Konuş."

Efendi A güldü. "Söylemeye çalıştım."

"Neyi söylemeye çalıştın?"

"O konuşmaz." Efendi A sanki kusurlu ürünmüşüm ve sadece bana yaşattığı işkenceyi hak ediyormuşum gibi eliyle beni işaret etti. "O dilsiz."

"Kendi tercihi mi, yoksa tıbbi bir durum mu?"

Vay canına... ne?

Kişisel sorusu sessizliği keskin bir bıçak gibi kesip geçti.

Efendi A sırıttı, ilgi yeniden ona döndüğü için durumun kontrolünü yavaşça kazanıyordu. "Biz tanıştığımızdan beri dilsiz. Onu bulduğumda öyle berbat haldeydi ki normal şekilde davranmayı bilmiyordu. Bunun sevimli olduğunu düşündüm ve iyileşmesine yardım etmek için elimden geleni yaptım." Elini saçlarımdan geçirip sahte bir şefkatle okşadı. "Fakat elbette bu tür şeyler zaman ve çokça sabır ister."

Bunların hepsi tamamen...

"Saçmalık," diye bağırdı, Bay Prest.

Kelimeyi zihnimden çalıp bunu benim yapacağım kadar yoğun bir aşağılama ve inançsızlıkla söylemesiyle birlikte kalbim pembe bir iple zıplamaya başladı.

Bay Prest soğuk bir şekilde kahkaha atarak devam etti. "*İyileştirmek* mi? O yara izleri ve derisindeki kesikler eski değil." Ağır adımlarla yaklaşıp Efendi A'ya tepeden baktı. "Yakın zamanda olmuşlar. Nasıl olduğu konusunda da yalan söylemek ister misin?"

Efendi A omzunu silkti, rahatsız olmamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. "Onunla ilgili çok fazla sıkıntı var. Dilsiz olması sorunlarından sadece biri."

Vay canına, şimdi de kendime zarar verdiğimi mi iddia ediyor?

Öfkelenmek istedim ama tiksinti dolu bir kabullenişten başka bir şey yapamadım.

Ceketini üstümden atıp kırbaçlanmış sırtımı, morarmış baldırlarımı ve sigara söndürülmüş kalçalarımı gösterirsem Bay Prest ona inanır mıydı? Yoksa rızam dışında vücuduma sokulan eşyalardan dolayı yaşadığım korkunç iç yaralanmalar gibi daha derin kanıtlara mı ihtiyaç duyardı?

Bay Prest duraksayıp beni bir süzdü. "Sana inanmıyorum. Hiç kimse kendine zarar vermeyi bu denli uç noktalara taşımaz." Yüzü karardı. "Ve inan bana, bunu biliyorum."

Nereden biliyor?

Yoksa bu, *onun* da kendine zarar verdiğine dair bir ima mıydı? Pahalı kıyafetlerinin altında o da benim gibi yaralı mıydı?

Nedense bundan şüpheliydim.

Ancak ellerinde hem eski hem de yeni yaralar vardı. Tepedeki ışıklar gümüş rengi yara izlerinin ve eklemlerindeki morlukların üzerinde titreşiyordu. Bu elleri pisliklerle tanışmak dışındaki işler için de kullanıyordu.

Efendi A'nın öfkesi vahşi bir hal aldı. "Pekâlâ, bana inanmak zorunda değilsin. O *benim* sevgilim. Bir kadının bize eşlik etmesi hoşuna gidebilir diye düşündüm çünkü aylardır denizde olduğunu duydum. Fakat bu siktiğimin şeyi saçmalık. Uzun uzun sorgulanmaya ihtiyacım yok." Kolunu sallayarak hırladı. "O benim, anladın mı? Senin değil. Onu gördüğünü de unut gitsin."

Gazabını bana yönelterek, "Yukarı, Pim. *Hemen*!" diye emretti.

Döve döve öğrettiği itaatkârlığım devreye girdi. Alt basamakta dönüp yukarı çıkmak için tırabzanı kavradım.

Ancak Bay Prest'in yüksek sesi araya girdi. "Dur."

İleri atılıp bileğimi kavradı ve beni basamaklardan aşağı çekti.

Hayır!

Bu güç savaşı her neyse ortasında kalmak istemiyordum. Odama koşmak ve Hiç Kimse'ye, bu karşılaşmanın ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatmak istiyordum. Bay Prest'in ceketini mahremiyet içinde koklamak ve panik atağımdan geriye kalan yakıcı gözyaşlarımı serbest bırakmak istiyordum.

Fakat benim ne istediğimin önemi yoktu.

Asla olmamıştı.

Çirkin bir halat çekme mücadelesindeki halat ben olmuştum.

Daha sıkı tutup beni yakına çekerken parmakları tıpkı Efendi A'nınkiler kadar acımasızdı. Fazla yakındı. Çok fazla yakındı. Nefesindeki nane kokusu gözlerimi yaktı. "Bana hikâyeni anlat. Hemen."

Yere baktım.

Efendi A beni, misafirinin elinden aldı. "Senin sorunun ne? O dilsiz. Az önce sana bunu söyledim."

Bay Prest parmağını Efendi A'nın suratına doğrulttu. "Sorunum, anlamadığım insanlarla iş yapmıyor olmam." Gözlerini kıstı. "Ve onun tam olarak nerede olması gerektiğini anlamıyorum."

Efendi A beni duvara yapıştırdı. Otoritesini gösteren ve sözde mutlu yuvamızdaki saldırgan yabancıya karşı neredeyse korumacı tavırla yapılan bir hareketti. Ancak ben sendeleyip tutunacak sağlam bir şeye doğru uzanırken Bay Prest gerçeği gördü.

Ben ayakta kalmak için çabalarken Bay Prest boştaki elimi tutup, "Sen. Konuşmaya başla," diye hırladı

Efendi A beni tutmak için uğraştı; üzerimde hak iddia etme savaşıydı. "Bırak onu."

"İşbirliğimizi tamamlamak istiyorsan kahrolası çeneni kapatacaksın." Bay Prest'in sesi korkutucu bir fısıltıya dönüştü. "İyi düşün, Alrik. Sevgilini paylaşman, gerçekten istediğin şeyi ödemek için çok mu fazla?"

Efendi A'nın su gibi mavi gözleri yavaşça hesapçı bir parıltıyla doldu. "Paylaşmak mı?" Gülüp bana doğru tek kaşını kaldırdı.

Bilmeyen birisi için, o bakışların anlamı kararsızlık olabilirdi. Yıllardır her lanet günü onunla paylaşan benim içinse bir tehditti. Gece bitmeden Elder Prest'in beni deneyeceği, beni

kullanacağı ve en sonunda nezaketiyle olduğu kadar nefretiyle de beni mahvedeceğine dair bir vaatti.

"Haklısınız." Efendi A parmaklarını çekip tenime baskı yapmayı bıraktı. İleri doğru tökezleyip Bay Prest'in kaslı vücuduna doğru devrildim.

Adama çarptığım anda geri çekildim.

O da farklı değildi.

Aynıydı.

Ve ona ya da herhangi bir adama yakın olma isteğim yoktu.

Efendi A nefesini verip kollarını göğsünde bağladı. "Paylaşmak, anlaşmamızı tamamlamak için resmî bir gereklilik mi?"

Bay Prest beni kendine doğru çekip arkasına doğru yerleştirirken saçımın birbiriyle uyumsuz tutamları yüzümü kapattı. Kolunu sımsıkı kenetledi ve beni sert sırtına yapışmış halde tuttu. "Sen gerçekten hastalıklı piçin tekisin."

Gülmesiyle sırtından aşağı enerjisi ve kullanılmamış gücü aktı, nasıl bir delilikle mücadele ediyorsa onu bana da bulaştırıyordu.

Çünkü aklını kaçırmış olmalıydı.

Beni Efendi A'dan koruyor, bunu yaparken de bir iş anlaşmasını tamamlamak için beni paylaşmayı tartışıyordu.

Bunu kim yapar?

Etrafında olmak istediğim kişiler yapmazdı.

Bir yıl önce, özgür kalmak için bileğini ısırarak mücadele edebilirdim. Fakat hayatta kalmak için itaatkârlığı öğrenerek kendimi geliştirdiğim gibi, sebepsiz düşmanlığın da akıllıca olmadığını öğrenmiştim.

Efendi A ellerini iki yana açtı. "Söylediğiniz şey kulağa oldukça saldırgan geliyor. Sizi yargılamıyorum. O yüzden siz de beni yargılamazsanız memnun olurum."

Omzumun üzerinden baktığımda Darryl, Tony ve Monty'nin, Bay Prest'in arkasına yerleştiklerini ve eğer arkadaşlarını tehdit edecek olursa onu sakat bırakmaya ya da öldürmeye hazır olduklarını görünce tüylerim ürperdi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp gerçekleşmek üzere olan şeyden bile isteye saklandım.

Ancak Bay Prest'i hafife almıştım.

Gerçekleşmek üzere olan saldırıyı sezmiş gibi geriye doğru adım attı, beni de kendisiyle birlikte hareket etmeye zorlayarak salona girdi. Beni duvara yapıştırdıktan sonra üç adamla yüzleşmek için döndü.

Efendi A gelip de korkunç arkadaşlarının yanında durunca Bay Prest hepsiyle yüz yüze kaldı.

Bay Prest dişlerini sıktı, gözleri neredeyse kapalı ve kapkaraydı. "Şuna baştan başlayalım. Siktiğimin gerçeğiyle." Beni arkasından çıkarıp yanına çekti. "O bir fahişe."

Kelimeyle birlikte sarsıldım.

O kelimeden *nefret ettim.*

O kelime üzücü ve kırık dökük şeyleri çağrıştırıyordu. Oysa ben öyle değildim. Ben bir evlat, bir öğrenci, bir dosttum. Akıllıydım. Bir zamanlar güzeldim.

Bir değerim vardı.

Efendi A, Tony ile bakıştıktan sonra gülümsedi. "O bir fahişeden fazlası. Onu satın aldım. Usulüne uygun bir şekilde."

"Yani o bir köle." Bay Prest bunu söylerken soru soruyor gibi değildi. Bir şekilde, beni gördüğü anda ne olduğumu anlamıştı.

Ben onun kölesiyim, bu doğru.

Fakat olmak istemiyorum.

Efendi A uzun bir süre boyunca misafirine baktıktan sonra omuzları rahatladı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "O

bir köle, fahişe ya da kaltak. Sen ne olmasını istersen o." Öne çıkıp ikinci defa elini uzattı. "Pimlico ile tanışın... benim malım. Ve onu kullanmak için her hakka sahipsiniz."

Hayır...

Gözlerim Bay Prest'e çevrildi, teklifin onu tiksindirmesini deli gibi umuyordum. Böylesine berbat insanlarla anlaşma yapmaktansa kapıdan çıkmayı ve beni de yanında götürmeyi tercih etmesini.

Ancak gergin bekleyiş adamın Efendi A'nın uzattığı eli sıkmasıyla sona erdi, soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Bak, bu daha iyi oldu." Bay Prest onun elini bıraktıktan sonra kolunu ceketle kaplı omuzlarıma attı. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

Yapma...

"Bu, bu akşamı *çok daha* ilginç bir hale getirdi."

@novaebook

BÖLÜM ON BİR

ELDER

Bu yer leş gibi yalan ve hile kokuyordu.

Genellikle saklayacak şeyleri olan taraf ben olduğum için bunun bir anlamı vardı.

Bu piç kurusu güvenlik soruşturmalarımın çoğundan temiz çıkmıştı ama araştırmalarımda sevgilisinin onunla yaşadığına dair herhangi bir şey görmemiştim.

Özellikle de *dilsiz* bir sevgili kesinlikle söz konusu değildi.

Öte yandan kız bunlardan ikisi de değildi.

Dövülmüş, kırılmış bir fahişeydi.

Bir köle.

Geçmişte bazı boktan şeylerle karşılaşmıştım. Suçlar işlemiştim. Pislikten kendi payıma düşeni gerçekleştirmiştim. Fakat daha önce hiçbir insanın ruhuna sahip olabileceğini düşünen biriyle tanışmamıştım.

Bir parçam, ona karşı hak ettiği gibi acımasız olmamı söylüyordu. Ancak diğer parçamın... daha güçlü olan parçamın ilgisi uyanmıştı.

Pimlico ile aramda mesafe bırakırken kemiklerinin kırılganlığıyla tenimi ateş bastığını inkâr edemezdim. Altındaki harita gibi mavi toplardamarları ve kırmızı atardamarları gösteren derisinin saydamlığından gözlerimi ayıramadım.

Ellerimi yumruk yapıp bir adım daha attım.

Nefesi, flört eder gibi değil, korkuyla titredi.

Bu iyi bir şey değildi.

Benimle ilgisi olduğu için de değildi.

Hâkimiyet kurduğum yıllar boyunca, bu hastalıklı ve çarpık dünyanın tekin olmayan yerlerine altın tuğlalardan bir yol döşemiş, isim kazanmıştım.

Kaitou.

Hayalet Hırsız.

Birincisi, bir tırnakçı, hırsız ve beş parmak ustası olduğum içindi.

İkincisi, objeleri çalmak yerine hayatları çalmaya başladığım içindi.

Fakat çaldıklarım sadece bana borcu olan ya da herhangi bir işe yaramayacak kadar dayanıksız olanların hayatlarıydı.

Bu kız hangi kategoriye giriyor?

Dayanıksız olsa da işe yaramaz değildi.

Onunla ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyor, tenimin dayanılmaz bir merakla kaşınmasını sağlıyordu.

Nereden gelmişti?

Ne kadar zamandır buradaydı?

Ne kadar zamandır ölmek istiyordu?

Gözlerindeki bakışla açıkça ölümü çağırıyordu.

Her ihtimale karşı köle kızdan bir adım daha uzaklaştım.

Kızdaki gücü görüyordum ama aynı zamanda sonunun gelmesi için hissettiği özlemin tadını da alabiliyordum. Birinin intiharla ilgili düşünceleri ruhlarına kazınınca orada kalırdı, hayata geri dönmenin yolunu bulana ya da pes edip ölümün kendilerini almasına izin verene kadar onları yavaşça yoldan çıkarırdı.

Alrik Åsbjörn'ü hafife almıştım.

Ölme isteği her kalp atışıyla yankılanıyor olsa bile, Alrik bu kadını kim bilir ne kadar zamandır hayatta tutmuştu.

Bu etkileyiciydi.

Bu kıza hiçbir sonuca katlanmadan istediğim her şeyi yapabileceğimi bilmenin verdiği yoğun heyecan beni tiksindirdi. Onun canını yakabilirdim, onu sikebilirdim, ona saygısızca davranabilirdim. Ve o sadece kabul edebilirdi çünkü onun yeri buydu. Satın alınmış ve satılarak bu yere konulmuştu.

Onu öldürebilirdim ve muhtemelen onu özgür bıraktığım için bana teşekkür ederdi.

Belki yapmalıyım.

Belki yaparım.

Akşamın ve anlaşmamızın gidişatına bağlı olarak kızın nefesini çalabilirdim ve canavarlarla yaptığım başka bir karanlık anlaşmanın hatırası, bir simgesi olarak elimde tutabilirdim.

"Hadi yiyelim." Alrik sırıtıp sade bir avizenin altındaki sekiz kişilik masaya doğru yürüdü.

Adamın evi beni rahatsız ediyordu. Bembeyazdı. Etraf kişiliksiz duvarlar ve tertemiz mobilyalarla çevriliydi. Ben dekorumda kişiliğin olmasını tercih ederdim. Neden bu ruhsuz kutuda yaşıyordu ki? Sikik bir tabutta yaşasa da olurdu.

Alrik'in arkadaşları, onur konuğunun -benim- oturmamı beklemeden yerlerini aldılar. Nezaketsizlikleri ve saygıdan yoksun olmaları karşısında dudaklarım inceldi.

Benim kültürümde bunlara yer yoktu.

İstenmeyen bir sıçan gibi sokaklarda yaşamış olsam bile, büyüklerimin bana öğrettiği şeyleri hatırlıyordum.

Senden daha bilge, daha yaşlı ve daha akıllı olanlara saygı göster. Senden daha nazik, daha kibar ve daha iyi olanlara minnet göster. Ve hiç düşünmeden seni ortadan kaldırabilecek kişiye tap.

Sandalyenin arkasını kavrayarak arkada yok olan hayalet köleye omzumun üstünden bir bakış attım.

Şu anda bulunduğu duruma bakarak, kızın acıyı kabul etmekte usta olduğunu söylerdim. O konuda bana benziyordu. Ve bu yüzden, ilgimi çekti. O sadece bir mal değildi, aynı zamanda çözülmeye hazır bir bulmacaydı.

Sert, beyaz karoların üstünde dizlerinin üstüne çöküp başını eğdi.

Ceketim iskeletini kapatıyor olsa bile, besinsiz kalmış vücudu ceketin altından belli oluyordu. Ceketim ona beş beden büyük olmuştu. Saçı hiçbir modeli olmayan iğrenç bir kahverengi paçavradan ibaretti. Yeşil gözleri bir bataklığı andırıyordu ve derisi iskorbüt hastalığı sınırındaymış gibi görünüyordu.

Sağlıklı değildi.

Neden konuşmuyordu? Ve meydan okuyan düşünceleri neden kelimelerden çok daha gürültülü şekilde haykırıyordu? Ölümün kapısının zilini hevesli parmaklarla çalarken nasıl bu kadar küstah kalabilirdi?

Bakışlarımı ondan ayırdıktan sonra masanın etrafındaki davetsiz misafirlere ters bakışlar attım. Alrik bu buluşmayı ayarlarken sadece ikimizin olacağını garanti etmişti. Üç piç kurusu ve bir dilsiz kızın olacağından bahsetmemişti.

Yemek boyunca buna katlanacaktım çünkü yemek yerken ve içki içerken iş konuşmayı reddediyordum. Öte yandan yemek bittiği anda siktir olup gitmeleri gerekecekti.

İhtiyatla dolarken sırtım kaskatı kesildi.

Yemeğe zehir koymuş olabilir miydi?

Bitmek bilmeyen araştırmam neticesinde yemeği Alrik'in pişirmediğini, aşçısının her gece gurme lezzetler servis ettiğini biliyordum. Sırf egosu ve benden istediği şey yüzünden yemeğime zehir katmadığına güvenmek zorundaydım.

Alrik iş yapmak yerine beni ortadan kaldırmak gibi aptalca bir karar verdiyse buna hazırdım.

Beni öldürmeye teşebbüs eden ilk kişi olmazdı.

Son da olmayacaktı.

Ancak yenilmezliğimi kanıtladıkça arkamda bıraktığım cesetlerden yol gittikçe uzuyordu.

Oturup çatal kaşığımı düzelttim, hevesli parmaklarımı tırtıklı bıçakta gezdirdim. Tek bir çığlık bile duyulmadan bu odadaki herkesi öldürebilirdim.

Belki yapmalıydım.

Bir ihtimal yapardım.

Gece bitmeden.

Alrik ayakta durup gurme yemeklerin paketlerini açtı ve herkese her şeyden tek tek servis yaptı. İstiridye soslu *bok choi**, Pekin ördeği, Singapur *noodle*'ı ve Çin mantıları.

Tek renkli odanın donukluğu hoş bir yemek kokusuyla sarmalandı.

En sonunda masanın başına oturup gülümsedi. "Yiyin ve tadını çıkarın."

Peçetesini ayarlarken bir kez daha kıza baktım.

Kıpırdamamıştı. Başı öne eğikti ve gözleri önündeki bir noktaya odaklanmıştı.

Çatalımla kızı gösterdim. "Köleni beslemiyor musun?"

Alrik bir çatal dolusu erişteyi ağzına doldurdu, artık gerçeği saklamaya çalışmıyordu. "Uslu olduğunda besleniyor. Bunu biliyor." Kız duyabilsin diye sesini yükseltti. "Ve bu akşam uslu davranmadı. Bu akşamki nahoş atağına müsamaha gösterilmeyecek." Sırıtıp çatalını parça ördeğe sapladı. "Yarın yemeğini yer."

Katılıyordum.

*Bir tür Çin lahanası.

Yaramaz bir evcil hayvan cezalandırılmalıydı.

Ancak o bir evcil hayvan değildi.

Bir insandı ve onu incelemem henüz bitmemişti.

Daha yakına gelmesini istiyorum.

"Onu bizimle yemeğe oturması için davet et," diye emrettim.

Alrik ve arkadaşları yarısı çiğnenmiş veya çiğnenmek üzere çatallarına saplanmış yudumlarıyla donakaldılar. "Ne?"

"Onu yemeğe davet et. Karnı aç."

"Fakat bu bir iş yemeği. Onun tarafından lekelenmesine izin..."

"Bu, iş değil. Sadece anlaşmamız tamamlanmadan önce bağ kurmuşuz gibi hissedelim diye yapılan sosyal bir nezaket. Bana kalsaydı, bu sikik gösteri yerine seni anlaştığımız gibi yalnız bulmayı ve birkaç dakika sonra da gitmeyi tercih ederdim."

Kızgınlığım damarlarıma yayılırken çenemi aşağı doğru eğdim. "Kuralları değiştiren *sensin*. Şimdi ben de benim lehime değişmelerini istiyorum. Bırak yesin."

Alrik'in beyaz teni öfkeyle morardı.

Gülümsedim, herhangi bir patlamayla karşılaşmayı bekliyordum. Böylece ona, bana karşı asla galip çıkamayacağını gösterecek bir ders verirdim. Mutlulukla.

Asla.

Yavaşça çatal ve bıçağını bırakıp fahişesine baktı. "Pimlico, bir tabak al ve bize katıl. Fikrimi değiştirdim. Bu akşam bizimle yiyebilirsin."

Arkamı dönmedim ama hızla verdiği nefesi ensemden aşağı inip beni titretti. Fazla kolaydı. Avlanmak çok eğlenceliydi. Tıpkı hırsızlık gibiydi. Büyük bir soygun gerçekleştirmenin püf noktası, öncelikle belirlediğiniz kurbanın güvenini kazanmaktı.

Güven bana, Pim.

Sırlarını çalmama izin ver.

Alrik, beni arkadaşlarıyla yemeğe oturtarak bunu yapmaya çalışmıştı. Fakat ona sunabileceğim şey için duyduğu hevesli açgözlülüğü gizleyemiyordu. Öte yandan Pimlico her kalp atışıyla benim korumama giriyordu, ayağa kalkıp mutfağa doğru gitti.

Toplanan tabaklar ile çatal bıçakların çınlamaları beyaz alanda yankılanırken hareket etmedim. Tereddütle masaya yaklaşırken adımları bir gölgeninki kadar sessizdi.

Gözlerini yerden kaldırmadan tabağını göğsünde bir kalkan gibi tutarken gözlerimi kıstım.

Alrik'in arkadaşları pis pis gülüp şişelerinden biralarını içerken kızın rahatsızlığıyla biraz fazla keyifleniyorlardı. Onların da bu kızdan yararlanıp yararlanmadığını anlamak için sormama gerek yoktu. Kızın vücudunu süsleyen morlukların ve yaraların bazılarından onlar sorumluydu.

Alrik ağır ağır soluyup gözlerini devirdi. "Ee, otursana, Pim. Sikeyim, ucube gibi dikilme öyle."

Kız anında ileri atılıp yanımdaki sandalyeye zarafetle oturdu.

Kasten ya da bilinçsizce, yanıma bu kadar yakın oturmayı seçmiş olması iç organlarıma tuhaf şeyler yapıyordu. Bir yanım yanağını okşamak ve ceketimi giydiği sürece onu koruyacağımın sözünü vermek istiyordu. Öte yandan diğer yanım yemeğine gözyaşları damlarken ne kadar güzel görüneceğini görmek istiyordu.

Gözlerimi üzgün yüzünden ayırdıktan sonra boş tabağını kaptım ve elimi sürmediğim, dolu tabağımla değiştirdim.

Nefis kokan yemeği ona doğru ittiğimde hızla nefes aldı.

Konuşmadım. Gerek yoktu.

Teklif ettiğim şeyi biliyordu ve kendisi için neyin iyi olduğunu bildiğinden kabul etmişti.

Alrik'in çatalı düşerek masa örtüsüne sarımsak sosu ve yağ bulaştırdı. "Bekleyin... sandviç falan yiyebilir. Buna hiç gerek..."

Sert bir bakışla elimi kaldırdım. "Ben aç değilim. O aç. Problem çözüldü."

Ayrıca herkes yemek yerken, bir şey yememenin verdiği bir güç vardı. Gözlerimi dikip hesap yapma özgürlüğüm vardı. Hepsi zahmetli lokmalarını yutup yalanlar bulmaya çalışırken ben sorular sorup üsteleyebilirdim.

Hayır, bu kusursuzdu.

Hem iyilik yapmıştım-fazlasıyla eksik olduğum bir alandı-hem de bu herifleri dezavantajlı duruma düşürmüştüm.

Sorgulama başlasın.

@novaebook

BÖLÜM ON İKİ

PIMLICO

Başımı kaldırıp bakamadım.

Lezzetli yemeğin kokusu ebedi açlıktan çılgına dönmeme neden oldu.

Bu gerçek mi?

Gerçekten de önümde bir tabakla masadaki bir sandalye de mi oturuyordum? Yoksa bu Efendi A'nın bazen sırf hıncını almak için yaptığı gibi tabağı çekip alacağı acımasız bir şaka mıydı?

Geçtiğimiz ay beni peşinden metrelerce sürüdüğünü, merdivenlerden çıkarıp indirdiğini, karo zeminli koridorlarda dolaştırdığını, köpek maması kabıma doldurduğu *carbonara* soslu makarna ile benimle alay ettiğini hatırlayınca titredim.

O zengin, kremalı erişteleri tatmayı öyle çok istemiştim ki en sonunda durup akşam yemeğim için ona sakso çekmemi talep ettiğinde bunu yapmaktan nefret etmiştim.

Menisinin ağzımda bıraktığı tat ödülümü mahvetmişti.

Bir daha asla *carbonara* sosu görmek istemiyordum.

Kendimi motor becerileri hatırlatmaya zorlarken çatalı tutan parmaklarım titredi. Çatal kullanmak gibi basit bir şeyi nasıl unutabilirdim? Ve eğer hatırlayamazsam Bay Prest hakkımda ne düşünürdü?

Bir fahişe ve barbar olduğumu.

Berbat masa adabı olan eğitimsiz bir köle.

Neden birdenbire unutulmak yerine fark edilmeyi istiyordum? Yalnız olmak yerine göze çarpmayı? Neden bu adam beni yıllardır olmadığım kadar hayata döndürüyordu?

Titrememle baş ederek bir çatal dolusu yemeği ağzıma doğru kaldırdım.

Efendi A'nın tabağında kalan artıkları yediğim için, sipariş edilen menülerin beş yıldızlı gurme yiyeceklerden oluştuğunu bilmeme rağmen yemeğin tadı karton gibiydi.

Tat tomurcuklarım şoktaydı.

Zihnim, bedenim... sahip olduğum her şey yanımdaki yabancı sayesinde belirsiz bir beklentiye girmişti.

Bay Prest'in baş döndüren, egzotik kokusunu içime çekmeden nefes alamıyordum. Onun güçlü koluna sürtünmeden ya da omuzlarımdaki sıcak ceketine sokularak kendimi şımartmadan hareket edemiyordum.

Tüm bunların yok olacağını, kaybolacağını, *puf* diye gideceğini düşünmeden gözlerimi kırpamıyordum. Daha önce hiç masaya oturmama izin verilmemişti. Daha önce önüme hiç çatal, bıçak ya da tabak koyulmamıştı. Ve kesinlikle her yönden Efendi A'yı gölgede bırakan bir adam tarafından hiç insan muamelesi de görmemiştim.

Minnettar hissettim.

Hayatta hissettim.

Bunun için Bay Prest'ten hem nefret ettim hem de ona minnet duydum.

Her lokmada Efendi A'nın bağırmasını ve üzerime bir şey fırlatmasını bekledim. Tekmesini ve yüzümü yere yapıştırdığında yanağımdaki zeminin soğukluğunu zaten hissetmiştim.

Oynadığı korkunç oyunları. Yapmam için zorladığı küçük düşürücü görevleri. Bu, işkence dünyasındaki ufacık bir nezaketti.

Yemeklerin tadını almadan onları yuttum fakat yoğunlukları midemi bulandırdı. Sistemim böylesine bir refaha alışkın değildi.

Ancak yemeyi bırakmayacaktım.

Yapamazdım.

Her parçayı yalayıp yutacak, her erişte parçasına yumulacak ve sonrasında eğer şansım yaver giderse tabağımı yalayacaktım.

Uzak bir anı araya girince ağzım sulandı. Japon suşisi ve soya sosu; *cheeseburger* ve patates kızartması. Çok uzun zaman öncesi gibiydi.

Gerçekten istediğim zaman istediğim yere gitmeye iznim olduğu zamanlar olmuş muydu? Gerçekten kahkaha atıp mutluluğu yaşamış mıydım?

Ne kadar da safım.

Efendi A şarap kadehini Bay Prest'e doğru kaldırdı. "Heyecan veren iş anlaşmalarına ve yeni arkadaşlıklara."

Tanrım, bu adam götün tekiydi.

Gözümü kırpmadım ya da kaşlarımı çatmadım ama içten içe ona dilimi çıkarıp ortaparmağımı gösterdim. Yalakalık yaparak sahte cazibesini kullanıyordu. Bu adam bir sürüngendi ve kesinlikle soğukkanlıydı.

Ancak Bay Prest onun kadeh kaldırmasına karşılık vermedi; sadece başını hafifçe eğdi, Efendi A'yı öylece havada bıraktı ve içkisinden tuhaf bir yudum almaya zorladı.

Tony boğazını temizleyince herkes dikkatini önündeki yemeğe verdi. Çatal ve bıçakların çıkardığı tıngırtılar dışında sadece [illegible] hoparlörlerden gelen klasik müziğin sesi duyuluyordu.

Efendi A müziği severdi. Burada sadece ikimizin yaşadığı düşünülürse asla sessiz olmuyordu.

Bundan *Nefret* Ediyordum.

Sinir hücrelerim klasik müziği işkenceyle bağdaştırmıştı ve sikinin içime dalışını ya da yumruğunun derime çarpışını hissetmeden piyano ya da keman dinleyemiyordum.

Efendi A bana doğru sırıtıp bir ağız dolusu erişteyi yuttu. Masa, konuğunun yanındaki pozisyonuma duyduğu öfkeyle sarılmıştı.

Çatal elimde titredi. Çok uzun zamandır burada yaşıyor olmama rağmen gardiyanımın hareketlerini öngöremiyordum. Ona meydan okuduğum için hayal gücüm sayısız ceza senaryosu kuruyordu ama şaşıracaktım. Her zamanki gibi. Efendi A benim hayal gücümün dışında şeyleri düşünmeyi severdi.

"Yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

Adamın sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı. Gözlerimi kırpıştırdım, aptal gibi yerimi unuttum ve sesin kaynağına doğru başımı çevirdim.

Bay Prest gözlerini bana dikti. Kara gözleri geçit vermedi, bende kalan her sırrı çekip almak için elinden geleni yapıyordu. Tabağımı göstererek, "Kuş kadar yiyorsun ancak açlıktan öldüğünü biliyorum," dedi.

Kalbim endişe içinde görünmez kâğıt torbasını alıp içine doğru nefes alıp vermeye başladı. Birisi bana oyuncak bebek gibi değil de bir insan olarak bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Fakat çok geçti. Çok fazla şahit vardı. Şu günlerde bir maldan fazlası değildim.

Bakışlarım Efendi A'ya kaydı. Yüzündeki hiddet benim yaptığım bir şey yüzünden değildi, onun mahrum bırakmak istediği birinin dikkatini çektiğim içindi.

"Üstünüze vazife olmayan sorular sormayın." Efendi A bıçağını masaya vurdu. "Onunla ilgileniyorum. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Aramızdaki geçmişe duyduğum nefretle kanım tutuştu. Yaptığı o korkunç şeyler için.

Benimle ilgilenmek mi?

Ne boktan bir yalan.

Bay Prest donakaldı, sırtı gaddar bir enerjiyle titredi. "Ona bir soru sordum. Onun adına cevap vermene gerek yok."

"Daha önce de söylediğim gibi, o size asla cevap vermeyecek."

"Bana gayet güzel cevap veriyor."

Bekle, ne?

Bakışlarım adamların arasında dolaştı.

Ona tam olarak *nasıl* cevap vermiştim? Ve neden böyle şeyler söylüyordu? İletişim kurmayı reddetmemin Efendi A'yı öfkeden delirttiğini göremiyor muydu? Eğer onunla değil de başka biriyle konuştuğumu düşünürse beni öldürürdü.

"Size ait olmayan şeylerin peşini bırakın, Bay Prest," diye tehdit etti, Efendi A. "O benim. Sorularınızı sadece ve sadece bana yöneltin."

Bay Prest kıpırdamadı. "Neden?"

"Neden mi?" Efendi A kekeledi. "Neden mi size *benim* kölemle konuşmayı bırakmanızı emrediyorum?" Yumruklarını masaya dayayarak ayağa kalktı. "Çünkü o benim ve gördüğünüzü sandığınız cevaplar size her ne söylüyorsa hepsi yalanlardan ibaret."

"Senin hakkında bu iş anlaşmasını durduracak şeyler anlatmasından korkuyorsun."

Yanlış. Onu öldürmeni istediğimi söyleyeceğimden korkuyor.

O piçe vermeyi reddettiğim son parçamı sana vereceğimden korkuyor.

"Size iyi ya da kötü hiçbir şey anlatmayacak." Efendi A kendini rahatlamaya zorlayarak sandalyesine yerleşti. "Fakat konumuz

bu değil. Haklısınız. Pimlico'yu dostluk simgesi olarak teklif ettim ve onunla ne istiyorsanız yapmaya hakkınız var. Karşılıklı iş anlaşmamızı sağlayacak şey her ne ise." Yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi. "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Beş can yakan saniye boyunca Bay Prest uzatılan zeytin dalını kabul etmedi. Masada testosteron savaşı yaşanıyordu. En azından Darryl, Tony ve Monty bunun dışında kalmıştı.

"Bazen, dile getirilmeyen şey en gürültülü cevaptır, Bay Åsbjörn," diye homurdandı, Bay Prest. "Ve tek kelime bile etmemesine rağmen kölenizden ihtiyacım olan her şeyi öğrendim."

Efendi A ilgisini yemeğinden uzaklaştırdı. "Ne diyorsunuz?"

Bay Prest bana bir bakış attı, kömür karası gözleri karanlıktaki avcıları andırıyordu. "Hiçbir şey söylemiyorum. Tıpkı Pimlico gibi." Zarif bir katiyetle, güçlü parmaklarını bileğime sardı.

Kasıldım.

Adamın sol elinde, Efendi A'nın sarışın vücudunun her noktasındakinden daha fazla güç ve tehlike vardı. Üstünden yayılan otorite beni hem korkutuyor hem de o gücü beni korumak için kullanmasını umarak daha fazla yaklaşmam için cesaretlendiriyordu.

Yalanlar.

Hepsi yalan.

Beni korumayacaktı.

Böylesine aptalca düşünceleri aklımdan atmak için başımı iki yana salladım.

Bay Prest aniden elini çekip bileğimi bıraktı.

Dokunuyormuş gibi yaparak nabzımı saydığına dair berbat bir hisle doldum. Kalbimin nasıl dörtnala koştuğunu hissedebilmiş miydi? Bakışlarımdaki dehşet ve çaresizliği görebilmiş miydi?

Gözlerini hiç kaçırmadan ellerini kucağına koydu ve sanki kendine koyduğu sınırlamayı bırakmayacağı konusunda kendisine güvenmiyormuş gibi onları sıkıca birbirine kenetledi. "Ye, Pim. Sohbetimiz sona erdi... şimdilik."

Nefes alıp verişim yüzeysel bir hal aldı. Dokunuşunun verdiği his beni tehdit ediyordu. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeyecek kadar aptal değildim ama gizli bir sığınak da sunuyordu.

Eğer bana zarar verirse aynı zamanda bana yardım etmiş olacağını fısıldıyordu. Sadece bunun nasıl olacağını bilmiyordum.

Adam tam bir muammaydı. Bir bulmacaydı. Çözemediğim, büyüleyici bir şeydi.

Masadaki atmosfer yavaşça ihtiyatlı bir sakinliğe dönüştü; adamlar yemeklerine geri döndüler.

Ben de öyle yaptım. Sonuçta, iyi bir yemeği ziyan etmeyecektim.

Tat alma tomurcuklarım en sonunda çalışmaya başlayıp da dilime yerleştirdiğim ördek etinin ne kadar çeşnili ve leziz olduğunun sinyalini beynime ulaştırınca göz kapaklarım titreşerek kapandı.

Tony, Darryl ve Monty her zamanki gibi adaptan uzak şekilde iğrençlerdi ve Efendi A en düzgün davranışını takındı. Fakat masadaki pozisyonumdan nefret ettiği gerçeğini saklayamıyordu.

Muhtemelen aldığım her türlü besin, daha sonra onun karnıma attığı tekmeyle boğazımı yakarak çıkacaktı.

Düşüncesi bile neredeyse yemeyi bırakmama yetecekti.

Ancak yeterli değildi.

Uysalca başımı eğip cüretkârca davranıp bir lokma daha aldım.

Bana yapacağı şeyi durduramazdım ama vücudumu mümkün olduğunca vitamin ve besinle dolduracaktım.

Bay Prest sessizce, "Fikrimi değiştirdim," diyerek yaklaştı. "Pimlico denilen dilsiz kızı tanımak istiyorum."

Sesi.

Pekmez ve şeker gibiydi; tuzlu cips ve pahalı çikolata gibi.

Vücudu tenimi dağlıyordu, ateşli olduğu için değildi, yakınlığının kanımdaki her türden uyarıyı harekete geçirmesi yüzündendi.

Hızlıca bir bakış attığımda utanmazca bakan gözleriyle karşılaştım. Nereden gelmişti? Uyruğu neydi? Hangi ülkeydi?

Ve ona Elder* ismini kim vermişti?

Yaşlı değildi ya da bir tarikatın liderliğini yapmıyordu. Belki de yapıyordu, emin değildim.

Bu değersiz piçlerin arasına karışarak ne halt ediyor?

Efendi A gözlerini kısarak bana baktı.

O bakışı biliyordum. Cevap vermemi istiyordu. Çok uzun zamandır dikkatsizce davranıp fark etmeden konuşmamı bekliyordu.

İlk aylarda bana doğrudan bir soru sorulduğunda iletişim kurmak için hissettiğim yerleşmiş arzumu kontrol altına almakta zorlanmıştım. Cevap vermenin çekimini görmezden gelmek. Fakat zamanla daha da kolaylaşmıştı. Fakat bu yakışıklı, tehlikeli yabancı bile sessiz zırhımı kıramazdı.

Bir lokma daha alıp kasıtlı olarak başımı eğdim, bakışma mücadelesini kazanmasına izin verdim ama beni konuşturma savaşını kaybetti.

İçimde yanan yangın, pes etmek istediğimde bile devam etmemi sağlamıştı. Hayatımın ne kadar kötüye gittiğini sadece ben biliyordum ancak bir şey -ah, aman Tanrım, gurur muydu?-

*(İng.) Yaşlı, itibarlı kişi. Ayrıca Mormon kilisesinde yüksek rahiplik unvanına sahip kişilere de denir.

Bay Prest'in kaçamayan, sıska, korkmuş bir kız görmesinden nefret etti.

Beni hoş bir saçla veya kusursuz bir makyajla bir elbisenin içinde hiç görmemişti. Hazırcevaplık ve ince bir zekâyla profesörlerime cevap verdiğimi hiç duymamıştı. Yardım kuruluşu başkanlarıyla dans edip onları eğlendirişimi ve annemin bana öğrettiği gibi akranlarımın psikolojisini nasıl çözdüğüme hiç şahit olmamıştı.

Olduğum o kişi Bay Prest için yoktu. O sadece şu anda olduğum kişiyi görüyordu. Gidecekti ve beni özgür bir kız olarak değil, daima bir köle olarak hatırlayacaktı.

Dudağımı büküp ördeğimin son parçasını çiğnedim.

Sanki öyle bir şey olurmuş gibi.

Kapıdan çıktığı anda seni unutacak.

Bazen egom bana hâlâ zarar veriyordu, şimdi bile.

Bay Prest sessizliğimin kendisini caydırmasına izin vermeden kişisel alanıma doğru eğildi. Geniş elini pantolonunun cebine soktuktan sonra bozuk para şıkırtılarının sesi geldi.

Gözlerime bakıp kaslı vücudunu kıpırdattı ve bileğimin üstüne bir Amerikan kuruşu koydu.

Gözlerim hızla Efendi A'ya çevrildi.

İki senedir masaya oturmaya iznim olmadığı gibi herhangi bir para birimine veya servete de sahip olmamıştım.

Efendi A bıçağını ve çatalını ürpertici bir sakinlikle tabağının iki yanına yerleştirdi. "Bay Prest, köleme para vererek ne halt ettiğini sorabilir miyim?"

Bay Prest gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. "Bu Pimlico ile benim aramda."

Kalbim iki tonluk paslı bir çapa gibi dibe battı.

Yiyeceğim normal dayağın on kat kötü hale getirilmesini sağladığını göremiyor muydu? Efendi A'yı hafife almıştı ve kimse bunu asla ama asla yapmamalıydı.

Gözlerimi masada tutarken aynı anda hem dehşet hem de mutsuzlukla savaştım. Ancak bu beni gözümün ucuyla Efendi A'yı fark etmekten alıkoymadı. Dudakları aç kalacağım birçok gecenin vaadini verir gibi korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir ceza daha verileceğini ve kendilerinin de davetli olduğunu anlayan arkadaşlarının üçü de pis pis gülümsüyordu.

Lanet olsun sana, Bay Prest.

Zorlukla yutkunurken kendime başımı kaldırıp bakma izni vermedim ama Bay Prest bozuk parayı iterek bana biraz daha yaklaştırınca gözlerim onunkilere çevrildi.

Donakaldım.

Siyah gözbebeklerini bu zamana kadar gördüğüm en gür, en uzun kirpikler çevreliyordu. Öyle yoğun ve parlaklardı ki adeta kürk gibi görünüyorlardı. Bir adamın böylesine büyüleyici gözlerinin olması adil değildi; acımasızlıklarla dolu hayatıma girip de çok daha kötü hale getirmiş olması iki kat adaletsizlikti.

Ben onu her zaman hatırlayacaktım.

O beni yarın unutacaktı.

Neden onun yanına oturmuştum ki?

Efendi A'nın ayaklarının dibine oturmalıydım.

Bu benim hatamdı.

Aptal.

Çok aptalsın.

Bay Prest başımı döndüren sesiyle, "Düşüncelerin için bir peni*," diye fısıldadı.

*Normalde "Ne düşünüyorsun?" diye çevrilen kalıp metnin gidişatına uygun olması açısından bu şekilde çevrilmiştir.

Eski deyiş göğsümde yankılandı.

Benim sessiz cevaplarım için para mı vermek istiyordu?

Cevaplarıma bana rüşvet verecek kadar mı değer veriyordu?

Neden?

Efendi A, sohbet etmem için bana hiç nezaket sunmamıştı. Sadece cezalandırmış ve sessiz kalma arzumu daha da kuvvetlendirmişti.

Fakat bu adam...

Tehlikeliydi.

Derin bir nefes alıp bozuk parasını serçeparmağımla ona doğru ittim.

Bir anda başımı iki yana sallama dürtüsüyle dolmuştum. Sessizce verilen karşılıklar da seslileri kadar kötüydü.

Dürtümle savaşarak tabağımdan son erişte lokmamı topladım ve Bay Prest parayı bana doğru iterken nefes nefese kalmamak için elimden geleni yaptım.

Deyişi tekrar söylemedi.

Söylemesine gerek yoktu. Söylediğini duyabiliyordum.

Düşüncelerin için bir peni.

Kahretsin, konuş.

Efendi A avucunu masaya çarpınca Tony, Darryl ve Monty'nin yerlerinden sıçramalarına sebep oldu.

Fakat Bay Prest kıpırdamamıştı.

Adam tıpkı suyun üzerindeki yağ gibi hareket ederek ev sahibine bakıp tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

Efendi A dişlerini gösterdi, bıçağını sımsıkı kavramıştı. "Oynadığın bu oyun her ne ise yeter. Onu unut. O bir hiç. Hadi iş konuşalım." Yemek lekeli bıçağını havada sallayarak bağırdı, "Pim, lanet masayı temizle. İşin bitti. Çekil gözümün önünden."

Anında ayağa fırladım.

Neyse ki akşam yemeğimi mideye indirmiştim ve bitirecek zamanım olmadı diye yas tutmama gerek kalmamıştı. Boş tabağım, midemin dolu olduğunu hatırlatırcasına parlıyordu ama acıya karşılık bunu hak etmiştim.

Yediğim pahalı etin sindirimiyle zaten karnıma kramplar giriyor, katlanmış olduğum diğer tekme ve yumrukların senfonisine katılıyordu.

Gözlerimi yerden kaldırmadan boş paketleri alıp kâğıt torbaları kollarımın altına sıkıştırdım. Bay Prest'in ceketi hareket etmemi zorlaştırıyordu ama onu benden çalana kadar çıkarmayacaktım.

O benimdi.

Sadece kısa bir süreliğine olsa da.

Bay Prest paketleri mutfağa taşımamı, durulamamı ve geri dönüşüm kutusuna yerleştirmemi izledi. Geri dönüp kirli tabakları toplarken adamların sırnaşan ellerinden uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Monty kıçımı tokatladığında ve Darryl saçlarımı kavrayıp dramatik bir biçimde kokladığında Bay Prest onlara ters bakışlar attı. Efendi A, konuğunun hiddetle titrediğini fark etmedi ve ben de bir şey söyleyecek değildim. Hizmetkârlık görevlerimi yaparken tekrar görünmez olmuştum.

Efendi A sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birlikte oturup soframızı paylaştığımıza göre işe koyulabiliriz."

Bay Prest ellerini masaya koydu, parmakları dengesini ve gücünü gösteriyordu. "Öncesinde şartlarım var."

"Ne şartı?"

"Diğerlerinin önünde detayları konuşmam." Çenesiyle üç tecavüzcüyü gösterip hırladı. "Onların gitmesini istiyorum."

Darryl burnunu çekti. "Hey, ezik. Biz dostumuz için buradayız. Arkasını kolluyoruz."

"Evet. *Biz* yoksak *anlaşma* da yok." Monty kollarını göğsünde bağladı.

Ben kirli tabakları mutfağa taşırken Bay Prest öyle hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi karo zeminde gıcırdadı. "Anlaşıldı."

Masadan uzaklaşıp yanımdan geçti. Gözleri karanlık şiddetle parlıyordu, beni baştan aşağı süzerken o karanlık daha da yoğunlaştı. "Ceket sende kalsın."

Hızla çıkışa doğru giderken ağzım açık kaldı.

"Gidemezsin," diye haykırmak istedim.

Ona izin vermeyecektim.

O buradayken Efendi A'dan o kadar çok korkmam gerekmiyordu. Henüz onu kendi yararıma kullanabilir miyim diye düşünecek kadar yeterli zamanım olmamıştı. Bana yardım edebilir miydi? Beni özgür bırakabilir miydi?

Gitme...

Efendi A onu ortadan kaybolmaktan alıkoydu.

Masadan fırlayıp parmaklarını şaklattı. "Kaybolun. Dışarı." Bay Prest'in peşinden gidip onu ön kapıya ulaştığında yakaladı. "Böyle yapma, Elder. Sen kazandın. Kimse yok. Sadece sen ve ben."

Bay Prest eli kapı kolunda durdu. Omuzları gerginlikle kasılmıştı. Efendi A'nın teklifini kabul mü edecekti, yoksa ortadan mı kaybolacaktı, bilmiyordum.

Derin bir nefes çektim, kollarımdaki kap kaçak kulesi birbirine çarparak tıngırdıyordu.

En sonunda Bay Prest döndü, elleri iki yanında yumruk oldu. "Adımı kullanmamanı bir daha hatırlatmayayım, Alrik. Bu sana yapacağım son uyarı. Konuşmamıza gelince sen, ben ve o olacak." İçten içe yanan bakışları benimkilere kilitlendi.

Ah hayır...

Hayır, hayır, hayır.

Sohbetlerine kulak misafiri olmak istemiyordum. Efendi A'ya, kendime çok değer verdiğimi düşünmesi için bir sebep vermek istemiyordum.

Tabakları lavaboya bıraktıktan sonra tuhaf bir şekilde eğilerek selam verdim, odadan koridora doğru geri geri çıkıp merdivene yöneldim.

Lütfen, beni durdurmadan oraya ulaşmama izin ver.

Sonrasında merdivenden yukarı fırlayıp Hiç Kimse'ye yazabilirdim ve Efendi A'nın bulaştığı yasadışı şeyleri duymak zorunda kalmamak için kulaklarımı tıkayabilirdim.

Fakat elbette bu benim lehime sonuçlanmadı.

Zaten hiçbir zaman sonuçlanmazdı.

Beni durduran Bay Prest oldu. "Kal, kızım. Penini de al. Düşüncelerinden o kadar ucuza vazgeçmiyor olabilirsin ama ben söyleyene kadar bir yere gitmiyorsun."

Gözlerim iznini istercesine Efendi A'ya kaydı.

Bay Prest bu hayvan sürüsünün lideri olabilirdi ama beni satın alan o değildi. O gittikten sonra yaşamak zorunda kalacağım kişi o değildi.

Efendi A dişlerini sıktı, arkadaşlarının vurarak vedalaşmasına maruz kalırken arkadaşları da geldiklerinde çıkardıkları giysilerini giydiler ve dışarı çıktılar.

Öfke, Efendi A'yı sarmalıyor, zehirli bir pus gibi etrafında dönüyordu. Elini sarı saçlarının arasından geçirdikten sonra homurdandı. "Siktir, pekâlâ. Kal, Pimlico. *Shot* bardaklarını ve viskiyi getir. Bay Prest ile konuşacağımız bir mesele var."

BÖLÜM ON ÜÇ

ELDER

Viskinin tadından nefret ediyordum.

Sake*, cin ya da nadiren apsent** tercih ederdim. Öyle çok içen biri değildim. Kendime göre nedenlerim vardı. Neredeyse bir yıldır ağzıma bir damla sokmamıştım.

Fakat Alrik gibi bir adamın anlaşmayı alkol ile yapması beklenecek bir şeydi çünkü kendisi hâlâ bir Neandertal*** sayılırdı.

Diğer konulardan galip çıktığım için bu eli almasına izin verecektim.

Köle kız oturmamıştı, lanet olası bir sinekkuşu gibi dolanıp duruyor, bardakları topluyor, beyaz kırlentleri düzeltiyor ve bulaşıkları makineye yerleştiriyordu.

Alrik'in umurunda değil gibiydi. O sadece seks kölesi değil, aynı zamanda hizmetçisiydi. Artık kızın varlığının farkında bile değildi, onun açlıktan ölmesine ve kaybolup hiçliğe karışmasına izin vermekten mutluydu.

Bu herif bunun için bir şey hak ediyordu.

Acı veren bir şey.

Önümüzdeki birkaç gün içinde yaratıcılığımı konuşturacak ve uygun bir ceza bulacaktım.

*Bir Japon içkisi.

**Çeşitli bitkilerin damıtılarak fermente edilmesiyle elde edilen, alkol oranı yüksek bir içki.

***Günümüzden yaklaşık 40 bin yıl kadar önce yaşamış insan türü.

Mutfak musluğu akınca gözlerim o tarafa çevrildi ve kız yanlışlıkla kendini ıslattı.

Siktir.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Makineye koymadan önce duruladığı bıçaklar ve çatallar yüzünden ceketimin kolları sırılsıklamdı.

En sonunda viskimden içip patladım. "Yeter, kızım. Otur."

Alrik karşı koltukta kıpırdandı. İlk kadehini çoktan içmişti ve ikincisini kokluyordu. Bu görüşme sırasında kafayı bulmuş olması işime gelirdi. Şartlar çoğunlukla lehime olurdu ve hatta genelde belgelerin arasına yerleştirip fark etmemelerini umduğum ibareleri görmezdi.

Sikik sersem.

Söyleyeceğim şeyler vardı ama kız oturup kıpırdanmayı kesene kadar başlamayacaktım. Dikkat dağıtıcı şeylerden hoşlanmazdım ve bu kız tam bir dikkat dağınıklığıydı.

Arkamda bir şeyler tıngırdadıktan sonra Alrik, "Tanrı aşkına Pimlico, otur kıçının üstüne artık," diye bağırdı.

Kız anında salona gelip sehpanın yanındaki beyaz halının üstüne diz çöktü, onu yemeğe davet etmeden önce gördüğüm pozisyonu aldı.

Mobilyaya dokunmuyordu, adeta bunun için izni yokmuş gibiydi. Sanki kıymetli koltuklara atlayıp durduğu için defalarca tokatlanmış yaramaz bir köpek gibiydi.

Bu piç kurusu hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem ondan o kadar çok tiksiniyordum.

Yere yerleşen Pimlico'yu görmezden gelen Alrik kadehini bana doğru kaldırdı. "Yalnız olmaya ve yeni girişimimizi konuşmaya."

"O kadar çabuk değil."

Bu boku içebileceğimi sansam da yapamazdım.

Ne sikime buradayım ben?

Bu pislikle tanıştığım andan itibaren bana ne zaman baksa yıkanma dürtüsüyle boğuşup durmuştum. Beni izleyiş şeklinde bir şey vardı. Sanki kokuşmuş sırlarını duyamıyormuşum gibi kahkahalar atıp konuşması beni rahatsız ediyordu.

Fakat duyabiliyordum.

Ve yanında ne kadar uzun süre kalırsam nefes almasını o kadar az istiyordum. Para, paraydı. İş, işti. Fakat içgüdülerim anlaşmayı bırakıp gitmemi haykırdığında... onları dinlerdim.

Ancak gitmek istemiyordum.

Henüz değildi.

Kız yüzünden.

Burun kemerini sıkıp Alrik'in arkasındaki pencerelerden dışarı baktım, gecenin içinde bir bahçe olduğunu varsayıyordum.

Bu psikopatın evine adım attığım saniyeden itibaren kız ilgimi çekmişti. Bu, memelerini ve bacaklarının arasındaki gölgeyi görebilmemle değil, beni izleyiş şekliyle alakalıydı.

Her şeyi görüyordu.

Dünyada iki tür insan vardı. İlki, alıcılardı. Yalnızca kendilerine yardım edebilecek, yanlış sebepten arkadaşlıklarını sunabilecek kişileri fark ederlerdi, egoları yüzeysel ilgilerinin gelişmesini engellerdi.

İkincisiyse vericilerdi. Kendilerinden yararlanıldığını bilen ama bunu yapmayı bırakamayanlardı. Verecek hiçbir şeyleri kalmayıncaya kadar verirlerdi. Ancak vererek bir şeyleri görür, gölgelerin içinden sessizce izlerlerdi.

Bu kız bir vericiydi.

Sessiz bir yargılayıcıydı, efendisi ve yanındakiler o yokmuş gibi davranırken, o her şeyi görüyordu. Kendi içinde güçlüydü

ancak yakarmasına rağmen özgürlüğünü bulamamıştı, onu muhtaç yapan da buydu.

Ve ben muhtaçlıkla uğraşmazdım.

O yüzden unut onu gitsin, şu işi bitir ve ayrıl.

Öne doğru eğilip kristal bardağı sehpanın üzerine bıraktım, bacaklarımın arasında parmaklarımı birbirine kavuşturdum. "Sermayen var mı?"

Alrik alayla güldü. "Ciddi misiniz? Bana bunu soracak mısınız? Geniş çaplı araştırmanızdan sonra bile?"

Hah.

Demek ki bunu öğrenmişti. İlginçti ve bir miktar saygımı kazandığını söyleyebilirdim. Bilgisayar korsanlığı becerilerim kimilerininki kadar iyi değildi ama genellikle içeri girer, bilgiyi alır ve kimse fark etmeden girişimi gizleyip sistemden çıkabilirdim.

Ofladı. "Bak, iş yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Belki."

Kendini yumuşak deri kanepeye bıraktı. "Siktir, yorucu olduğun söylenmişti. Onlara inanmalıydım." İçkisini kafasına dikip tekrar doldurması için parmaklarını Pimlico'ya doğru şaklattı.

Kız bakmadan ya da gözünü kırpmadan isteneni yaptı.

Konuşmayı reddeden insanların etrafında bulunmuştum. Benim iş alanımda -daha doğrusu eski mesleğimde- sessizlik yemini etmek olağandışı bir durum değildi ama bu zihnimin yatışmasını sağlamadı.

Çoğunlukla Alrik gibi kahrolası bir aptal olmadığım içindi.

Köle kızı ona itaat ediyordu ama ondan Azrail'in bin gölgesiyle nefret ediyordu. Ve benim geldiğim yerde... iyi bir ölüm şekli değildi. Eğer bana Hayalet Hırsız için *Kaitou* adını verdilerse, kızınki de *Mokusatsu* olurdu. Sessiz Ölüm.

Kız her şeyi içine alıyor, adamın hayatını sona erdirmek için sadece fırsat kolluyordu.

Bol şans.

Kısa süreli tanışmamıza bakılırsa bu şımarık, zengin piçe karşı galip çıkmayı hak ediyordu. Sadece gücünü fark etmesi ve işe koyulması gerekiyordu.

"Açık olmakta yorucu bir şey yok." Parmaklarımı sıkıp gazabımı salmadım. "Asıl yorucu olan güvenilmez insanlarla işe girişmek."

Alrik kaşlarını çattı. "Bak, buraya geldiğinde anlaşmayı biliyordun. Pek çok insan seni tavsiye etti. Seni evime davet ettiğime beni pişman etme."

Kahkaha attım. Bu piç kurusu benden iyi olduğunu düşünüyordu. Kazanabileceğini düşünüyordu.

Yanlış.

Onu dikkate almadan tekrar bakışlarımı yerde oturan köleye çevirdim. Kıza çekilip durmaktan nefret etmiştim. Rol yapmıyordu. Cidden hayatta kalmak için savaşıyordu. Ancak kızın kararlı gücünün titreşimleri benim için uyuşturucu gibiydi.

Elimle kanepeye vurarak, "Buraya otur, kızım," diye mırıldandım.

Halıya doğru daha çok eğilirken omuzları çöktü. Efendisine göz atarken farklı boylardaki saç tutamları titredi.

Alrik beni gözleriyle öldürmeye çalışıyordu.

Eğer karşısında farklı geçmişe sahip başka birisi olsaydı, sahip olduğu şeylerle oynama kararımı gözden geçirebilirdim.

Fakat paylaşabileceğini kendisi söyledi.

Ayrıca ondan korkmuyordum. Rol yapanlardan asla korkmazdım.

Ortama sessizlik çökmüştü. Alrik'in öfkesi, Pimlico'nun dehşeti ve benim otoritem çarpışıyordu.

Bilin bakalım kim kazandı?

Alrik viskisinin üçüncü kadehini kafasına dikti. "Ona git, Pim."

Kız anında dizlerinin üstüne kalkıp yanıma geldi.

Bembeyaz deri koltuğun kenarına kırılgan bir kuş gibi tünediğinde kalbim çarptı. Bacaklarını birleştirdi, Alrik fikrini değiştirirse fırlayıp gitmeye hazırdı.

Kızın, oturuş şekline bakılırsa adam sık sık fikrini değiştiriyordu. Muhtemelen bunu ya onu gıcık etmek ya da canını yakmak için yapıyordu.

Islak manşetlerinden su damlayan, mahvolmuş ceketime ve kızın omuzlarından sarkışına bakarken, "Senden onay almadan bana itaat etmesi için ona izin ver," diye emrettim. Başımı kaldırdım, emrimle birlikte Alrik ile göz göze gelmiştim.

Yap şunu.

Ne sikim yapıyordum ben?

Bu kızın hiçbir değeri yoktu. Bu iş anlaşmasını mahvetme riskine doğru koşuyordum. Öte yandan... umurumda mıydı?

Duraksayıp eğer bu anlaşmayı kasten sabote edersem bunun ne anlama geleceğinin hesabını yaptım. Tabii ki milyonlardan olurdum. Fakat sayabileceğimden bile fazla param vardı ve mesele para değildi. Evet, kazanmak için her şeyi yaptığım kötü şöhretimi yitirirdim. En sonunda, şimdiye kadar reddedildiğim dünyanın kapısını aralamıştım. Fakat bana kapıları açması için Alrik'e ihtiyacım yoktu. Kapıyı kendi kafama göre tekmeleyip açılmasını sağlayabilirdim.

Hayır, bu kız ilgimi Alrik'in asla çekemeyeceği şekilde çekiyordu. Her şey boka sararsa kaybedeceklerime değerdi.

Alrik kölesine dik dik baktıktan sonra bana doğru başını salladı. Öncesinde benden hoşlanmamıştı. Şu an ise benden nefret ediyordu.

Soğukça gülümsedim. "Paylaşabileceğini söyledin."

Kız titredi, vücudu kanepe boyunca yayılan ufak titreşimler yayıyordu. Henüz ona dokunmamıştım ama her sinir ucunun gerildiğini hissedebiliyordum.

"Pimlico." Alrik öne doğru eğildi, bardağı tutan eli bembeyaz olmuştu. "Bay Prest'e bana itaat ettiğin gibi itaat et. Anladın mı? Ne isterse sorgulamadan yap."

Sırtımdan aşağı inen heyecanla mücadele ettim.

Pimlico bana doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra gözlerini yere dikti. Başını sallamadı ya da anladığına dair bir işaret vermedi.

Fakat yeni kuralları duyduğunu, değerlendirdiğini ve kabullendiğini biliyordum.

Konuşmuyor olduğu gerçeği ilgimi daha da körüklüyordu. Sessiz sırlarını öğrenmek istediğim için değildi, öğretmenimin bana on yıl önce öğrettiği şeyi yapmam için meydan okuması yüzündendi. *"Sadece kulaklarınla değil, bütün bedeninle dinle. Sadece gözlerinle değil, tüm benliğinle izle. Sadece yüzeysel algınla değil, tüm ruhunla yargıla."*

O dersi unutmamıştım. Eğitildikten sonra böylesine değerli bilgilerin yitip gitmesine izin vererek boşa harcayacak türden bir adam değildim. Fakat bu kız bilgilerimi tazeleyen, yeni bir unsurdu.

Onunla yalnız kalmak istedim. Ona cevap vermeyeceği sorular sormak ama ona rağmen cevabını kazanmak istedim. Bu kızı çalmak istedim; böylece ona morlukları veren, bu yalancı piçin elleri değil, benim kendi disiplin veren elim olurdu.

İtaatkârlığını test ederek uyluğuma vurdum. "Yaklaş."

Bir saniyeliğine tereddüt etti. Dudaklarını büzdü ama elini yavaşça uzatıp kendini ileri doğru çekti.

İstediğim kadar yakına gelmedi, bacağı hâlâ aramızda bir boşluk yaratıyordu ama onu koklamak için elimden geleni yaparak nefes aldım.

Hiçbir şey kokmuyordu.

Hayır, bu doğru değildi.

Siktiğimin çaresizliği kokuyordu.

Benim hakkımdaki düşüncesini değiştirmek, o kadar da kötü bir adam olmadığımı kanıtlamak isteyerek elimi uyluğuna yerleştirdim.

Sıçradı ama gözleri hiddetle kısılsa da yerinde kaldı.

Derisi dokunuşumun altında buz gibiydi, beyaz eteği ona hiçbir ısı sağlamıyordu.

Ben kızı yıllardır görmediğinden şüphelendiğim bir nezaketle okşarken Alrik köpüren bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı.

Kız rahatlamak yerine daha da kasıldı.

Eğer nazik bir adam olsaydım elimi çekerdim ve kendini bir bakıma güvende hissettiği, çömelip beklediği yere geri dönmesine izin verirdim.

Fakat ben iyi bir adam değildim.

Ben insanlara acı çektirirdim. Bir katildim. Hırsızdım.

Ve bu kızın cesaretini damla damla çalmak istiyordum.

@novaebook

BÖLÜM ON DÖRT

PIMLICO

Kelimeler, sesler ve işle ilgili konuşmalar.

Burada ne kadar süre oturdum? Efendime itaat ettiğim katiyetle itaat etmem gereken bir adama görünmez bağlarla zincirliydim.

İşle ilgili teknik ifadeler ve boş vaatler odada uçuşurken göz kapaklarım hafifçe kapandı.

Efendi A'nın Bay Prest ile girdiği anlaşma hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak her neyden bahsediyorlarsa otuz milyon dolardan fazla bir ücreti vardı ve "tespit edilemez, reddedilemez, hem hızda hem de sevkiyatta oldukça sağlam" gibi kelimelerin kullanıldığı bir şeydi.

Normal bir konuşmanın gidişatını dinlemeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki kendimi neredeyse az da olsa rahat hissetmiştim. İlginin odağında değildim ve bu adamların arasında konuşulan benim değil, ikisinin meselesiydi.

Diz çökmekten sürekli moraran dizlerimi kimse görmezden sıvazladım. Beyaz etek sımsıkı yapışarak beni rahatsız ederken kaburgalarım ve karnım öncesinde yediğim dayak yüzünden sızlıyordu.

Bu rahatlama ne kadar güzel olursa olsun, yıllardır köpek muamelesi gördükten sonra bir koltuğa oturduğum için ne kadar minnettar olursam olayım, bunun sonuçları vardı.

Bu akşam paylaşılacaktım.

Tıpkı çoğu gece olduğu gibi.

Bay Prest'e beni kontrol etmesi için açık çek verilmişti. Bu Tony, Darryl ve Monty'ye asla verilmeyen bir şeydi. Benden dilediği tüm şeyleri yapmamı isteyebilirdi ve itaat etmek zorunda kalırdım. İtaat ettiğimdeyse Efendi A benim canımı yakacaktı çünkü kendisinin vermediği özgürlüğü bir başkasının kullanmasından nefret ederdi.

Tony ileri gidip benden almaması gereken bir şeyi aldığında bunu ilk elden görmüştüm. Efendi A'nın açtığı yaralar yüzünden iki hafta geri dönmemişti.

Efendi A'nın benim bu anlaşılmaz konuşmayı dinlememe izin vermesi şöyle dursun, mobilyasında oturmama bile tahammül ettiğine göre bu Bay Prest her kimse Efendi A için oldukça kıymetli bir şeyin anahtarı olmalıydı.

Efendi A bir kadeh daha içti. "Peki son teknoloji casus saptayıcılar yükleyecek misiniz?"

"Tıpkı istediğin gibi, evet."

"Ve silahlar karşılık vermek için kullanacaklarından çok daha üstün mü olacak?"

Bay Prest kasıldı. "İş etiğimden ve kontratımdan şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır. Ancak bu çok fazla para ve hassas bir düzenleme."

"Diğer tüm işlerim gibi. İki tarafın da azami şekilde ağzı sıkı olması gerekli. Sadece benim değil." Bay Prest tek kaşını kaldırarak Efendi A'nın kibirli suçlamasını başından savdı. "Gemiyi teslim aldıktan sonra asla adımı anmayacağına veya güvertedeki mühimmatın nereden geldiğinden bahsetmeyeceğine yemin edecek misin?"

Ne?

Efendi A, Bay Prest'in aylardır denizde olduğu ve bir kadının eşliğine ihtiyacı olacağıyla ilgili bir şeyler söylemişti.

Donanmada mıydı? Devletin sırlarını satıp casusluk mu yapıyordu?

Efendi A başını salladı. "Elbette. Ancak sadece torpidolar radar tarafından tespit edilemez olursa."

"Şu günlerde gelişen teknoloji ile tamamen garantisi olan hiçbir şey yok."

"Nükleer başlık alamayacağından da eminsin. Fazladan ödeme yapardım."

"Sana o işlere girmediğimi söyledim. Eğer onları alacaksan benim aracılığımla olmayacak." Bay Prest'in sesi bir hırıltıya dönüştü. "Fakat zaten o şartları biliyorsun." Gözleri benimkilere çevrildi; dipsiz derinlikleri, içimdeki ışığı ve hayatı emiyordu. "Ne dersin Pimlico? Bir malikâne yerine bir teknede kapalı kalmak ister misin? Efendin savaşa gireceğe benziyor."

Tekne mi?

Savaş mı?

Ne halttan bahsediyor?

Öyle bir şeyi gözümde canlandıramadım. İtiş için kürekleri ve boğulmayı önlemek için ahşap kenarlıkları olan tahta bir salın görüntüsü aklımda canlandı. Neden birisi onu bir eve yeğlerdi ki?

Dişlerimi sıkıp sorusunu duymazdan gelerek Bay Prest'in omzunun üstünden baktım.

Anlamıyor olmamı umursamadım. Umursadığım şey, beni kandırıp cevap vermemi sağlamaya çalışıyor olmasıydı.

İşe yaramayacak.

Bunun üstünde yıllardır pratik yapıyordum.

Sessizce güldü. "Endişelenme, seni savaşa götürmeyeceğine eminim." Sahiplenici bir şekilde bacağıma dokundu. "Eğer götürürse de en azından aradığın şeyi bulabilirsin."

Donakaldım.

Ne?

Ben ne arıyorum?

Neye ihtiyacım olduğunu nereden bileceksin ki?

Sorularım artsa da inancımdan şüphe duyuyordum.

Bu dünyada ufak amaçlarla mücadele etmek beni güçlü tutuyordu. Görevleri istenmeden yerine getirerek kolumun kırılmasından sakınmaktan keyif alıyordum. Nefretimi başarılı bir şekilde gizlersem fazladan birkaç saat uykuyla veya zorlukla kazanılmış akşam yemekleriyle ödüllendiriliyordum.

Tüm bunları kendimi ödüllendireceğim bir şey olsun diye yapıyordum. Eğer yapmazsam sonumun geleceğine dair fısıltılar daima *çok yakında* diyordu. Eğer ufak şeylere odaklanırsam özgürlüğün çekimini görmezden gelebiliyordum.

Fakat eğer yapmazsam... ölüm.

Acıya ve ıstıraba son vermeyi vaat eden hesapçı, kindar bir ayartıcıydı. Bir defasında onu dinlemiştim ve eğer bıçaklar ortadan kaybolmamış olsaydı onun sözünü dinleyecektim. Bir anlığına zayıflığımın bittiğini düşünmüştüm.

Yalandı.

Kendi hayatımı almanın fısıltıları, güç dalgalanmaları yaşadığımda ortaya çıkmayı bekleyen panik ataklarda saklıydı. Artık bir bütün değildim, bir parçam düşmanım olmuştu ve hayatta kalmamı değil, ölmemi istiyordu.

Adam, üzerimdeki intihar arzusunun kokusunu alıyor.

Beni gözüne kestirdiği saniyede bunu yapmıştı; tıpkı benim de onun bir iş insanı ve soylu bir piçten fazlası olduğunun tadını almış olduğum gibi.

O bir katildi.

Bizimle birlikte burada ve yakalanmamış olduğu göz önüne alınırsa iyi de bir katildi.

Bay Prest'in parmakları uyluğumdan aşağı inip dizime saplandı, tıpkı buraya gelirken uçakta Efendi A'nın yaptığı gibiydi. O küçük tehdidin bana kafayı yedirttiği önceki teşebbüsün aksine, katlandığım şeylerle kıyaslandığında bir hiçti. Bu türden dokunuşlar için eğitilmiştim.

Bay Prest dizimi sıkıp bıraktığında, dizkapağımı oynattığında, dikkat kesilmem için vücudumu zorladığında kıpırdamadım. Öte yandan kaslarım, istismara hazırlanıp kasılırken ve kalbim endişeyle çarparken, adamın sınayan dokunuşu rahat bir hale dönüştü.

Nefes alıp verişi yüzeysel bir hal alırken bakışları vücutlarımızın birbirine dokunduğu yere kaydı. "Canını yakmayacağım."

Lütfen ama.

Sanki bunu daha önce duymamışım gibi.

Boş vaatlerine gözlerimi devirmek istesem de buna cüret etmedim. Efendi A'nın ne yapacağını kimse bilemezdi. Daha fazla asilik edecek olursam gözlerimi bir kaşıkla çıkarabilirdi.

Efendi A boğazını temizledi, dikkati Bay Prest'in bana dokunduğu yerdeydi. Yaptıkları anlaşma her neyse onun koşullarını cazip hale getirmek için beni ona sunan kendisi olsa da tiksinti ve kıskançlıkla resmen titriyordu.

"Temiz hava ve yeni yerler gibi şeyleri tecrübe ediyor musun, Pim?" Bay Prest beni okşamayı hiç bırakmadı. Parmakları yavaşça dizimden ayrılıp her okşayışıyla daha yukarı çıktı.

Birkaç leziz lokmadan sonra tat tomurcuklarımın can bulması gibi, uzun zaman sonra ilk defa nazikçe okşanmak tenimi canlandırdı.

Etim daha fazlasını arzulamaktan kaşınarak ısındı.

Hain.

Zorlukla yutkunup bakışlarımı bulanıklaşmaya zorladım ve bana dokunan adama, efendime ya da geleceğimde yapacağım şeylere odaklanmadım.

"O lanet bir köpek değil, Elder." Efendi A güldü. "Ona tasma takip sikik bir parkta yürüyüşe çıkarmıyorum. O bir fahişe. Burası onun evi. Hiçbir yere gitmesine gerek yok."

Hayır. Hayır, var.

Bir yere gitmem lazım.

Senden çok uzağa.

Bu kafesten çok uzağa.

Bay Prest'in yumuşak okşayışlarının yerini tırnakları aldı ve uyluğumda izlerini bıraktı. "Üçüncü hatanız, Bay Åsbjörn. Bir kere daha yapacak olursanız anlaşma iptal. Her şeyin ayarlanmış, kontratların imzalanmış olması umurumda bile değil." Eli tenimden ayrılıp sert bir şekilde Efendi A'yı işaret edecek şekilde kalktı. "Bir kez daha adımı kullanacak olursan seni bir daha asla konuşamayacak hale getiririm. *Anladın mı?*"

Şiddetle titreyen dokunuşu tekrar benim bedenime indiğinde titredim. Bir an için acımasız ve kararlıyken bir an sonra yatıştırıcı ve sakinleştiriciydi.

Efendi A kendine bir kadeh daha viski doldurup kafasına dikti. Kendini sakin kalmaya zorlarken keskin nefreti uzuvlarında cam parçaları gibi gezdi.

Bay Prest umursamadı. Dikkati yeniden tamamen benim üstümdeydi, gittikçe yaklaşıyor, dizini benimkine dayıyordu.

Başını kulağıma doğru eğdiğinde hızla bir nefes aldım, baş döndüren parfümü ve baharatlı tıraş losyonu burnuma tıpkı bir orman yangını gibi çarpıverdi. Ciğerlerimi dağlayıp dilimden geçerek onu hem içime çekmeme hem de tadını almama sebep oldu.

"Söylesene Pimlico, sana nazikçe dokunulması mı hoşuna gidiyor, yoksa çok daha sert bir şekilde kavranmaya mı alışkınsın?" Avucunu uyluğuma koyup irkilmeme sebep olacak kadar sertçe kavradı.

Kalıcı morluklar yayıldı. Nefesimi tuttum, acı reseptörlerinin sessizleşmesini ve uyuşukluğun kontrolü ele almasını istedim. Bu numarayı defalarca kullanmıştım.

Bay Prest acımasız, gaddar ve baskındı. Fakat o karanlığın altında, içindeki derinliklerde dolaşan tuhaflığı tamamen silememişti. Bu garipliğin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum ama Efendi A'dan farklıydı.

O tuhaflık bana sesleniyordu.

Efendi A kendini kanepeye doğru bırakıp küçümseyen gözlerle bize baktı. "Neden zahmete girdiğini anlamıyorum. O konuşmaz. Ona vur, canını yak, fısılda ya da tahrik et; hepsinde aynı tepkiyi verecek."

Bay Prest burnunu kulakmememe sürterken Efendi A'nın duyamayacağı şekilde mırıldandı. "Sesini kullanmayabilirsin, Suskun Kız ama yine de konuşuyorsun." Dilinin ucunu kulağımda ve çenemin başladığı hassas bölgede gezdirdi. "Bana şimdiye kadar ne söylediğini biliyor musun?" Elini bacağımdan yukarı çıkararak en çok canımın yakıldığı yere doğru götürdü.

Ergenlik yıllarımda, dokunmak için yaklaşacak kadar ilgimi çeken hevesli bir oğlanla zaman zaman yakınlaştığım olmuştu. Sonrasında da seksi ebediyen lekeleyen vahşi bir tecavüzle

kadınlığa adım atmıştım. Erkeklerin ve kadınların çiftleşmesiyle ilgili her şey mide bulandırıcı, pis ve yanlıştı.

Hiçbir parçam, hangi şartlar altında olursa olsun, oradan dokunulmak istemiyordu. Ne Bay Prest ne Efendi A ne de onun alçak arkadaşları tarafından.

Bu özgürlüğü kullandığı için ondan nefret ettim. Tenimin canlanmasını istemiyordum. Duyularımın canlanmasını istemiyordum.

Sadece uyuştuğumu hissetmek istiyordum.

Donduğumu.

Bay Prest'in kalbimin atması ve tat almam gibi şeyleri tekrar fark etmemi sağlama cüretini göstermesi haksızlıktı.

Öte yandan en azından vücudum ondan da diğer adamlardan tiksindiği kadar tiksiniyordu.

Karnımda bir kasılma hissetmiyordum. Vajinam da kasılmamıştı. Kanım kaynamıyordu. Ruhum tutunup kırılmayı reddediyor olabilirdi ama Efendi A bedenimi kırmayı başarmıştı.

Seks tiksindiriciydi.

Seks *mide bulandırıcıydı.*

Seks zamanla seveceğim bir şey asla değildi.

Bundan emindim.

Bu, Bay Prest'i parmaklarının ucunu bacaklarımın arasına sürtmekten alıkoymadı. Sesi yoğun ve kısık kaldı. "Sessizliğe alışkınım, Suskun Kız. Fakat sen düşüncelerini gözlerinden saklamakta o kadar iyi değilsin." Geri çekilirken parmaklarının tersiyle çenemi okşadı. "Kanıtlamamı ister misin? Sana dokunmamdan nefret ettiğini ve içindeki tiksintiyi durduramadığını biliyorum."

Gözlerini Efendi A'ya çevirerek başını tekrar bana doğru eğdi. Sanki birbirimize bazı sırlarımızı fısıldıyormuşuz gibi

görünmemizi sağlıyordu. "O, seni benim gördüğüm gibi görmüyor. Seni benim duyduğum gibi duymuyor."

Efendi A ayağa fırladı, bariz şekilde bu toplantıyı bitirmeye hazırdı. "Sanırım önemli detayları hallettik. Geri kalanı, son imzaları atmak için sözleşmeyi getirdiğinizde halledilebilir."

Bay Prest altta yatan mesajı anladı.

Git.

Benden uzaklaşarak sırıttı. "Köleni bu kadar çabuk mu geri istiyorsun?" Bacağıma hafifçe vurup onu kışkırttı. "Paylaşma kavramını anladığını sanmıyorum, Alrik."

Tüylerim ürperdi

Ben ödünç alınacak bir oyuncak değilim.

Bir hevesle oynanan, sonra da ilginin yerini sıkkınlık alınca parçalara ayrılan yeni ya da eski bir oyuncak bebek değildim.

İkilemde kalmıştım. Bay Prest nazik dokunuşları ve yumuşak emirleriyle kalbimi kuşatma alanındaki bir mancınığa dönüştürmüştü. Ondan, Efendi A'dan korktuğumdan daha çok korkuyordum. Gitmesini istiyordum. Hemen. Öte yandan büyük bir parçam da onun dokunuşunu üzerimden çekmemesini istiyordu, herhangi biri böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onun beni özgür bırakmasını istiyordum.

Ancak ben asla istediğim şeyi alamazdım.

Efendi A birkaç santim yaklaşıp Bay Prest'in dizime koyduğu eline ters bir bakış attı. "Onun dokunuşu benimkinden daha mı çok hoşuna gidiyor, Pim?" Sesi tehlike saçıyordu. "Bu yabancı yerine beni tercih ettiğini söylemeni tavsiye ederdim."

Gözlerini üzerime dikti.

Bakışlarına karşılık verdim.

Cevap yoktu.

Konuşmak isteseydim bile o bunu bilmeyi hak etmiyordu. *Asla* onu tercih etmezdim. Küllerini gömmeyi ve civardaki tüm köpekleri getirip mezarına işetmeyi istiyordum. Bu açıdan bakıldığında, evet, dokunuşları istenilen bir şey olmaktan ziyade çalıntı olsa da Bay Prest'in dokunuşlarını tercih ederdim.

Sessizlik uzadıkça Efendi A'nın öfkesi arttı. "Bu gece seni yeteri kadar paylaştım. Gerçek efendinin kim olduğunu hatırlama zamanın geldi. Bu konuda ne düşünüyorsun tatlı Pim'im?"

Gerçek efendi.

Tekmeler, kırbaçlar ve zincirler demekti.

Başımı eğip yüzümü ifadesiz tuttum.

Ona itaat etmemi sen söyledin.

Öfke göğsümü kaynattı çünkü iş görüşmelerinde ne olursa olsun o kapı Bay Prest'in arkasından kapandığı anda acılarla dolu bir dünyanın içinde olacağımı biliyordum.

İçtiği viski yüzünden biraz sendeleyerek yürüyen Efendi A, salondan ön taraftaki girişe doğru gitti.

Kalbim kronometrenin "Başlat" tuşuna tıklayıp yeniden acılara boğulmadan önce hızla geçen saniyelerin yasını tuttu.

Bir,

İki,

Üç,

Dört.

Lütfen, daha fazla katlanmama müsaade etme.

Efendi A hırladı. "Gidin, Bay Prest. İşimiz bitti. Biz Pim ile küçük bir sohbet edeceğiz." Omzunun üstünden dik dik bakarak Bay Prest'e tekmeyi basmak için sabırsızlandığını gizlemedi, bu arada bakışları göğsüme bıçaklar saplıyordu.

Bay Prest'in bacağımı tutuşu sıkılaştı, kusursuzca kesilmiş tırnaklarını eteğime saplıyordu. Baskıyı bir saniye uzatıp nefesini tuttu.

Ona bakmamı istediğini bilmeme rağmen başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim.

Konuşmadan, benden Efendi A'nın iki yılda almayı başardığından daha fazla cevabı söküp almıştı. Aramızda dile getirilmemiş bir iletişim vardı. Bağlantılı benzerliklerimizi fark etmemizi sağlayan bir kimya. Birbirimizi fark etmemizi sağlayan şey neydi? Neden onu tanıyormuş gibi hissediyordum?

Sırlarımı görebilmenden nefret ediyorum.

Fakat karşılığında, ben de seninkilerin bazılarını görüyorum.

İşle ve silahlarla ilgili konuşmaları aslında olduğu kişiyi yansıtmıyordu. Böylesi konuşmalar, gerçeği gizli tutan örümcek ağları ve prizmalardı.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. Beni nasıl okuyabiliyordu, anlamıyordum.

Bu, ilgimi çektiği kadar ödümü de koparıyordu.

"Efendine dön, Suskun Kız. Umarım seni tekrar görürüm."

Gidemezsin.

Ben...

Ayağa kalkarken beni bıraktı. Yarım bir gülümsemeyle, Efendi A'nın kollarını bağlayarak volta attığı çıkışa doğru kayıtsız ve rahat bir şekilde yürüdü. Efendi A'yı, bir adam bana dokunduğu için hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Buraya gel, Pim." Efendi A parmaklarını şaklatıp boynumdaki görünmez ipi çekti.

Çıtırdayan kemiklerimle anında ayağa fırladım, bana öğretilen saygı gösterisiyle çenemi aşağıda tutuyordum. Bu akşam

beni sadece kurallara harfiyen uyan bir köle gibi davranmak kurtarırdı.

Şimdiden damarlarımdaki kan kaynayarak vızıldıyordu. Olacakların düşüncesiyle vücudum sancılı gözyaşları döküyordu. Milim milim ilerlerken bana cesaret veren tek şey Bay Prest'in baş döndüren kokusu ve ceketinin sıcak ağırlığıydı.

Ben bir canavara aittim. Fakat eğer bu doğruysa ve Efendi A bir hayvansa, Bay Prest de bir av bekçisiydi. Kilitler, anahtarlar ve gücü elinde bulunduran efendiydi. O türden hayvanları kırbaçlayarak, kötü davrandıklarında aç bırakarak ve temel içgüdülerine rağmen uslu olmaya zorlayarak itaatkâr yapacak yetkiye sahipti.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Hayvan mı, yoksa tüm kaosun lideri mi?

"Bay Prest'in ceketini o değersiz vücudundan çıkar, Pim!" Ben adım adım yaklaşırken Efendi A'nın bağırışıyla sıçradım.

Parmaklarım itaat etmek için acele edip ceketin temiz yakalarını kavradı ve pahalı kumaşı kollarımdan aşağı kaydırdım.

Sıcaklığın ve rahatlığın kaybı için anında yas tuttum.

Bay Prest elini kaldırdı. "Hayır, onda kalabilir dedim." Efendi A'ya bakarken gözlerinde şeytani bir şey belirdi. "Ve söylediğimde ciddiyim. Birkaç gün içinde geri döndüğümde ceketin hâlâ onda olduğunu görmeyi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Efendi A hiddetini yuttu, yüzündeki öfkeyi gizlemekte hiç başarılı değildi. "Pekâlâ."

"Güzel."

Bay Prest o tehlikeli bakışlarını bana çevirip mırıldandı, "Tekrar görüşünceye kadar, Suskun Kız. Hediyemi mahvetme." Bana son defa uzun uzun baktıktan sonra beyaz malikâneden çıkarılmaya müsaade etti.

Efendi A'nın onu dışarı atışında ne saygı vardı ne de kibarlık.

Bay Prest'in dışarı çıkışında da ne minnet vardı ne de kabullenme.

Savaş hatları çizilmişti ve içimde bunun sebebi olduğuma dair berbat bir his vardı.

Onları buna ben teşvik etmemiştim.

Ben sorun çıkarmak için âşığının iş arkadaşlarına asılan şımarık bir kız arkadaş değildim. Ben sadece varlığını sessizlik içinde sürdürmek için yakaran, bir daha başka bir erkekle görüşmek zorunda kalmamak için ortadan kaybolmayı dileyen bir kızdım.

Kapı yavaşça çarparak kapanırken ikisinden yayılan öfke bir araya gelerek vücudumu sarstı. Beni kıracak, enkaza döndürecek ve yaşamayı bırakıp yok olmayı diletecek şekilde parçalanmama sebep olacak bir öfkeydi.

Yaklaşan panik atağa rağmen nefes alırken gözlerimi araç yolunun en sonunda tuttum.

Her şey bir ıstırap krizine dönüşmeden önce gördüğüm son şey, uzaklaşan korkutucu yabancı ve onun güçlü sırtı oldu.

@novaebook

BÖLÜM ON BEŞ

PIMLICO

Bay Prest gittiği anda koridora, ardından da merdivene doğru süzüldüm.

Kendime düşen kısmı oynamıştım. Efendi A'nın iş anlaşmasındaki piyon olmuştum.

İşim bitmişti.

"Ah, Piiiiiimmm." Efendi A'nın sesi arkamdan çınladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Adrenalin bacaklarımdan aşağı hücum ederken bile sırtım kasıldı. Her içgüdüm kaçmam için haykırdı. Kaç, saklan ve olabildiğince uzağa git.

Fakat kaçmayacaktım.

Asla kaçmazdım.

Çünkü kaçmak zayıflıktı ve ben bir sürü şey olsam da zayıf olmayı reddediyordum.

Çenemi kaldırıp ona bir bakış attım ve koridordaki ilerleyişimi sürdürdüm. Ayakkabılarının karo zeminde çıkardığı ses omurgamın derisini yüzen bıçaklar gibiydi.

"Bana sırtını dönmemen gerektiğini biliyorsun, Pimlico."

Sadece devam et.

Birkaç metre daha.

Salondan çıkarken sol elimle kapı pervazına dokunup titrek bir nefes aldım. Bir adım, iki, üç. Çıplak ayak parmaklarım ilk basamağa değdi; cilalı tırabzanı kavradığımda hızla çarpan kalbim yüzünden titredim.

"Buraya dön." Efendi A hızlanıp birkaç metre arkamda belirdi. Parmaklarını çıtırdattı, başını fazlasıyla iyi bildiğim bir tehditkârlıkla yana eğdi. "Herhalde kadar kolay kurtulacağını sanmadın, değil mi? Bu akşam sıçıp batırdığını biliyorsun."

Dişleri vahşi bir beyazlıkla parladı. "Lanet masama oturdun, seni kancık. Yemeğimi yedin. Konuğumu baştan çıkardın. Bana karşı kabalık ettin ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Bana doğru attığı her adımla birlikte hücrelerim kaçmam için biraz daha yüksek sesle bağırdı.

Görmezden gelmek çok zordu. Öyle zordu ki yerimde kalmak için tırabzanı sıkıca tutmak zorunda kaldım; zavallı parmak boğumlarım baskıdan dolayı küçük yumrular gibi görünmeye başlamıştı.

Ancak hızımı artırmadım.

Ateşlenmeye hazır bir tabanca gibi fırlamaya hazır halde durmasının önemi yoktu. Hem yavaş hem de asil bir şekilde, başım yukarıda ve sessizlik etrafımı parlak bir yorgan gibi sarmalamışken basamaklardan çıktım.

Bu akşam panik atak geçirerek kendimi zaten düş kırıklığına uğratmıştım. Kontrol edemediğim sarsıcı dehşet hissi, kırılgan gücüme mümkün olabilecek en kötü zamanda çarpmıştı. Bir yabancının beni o şekilde gördüğünü düşünmek... Nefes nefese ve mosmor oluşumu dinlemesi...

Ah Tanrım.

Utanç yeni bir duyguydu. Çok uzun zamandır başka birinin benim hakkımda ne düşündüğüne kıymet vermek için bir sebebim yoktu... o adama kadar.

Fakat önemli değildi. Gitmişti. Onu bir daha hiç görmeyecektim. Efendi A'nın bu akşam bana yapacaklarından sonra... bir daha birini görüp görmeyeceğim de bilinmezlikten ibaretti.

Yedi basamak, sekiz, dokuz.

Yirmi yedi tane daha vardı ve sonra odamda, hapishanemde olacaktım. Eğer oraya gidebilirsem belki Efendi A, Bay Prest'e değil de *ona* ait olduğumu hatırlardı. Başka bir adam bana dokunabilirdi, sahibimin izni doğrultusunda beni kullanabilirdi ama asla beni alıp götüremezdi.

Bunu ancak kendi hayatımı ya da onun hayatını alarak ben yapabilirdim.

Omurgam hayali hamamböcekleriyle gıdıklandı, hareketlerini hızlandırmışlardı.

Efendi A arkamdan basamakları çıkarken sessizdi. Kulaklarımı diktim, atılıp saldırmasını bekliyordum. Fakat hızını hiç artırmadı, merdivende arkamdan çıkmaktan, ne yapacağımı görmekten mutluydu.

Beni kovalamak için acelesi yoktu. Bu akşam için başka bir alternatifin olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Ona itaatsizlik etmişim gibi hissediyordu.

Ona katılmıyordum.

Acı yine aynı olacaktı.

"Yıldönümü hediyen için hazır mısın, hayatım?" Kıkırdaması niyetini ele verecek şekilde kötülük kokuyordu. "Kanepeme oturmana izin vermemden sonra bence senin bana hediye borcun var. Değerinin daha fazla olduğuna inanmanı istemeyiz."

Sahanlık çok ama çok yakındı. Hızımı sadece biraz artırdım.

Ayaklarım üst basamağa değdiğinde hırladı. "Kaçman sana yapmak üzere olduğum şeyi değiştirmez, Pim."

Yemini, kürekkemiklerimin arasından bedenimi iten hayali bir el gibiydi. Bu artık yavaş veya hızlının, güçlü veya zayıfın, cesur veya uysalın arasındaki savaş değildi. Ben hiçbir hazırlığı olmadan kendini mücadelenin ortasında bulan bir savaşçıydım. Ancak bir yandan da düşman hatlarından kaçmak isteyen mağlup bir askerdim.

Git!

Bana bunu yaptıran içgüdümdü. Hayvani saklanma ihtiyacı tartışmaya yer bırakmadı. Kalbimi nasıl tekmelenmekten ve morarmış göğsüme çarpmaktan alıkoyamadıysam bacaklarımı da koşmaya başlamalarından alıkoyamadım.

Yapmamalıydım.

Cezalandırılacaktım.

Dehşetimle savaşmalı ve dizlerimin üstüne çökmeliydim. Her zamanki gibi.

Fakat yapamadım. Bu defa olmadı.

Fırladım.

"Pim!" Peşimden geldi. Tıpkı geleceğini bildiğim gibi.

İncecik bacaklarım sıska bedenimi koridordan odama taşıdı. Çarpacağım kapı, çevireceğim bir kilit yoktu. Hatta odamdaki banyonun da kapısı yoktu, mahremiyete asla izin yoktu.

Sanırım kendi alanıma sahip olduğum için şanslıydım ancak bu sadece Efendi A'nın acıdan oluşan oyununun bir başka unsuruydu. Nereye kaçarsam kaçayım, nereye saklanırsam saklanayım, beni buluyordu. Çünkü bu evde tanrı oydu ve ben sadece onun fahişesiydim.

Kapının girişinde öfkeden sertleşmiş gözlerle nefes nefese belirdiğinde dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı. "Geldiğin ilk birkaç haftada kaçmaman için sana bir ders verdiğimizi sanıyordum." Odaya fırtına gibi dalıp hırladı. "O sikik piç kurusu sana

dokunduğu anda bütün öğretilerimi unutturdu, öyle mi? *Bana cevap ver!*"

Her hücrem sindi, kanım kurudu ve kalbim çarpmayı bıraktı.

Karo zemine yapışıp yalvarmaktan bir adım öteye geçtim. Çenemi eğip omuzlarımı kendime doğru çekerek eğilmedim. Dua eden keşişlerde gördüğüm gibi kollarımı tamamen uzatarak kendimi komple yere attım, merhamet istiyordum ama hiç almayacağımı biliyordum.

"Bu defa bu seni kurtarmayacak, kaltak." Sol elime hızla bastığında nefesim kesildi, ayağını öyle bir çevirdi ki derim sıkıştı ve büzüşmüş halde kalmak için elinden geleni yaptı.

Kafamın içinde haykırdım.

Acı.

Acı.

Acı!

Sessiz çığlığım öyle gürültülüydü ki kulak zarlarımı kanattı.

"Sana dokunması hoşuna gitti, değil mi? Sakın inkâr edeyim deme. Gerçeği biliyorum." Elime daha sertçe basıp bütün ağırlığını ufak, kırılgan kemiklerime verdi. "Fark etmedim mi sanıyorsun? Ona bakışını görmeyeceğimi mi sandın? Sikerler, Pimlico. Sen *benimsin*!"

Tekrar içimden çığlık atıp kendimi ıstırabın çınlayan sesinde boğdum. Fakat o tekrar tekrar elime basıp da narin parmaklarımı paramparça etmek için elinden geleni yaparken hiç sesim çıkmadı

"Konuşmaman bana yalan söylediğini bilmediğim anlamına gelmiyor!"

Kapat!

Hemen!

Beni boğan mide bulantısıyla savaşırken bütün sinir uçlarımı derinlerime çekilmeye zorladım. Bedenimin bana öğretmiş olduğu şeyi yaptım. Elimdeki acı reseptörleri iletimi kestiğinde kafamı bir mantra doldurdu.

Sonuçta acı denilen şey buydu. Bana hiçbir şeyin yolunda olmadığını ve daha kötü hasar almaktan kaçınmak için harekete geçmem gerektiğini söyleyen bir sirendi. Ah, tabii ki hiçbir şey yolunda değildi. Mesajı gayet açık ve net bir şekilde almıştım. Tekrar tekrar duymama gerek yoktu.

Açık ya da kapalı.

Tık.

Kapalı.

Zonklamayı, kolumdan yukarı fırlayan ıstırabı görmezden gelebildiğim anlamına gelmiyordu. Bu sadece zihnimde her şeyi bölümlere ayırmama izin verdi ve sonrasında olacak şeylere hazırlanabilmem için tetikte kalmamı sağladı.

Ayakkabısını elimin üstünden kaldırsa da bunu sadece bacağını geriye doğru çekip sertçe kaburgalarıma indirmek için yapmıştı.

Yeni acıyla tortop olmamak için direndim. Beni sadece saatler önce tekmelemiş olmasının önemi yoktu. Önceki morluklarımın yeni morluklara dönüşmesi, derimin altında kan toplaması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tek yapmam gereken beni dövmesi için düz ve yüzükoyun yatmaktı. Kendimi her türden uyuşuklukla sarmalayacak ve iki şeyi kabul edecektim. Ya bundan kurtulacak, o durumda yaralarımla mahremiyet içinde ilgilenecek ve en sonunda yükselen hıçkırıklarıma boyun eğecektim. Ya da beni öldürecekti ve sonrasında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Beni öldür, elini çabuk tut.

"Neden sikik ağzını açmıyorsun?!" Beni tekrar tekmeledi. Bu defa kalçamı hedef almıştı, beni canlı renklerle boyuyordu. "Konuş, kahrolası." Sert ayakkabısını uyluğuma geçirdi, sonra dizime, baldırıma, ayak bileğime. "Bir kelime söyle, duracağım."

Hayır.

Asla.

Bu savaş yeni değildi. Daha öncesinde defalarca katlanmıştım. Fakat bu akşam daha acımasızdı ve hepsinin sorumlusu Bay Prest'ti.

Kahrolası.

Lanet olası.

Asla geri gelme.

Bir daha sakın gelme.

Dikkatini sol tarafımdan uzaklaştırıp sağıma geçtikten sonra ayak bileğimi, baldırımı, uyluğumu ve kaburgamı tekmeledi. En azından morluklarım uyumlu olacaktı. Etimde benekler halinde duran bir Mors alfabesi* vardı. Yardım için yalvaran bir ses ortaya çıkarır mıydı? Yoksa ona ait olduğum için bana istediğini yapabileceğini mi tekrarlardı?

"Benimle konuşmuyorsun ama onunla konuştun."

Ne?

"Benden daha üstün olduğunu düşünen o siktiğimin piçiyle konuştun."

Hayır!

"Bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Sessizliğinden bile lanet olası gerçeğin damlıyor."

Ne gerçeği?

Gerçek falan yok!

*Mors alfabesi veya mors kodu, kısa ve uzun işaretler ile bunlara karşılık gelen ışık veya sesleri kullanarak bilgi aktarılmasını sağlar.

Kalan her zerre enerjisiyle beni tekmeleyip doğruca belime indirdi ve kontrol edemediğim derinden gelen bir iniltiyi kazandı.

"Ah, tatlı zafer. Demek ki ses çıkarabiliyorsun." Yanımda çömelip başımı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Onu istedin, değil mi Pim? Onun sikini benimkinden çok istedin. Masaya oturup insan gibi yemek yemene izin verdiği için o hasta puştu istedin. Çünkü bir *kadın* gibi kanepeye oturmana izin verdi."

Beni sarsarak suratıma tükürdü. "Sen kadın değilsin. Sen benimsin ve bu yüzden sana ne olmanı *söylersem* o olursun. Eğer sana lanet olası bir flamingosun dersem tek bacağının üstünde duracaksın. Eğer sana köpeksin dersem dört ayak üstünde durup üstüne çıkılmasını bekleyeceksin. Anlıyor musun? Anlıyor musun *dedim*?!"

İrkildim, çenemden akan ılık tükürükten tiksiniyordum.

Ben bir kadınım.

Ve senin değilim.

Bana ne kadar süre sahip olursan ol, asla *senin olmayacağım.*

"Onun bu tür hediyeler vermeye hakkı yok." Beni çekip ayağa kaldırdı, saçımı tasma kayışı gibi kullanarak beni kendi odamdan onunkine doğru sürükledi.

Yanında sendeliyordum, zorlukla nefes alıp veriyordum, ağladığımı hatırlamasam da yüzümden yaşlar akıyordu. Ezilmiş elimi tutarken attığım her adımla bir milyar parçaya bölündüğümü hissediyordum. Parçalara ayrılmak *istiyordum*. Belki de o zaman bu acı dinerdi.

Elim kırılmıştı, bana bunu söylemesi için bir doktora ihtiyacım yoktu.

Beni odasına fırlattıktan sonra ayaklarını vurarak komodine doğru gitti ve ip çıkardı. Bileğimi tutup beni yatağa atınca geriye doğru kaydım.

Yatağa yattığım anda Bay Prest'in ceketini üstümden çekip çıkardı, eteğimi indirdi ve mahvolmuş kumaştan geriye kalanı da yırttı. Bunları yaparken dudakları zaferle kıvrılmıştı. "Bu akşam eğlenmek istedim. Her gün, ikinci yıldönümümüz kadar özel değil."

Suratını benimkine yaklaştırdı. "Fakat mahvetmek zorundaydın, değil mi?! Benden milyonları alıp cebe atan o piç kurusu için ıslanmak zorundaydın. Sana dokunmasına izin verip bundan *hoşlanma cüretini* gösterdin."

Geri çekilip titreyen ellerini saçlarının arasından geçirdi. Titreyişi benimkiyle uyumluydu ama tamamen farklı sebeplerdendi. Ben dehşetle ve sahip olduğum son güç kırıntısıyla savaşıyordum. O zalimlikten sarhoş olmuştu ve bunu gerçekleştirmeye hazırdı.

İpi eline dolayıp rahatsız edici bir şekilde güldü. "Az önce neyi fark ettim biliyor musun tatlı, küçük Pim'im?" Kolunu geriye doğru çekip ipe ıslık attırarak indirdi. "Sana çığlık attırmayalı çok fazla zaman geçtiğini."

İlk darbe tam göğsüme inerek anında moraratti.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp gözlerimi tavana diktim. Yan tarafıma dönüp top haline gelmek için neler vermezdim. Ne planladığını bilecek kadar uzun zamandır onunlaydım.

Ve iyi bir şey planlamadığını biliyordum.

Bana tekrar tekrar vurdu, ipin minik lifleri hassas derimi tıpkı testere ağızlı bir bıçak gibi kesiyordu. Göğüslerimin üstünde ve karnımın alt kısmında ince çizgiler halinde kan toplandı.

"O geceyi hatırlıyor musun? Kolunu kırdığım günü? Ne tatlı bir ses çıkarmıştın." Kot pantolonunun üstünden sikini kavradıktan sonra çabucak kemerini açtı ve kotunu bacaklarından aşağı indirdi. İç çamaşırı giymiyordu, çirkin penisi sarı kılların

arasından fırladı. "Çığlık attığını duyduğumda? *Siktir*, beni fena tahrik etti."

Tişörtünü çıkarıp yatağa çıkarken ellerindeki ip dışında çıplaktı.

Gözlerimi kaçırdım.

Şu andan itibaren ona bakmayacaktım. Bağırmam için elinden geleni yapacaktı. İzlemem için zorlayacaktı. Söylediği her türlü ahlâksız şeyi dinlememi emredecekti. Fakat anın içinde kalmamı sağlayamazdı.

Terli eli vücudumu yatakta çektiğinde ve kalın ip el ve ayak bileklerime gömüldüğünde, Pimlico'ya veda edip yeniden Tasmin oldum.

Dibe battıkça battım.

Daha mutlu bir zamana döndüm.

Köleliğimden sıyrıldım ve zihnimin masumiyete giriş yapmasına izin verdim.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana dokunamadığı yere.

@novaebook

BÖLÜM ON ALTI

ELDER

Bu kahrolası kız kimdi?
Soru beni deliye çevirdi.

Yargılayıcı sessizliğiyle zihnimde, uyanık bakışlarıyla düşüncelerimdeydi.

Öylesine bir kızdı. Dayak yemiş, sıska, küstah bir kız.

Öyleyse neden onu olduğundan çok daha fazlası olarak hatırlıyordum? Üzerimde neden böyle bir etki bırakmıştı?

Soğuk ve zalim sokaklarda yaşadığımdan beri kimse üzerimde öyle bir etki bırakmamıştı. Bana o zamanları hatırlatıyordu. Unutmak için çok fazla uğraştığım zamanları.

"Efendim, sözleşme taslağı hazırlandı."

Başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırarak Selix'e ters bir bakış attım. Bu kadar varlıklı bir insan olmadan önceki halimi bilen sayılı birkaç kişiden biriydi. Eh, daha doğrusu söz konusu olan serveti çalıp üstüne konmamdan öncesini.

Elimi çıplak kolumda gezdirip bileğimin etrafındaki Japonca kelimelerden oluşan dövmede dolaştırdım. Bu atasözü benimle alay ediyor, daha iyi bir adam olduğum zamanlarda anneme vermiş olduğum sözü hatırlatıyordu. "Güzel. Son toplantıyı ayarla da bu limandan defolup gidebilelim."

"Pekâlâ." Şemalar ve detaylı bilgilerle dolu kalın dosyayı taşıyarak ofisimden çıktı. Kapanan kapıların yumuşak tıkırtısı kulaklarıma ilişene kadar rahatlayamadım.

Yalnız kaldığım anda dirseklerimi masaya dayayıp yüzümü sıvazladım.

Bu saçmalık için fazla meşguldüm.

O sadece bir kız.

Siktir, ona öyle deme.

O bir köle.

Geçen iki günde, zihnim yavaşça onu bir maldan bir insana dönüştürmüştü.

Bunu istemiyordum.

Onun zihnimde yüzsüz... değersiz bir şekilde kalmasını istiyordum, böylece onu unutabilir ve yoluma bakabilirdim. İşlerimin yoldan çıkmasını isteyen bir sürü pislik vardı.

Ayrıca eğer bir kadına ihtiyaç duysaydım bir saatliğine iki veya on tanesini getirtebilirdim. Ona ihtiyacım yoktu. Çoğu zaman bedensel arzularıma boyun eğiyor falan değildim. Ben arzularıma teslim olduğumda kötü şeyler olurdu.

Şimdiki krallığıma bir bak.

Bir şekilde, küçük suçlardan resmen tehdit yoluyla para almaya geçmiştim. Yankesiciliği yasadışı bir hanedanlığa dönüştürmüştüm, hiçbir kanun ya da kural beni durduramazdı. Uluslararası sularda çalışıyordum. Ülke propagandaları ve anayasalarından muaftım. Aslında ben kendi gayeleri olan bir korsandım.

Açık suları düşününce gözlerim ufka kaydı. Çapayı toplayıp gitmek için fiziksel bir açlık hissediyordum. Yelkeni açıp bu pis kasabadan uzaklara gitmek istedim.

Yakında.

Bir gün daha.

Sonra Tanrı'nın unuttuğu bu yerden ayrılabilir ve dünyanın diğer ucundaki, bir sonraki iş randevuma gidebilirdim.

Alrik sözüne sadıktı. Parası aklanmış ve benim banka hesabıma da milyonlarca dolar daha eklenmişti.

Aslında bugünlerde o cüzi miktardaki paranın bir değeri yoktu. Ben hiçbir şey olmadan da hayatta kalabilirdim, bunu kanıtlamıştım. Tabii hayatta kalmak için yaptığım şeyler herkesin onaylayacağı türden şeyler değildi.

Param olmadan önce... hayat kolaydı. Kim olduğumu biliyordum. *Ne* olduğumu biliyordum. Fakat sonra kader bana pislik yerine altın vermeye karar vermiş, beni hiç kimseyken birisine çevirmişti.

Benden aşağı seviyedekileri ezmem, manipüle edip kontrol altına almam gerekiyordu. Öyleyse neden sadece kibar ve nazik davranmışken ayakkabımın altında bir lağım faresini ezmişim gibi hissediyordum?

Lanet olası kadın.

Ayağa kalkıp sandalyemi kenara ittim. Duvarı boydan boya kaplayan pencerelere doğru yürüyerek ışıltılar saçan limandaki katamaranlara, hız teknelerine ve parlak renklere boyanmış yarış yelkenlilerine baktım. Limana yaklaşık bir hafta önce gelmiştik ve artık gitme vaktiydi. Bir yerde uzun süre kalmak bana göre değildi.

"Siktir." Uzaktaki dalgakıranda duran koyu kahverengi saçlı bir kadın kahkaha atınca küfür sessizce dudaklarımdan döküldü. Tanıştığım sıska köleye benzemiyordu ama saçının rengi içimde artık tanımadığım bir duygunun hareketlenmesini sağlamıştı.

Alrik ile yaptığımız toplantıdan istediğimi almıştım.

Mutlu olmalıydım.

Ancak gurur duymadığım bir şey yapmışım gibi kendimi ağzımda kalan iğrenç tattan kurtaramadım.

Ellerim yumruk halini aldı. Ona sırtımdaki ceketi bile vermemiş miydim? Samimi şekilde konuşup yemek yediğinden emin olmamış mıydım?

Evet!

O zaman neden onu unutamıyorum?

Onunla ilgilendiğim için minnettar olmalıydı. Ona efendisinin davrandığından kat kat daha iyi davranmıştım.

Oradan ayrıldığımdan beri geçen iki günde ona ne olmuştu? Yine istismar edilmiş miydi? Şiddet görmüş müydü?

Bir önemi yoktu.

Sokaklarda tekmeyle dişleri dökülen ve kemikleri kırılan insanlar görmüştüm. Mafya liderlerinin, misilleme korkusu bile duymadan beş yıldızlı restoranlarda adamların parmaklarını kestiğine şahit olmuştum.

Ben şiddetin içinde yaşıyordum.

Şiddetin ta kendisiydim.

O yüzden bir kızın dayak yediğini düşünmek... canımı sıkmamalıydı.

Ancak sıkıyor.

Birisi ofisimin kapısını tıklattı.

Başımı kaldırıp, "Gir," diye homurdandım.

Hizmetçilerden biri, parmaklarının ucunda ilerleyerek içeri girdi. Elinde gümüş kapaklı, altında ne olduğu bilinmeyen öğle yemeğimin olduğu tepsi vardı. Kız tek kelime etmedi ama özgüvenle yürüyüp kibar bir gülümsemeyle yemeği masaya yerleştirdikten sonra geri çekildi.

Kız özgür ve mutluydu.

Pimlico ise tutsak ve depresif.

Onu istiyorum.

Alrik'in kölesini kaçırmaya duyduğum saplantılı ihtiyaç vücudumun kasılmasına neden oldu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip gür siyah tutamları ehlileştirmeye çalışırken bu türden düşünceleri aklımdan çıkmaya zorladım.

Pimlico'nun paylaşacağı çok şeyi, anlatacağı uzun bir hikâyesi vardı. Ben de onun ilgisini çekmiştim. Bunu hissetmiştim. İlgisi servetime duyduğu arzuyla alakalı değildi, daha derin bir şey vardı. Çözemediğim bir şey. Bana ait olmadığı ve takip etmem gereken kanunlarım olduğu için asla öğrenemeyeceğim türden bir şeydi.

Onu bir defa görmüştüm. Ona bir defa dokunmuştum.

Bir defanın yeterli olması gerekecekti.

Çünkü benim gibi bir adam, asla ikinci şansa sahip olamazdı.

Bu benim için asla çiğnenmeyecek kanunumdu.

Yarın oraya geri dönecek ve pazarlığımızı tamamlayacaktım.

Başka bir sözleşme daha tamamlandığı için heyecanlanmalıydım.

Ancak sikimde bile değildi.

Umursadığım tek şey köle kız ve onun zihnine uzanıp sessiz sırlarını çalmam için yakarışıydı.

Bunu yapacak irademvar mı?

Ofisimde volta atarken kütüphane raflarına ve el yapımı mobilyaların olduğu pahalı dekora kaşlarımı çattım. Hayatım boyunca alışılmadık arzularımla yaşamıştım. Tek bir kırık kızın benim katı kurallarımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Onu tekrar görecektim.

Onunla konuşmayacaktım.

Ona bakmayacaktım.

Ve kesinlikle onu paylaşmayı talep etmeyecektim.

BÖLÜM ON YEDİ

PIMLICO

İki gün geçti.

Bay Prest'in gitmesinin ardından yediğim dayaktan sonra Efendi A beni merhametsizce kullandı. Gündüzleri, beni satın aldığı anda daha cesur olup kendi canımı almış olmamı dilememi sağladı. Geceleri, rüya görürken beni tekmeleyebileceği, uyandığında bana sahip olabileceği şekilde, beni bir köpek gibi yatağının ayakucunda yatırdı.

Sabahları uykusuzluk çekiyor, yaşattığı acının kalıntılarıyla titriyordum.

Elimi yerine oturtması için doktor çağırmadı. Ona kahvaltısını hazırladıktan sonra alt kat banyosundaki ecza dolabına koşup kendimi tedavi etmek için elimden geleni yaptım. Bir bandaj ve ağrı kesiciler buldum, onun yaptığını düzeltmeye yetecek kadar iyi değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Niye zahmet etmiştim ki?

Hiçbir fikrim yoktu.

Sadece bana tekrar *tekrar* acı vermeye devam edecekti. Ruhum çoktan bavullarını toplayıp denize atlamışken bedenimi yüzüncü kez hayatta tutmaya çalışmak anlamsızdı.

Ancak kırık parmaklarımı sarıp tekmelenen kollarıma ve bacaklarıma arnika sürerken aklım Bay Prest'e kaydı.

Acımın sebebi *oydu.*

Efendi A'nın bu kadar acımasızlaşmasının sebebi oydu.

Bunu hiçbir zaman unutmayacaktım.

Onun ceketiyle, tütsü ve baharat kokusuyla ya da kara gözleri ile haşin yüz hatlarının düşünceleriyle ilgili hiçbir şey istemiyordum.

O benim için bir hiçti. Tıpkı benim, Efendi A için bir hiç olmam gibi.

Durumla ilgili iyi olan tek şey, dışarı atıldıkları geceden beri Darryl, Monty veya Tony'yi görmemiş olmamdı. Efendi A'nın sözde arkadaşlarından uzak kalmak istemesinden olduğunu sanmıyordum, sebebi bana gösterilen ilgiyi kıskanmasıydı.

"Ah, Pimlicoooo? Her neredeysen çık dışarıı."

Can düşmanım mutfakta belirince titredim.

"Ah, işte buradasın."

Evet, buradayım. Çamaşırını, bulaşığını yıkıyor ve istediğin her görevi yerine getiriyorum.

Arkama gelip o korkunç kollarını acı içindeki bedenime sardı. "Seni özledim."

Cehenneme git.

Köprücükkemiğimdeki bir morluğa bastırdı. "Ben çalışma odamdayken uslu bir kız oldun mu?"

Bir saat kadar önce ofisine çekilmişti, e-postalar atıyor ve Tanrı bilir neler yapıyordu. Onun pis gözlerinden ve küfürlerinden uzak kaldığım zamanın keyfini çıkarmıştım. O meşgulken bazen kullandığı uyku ilaçlarını bulmak için elimden geleni yaptım. Bu kadar kısa süre içinde bir dayağı daha kaldıramazdım, geceyi boş geçirebilmek için birkaç tanesini ezip yemeğine katmayı planlıyordum.

Ancak ilaç şişesi boştu.

Daha fazla acı çekmemek için kurduğum komplo bozulmuştu.

Eğer kafasına tavayla vurmak zorunda kalsaydım... vururdum.

Kafatası bozuk bir yumurta gibi çatlayıncaya kadar vurur, vurur, *vururdum* ve en sonunda özgür bir kadın olarak kapıdan çıkabilirdim.

Özgür...

Uzaklara doğru öfkeyle bakarken çenemi havaya kaldırdım. Çıplak vücudum onun dokunuşu altında ürperirken çıplak ayak parmaklarımı soğuk karoların üzerinde büzdüm. Bay Prest'in gittiği günden beri çırılçıplaktım, bütün kıyafetler bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

Bir an için Efendi A beni sıkıyordu, sonrakindeyse beni lavaboya doğru fırlatıp yumruğunu yanağıma indiriyordu. "Sana uslu bir kız oldun mu diye sordum, Pim. Bana *cevap ver.*"

Parlayan gözyaşlarımın arasından bakıp sızlayan yanağımı tuttum.

Asla öğrenemeyeceksin.

Ne yaparsan yap... sana asla *cevap vermeyeceğim.*

Normalde merhamet için ayaklarına kapaklanmamla sonuçlanan bir bakışma yarışına daha girdiğimizde yumruklarını sıktı.

Bütün gün acımasız bir ruh hali içindeydi. Gün, yüzümü kasığına yapıştırarak beni uyandırmasıyla başlamış, sabah sertliğiyle öğürmemi sağlamıştı.

Kahvaltı, masanın üstünde çıplak bir biblo gibi durmaya katlanmamla geçmişti, böylece mısır gevreğini yerken bana kaşığını fırlatabiliyordu.

Öğle yemeği vaktinde beyaz deri kanepesine doğru eğilmemi sağlayıp beni arkadan kırbaçlarken hareket etmeme izin vermemişti.

Ve şimdi, gece vaktiydi.

En kötü zaman.

Yıllarca saygınlığımın birazını korumayı başarmıştım. Sessizliğimi korumuştum. Dik bakışlarla ona lanetler okumuştum ve çenemi havaya dikişimle ona sövmüştüm. Ve ne yaparsa yapsın, beni kırmasına asla ama *asla* izin vermemiştim. Ancak bunu yaparken cinayet ve kaçışla ilgili öyle düşüncelerle dolup taşmıştım ki koca bir ansiklopediyi doldurabilirdim.

Onu öldürmeye ya da bu uğurda ölmeye hazırdım.

Daha fazla bu şekilde yaşayamazdım.

Gitmek istiyordum.

Hemen!

Yüzüme indirdiği yumruğunu sallayarak hırladı, "Yukarı çık, Pim. Yatma vaktin geçti bile ve tam da uykuya dalmana yardım edecek bir şeyim var."

Bay Prest gideli üç gün olmuştu.

Öğle yemeği vaktiydi.

Yirmi yedi saatin ardından ilk kez bu öğlen beslenmiştim. Saydığımdan falan değildi. Mama kabımda servis edilen lazanya artıklarıydı.

Ufak zaferlerimden biriydi. Dün gece kazanmıştım.

Bana sahip olmak için planlarını önceden tahmin etmiştim ve birkaç yerinde bakışla dengesiz ruh halini aklı başında bir hale getirmiştim. Yine de canımı acıtmıştı ama planladığı kadar çok değildi. Ve bugün, iyi bir kız olduğuma karar vermişti.

Gerzek.

Bulaşıkları bitirmiştim ve o, berbat bir aksiyon filmi izlerken kanepede ayaklarının dibinde diz çökmüştüm. Tam o sırada ona doğru sürünmem için parmaklarını şaklattı.

Boğazımdan yukarı doğru safra çıkarken midem takla attı.

Ne istediğini biliyordum. Akşam yemeğinden önce film izlerken daima istediği şeyin aynısını talep ediyordu.

Sakso.

Beni sakso için zorladığı ilk birkaç seferde sikini ısırarak ölmeye teşebbüs etmiştim. Fazla sert ısırmasam da hoşnutsuzluğumu mümkün olan en gürültülü hareketle duyurmama yetecek kadardı.

Kafama öyle sert vurmuştu ki gözlerim kararmıştı ve ayıldığımda onu, iznim olmadan beni kullanırken bulmuştum.

Dudaklarımı yalayıp dilimi çatlakların ve ağrıyan dişetlerimin üzerinde gezdirdim. Aslında vücudumu iğrenç bir göreve hazırlamak için elimden geleni yapıyordum. Fakat bu ona karşı bir şehvet duyuyormuşum ve onu emmek için sabırsızlanıyormuşum gibi geliyordu.

Kalçasını kanepeden kaldırıp fermuarını açtı ve sikini dışarı çıkarırken inledi. "Bu işte ustalaştın, tatlı Pim'im." Yanındaki kumandayı alıp patlama ve silah seslerini kıstı, filmin yerini keman ve piyanonun yumuşak melodileri aldı.

Anında tiksintiyle titredim.

Klasik müzik.

Doğal olarak istismarımla birleşmişti. Efendi A, bedenimi iğrenç şeyler yapmak için kullanırken zihnimi müzikle zincirleyecek kadar akıllı mıydı, bilmiyordum. Ancak yöntemleri annemin ilgisini çekerdi. Gelmiş geçmiş en yumuşak enstrümandan çıkan titrek bir nota etrafımda yankılandığı anda neden gözyaşlarına boğulduğumu çözmek için bir etkinlik düzenlerdi.

Efendi A arkasına yaslanarak ensemi kavrayıp yüzümü kucağına doğru çekti. "Uslu davranmaya devam ediyor olman çok hoşuma gidiyor. Görünüşe göre küçük konuşmamız işe yaramış."

Senden evrenin derinlikleri kadar nefret ediyorum.

Ruhum ürperdi. Çekişiyle cesaret ettiğim kadar çok savaştım.

Fakat en nihayetinde beni istediği yere yönlendirmesine izin verdim, siki altdudağımı dürtmeye başladığında gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ding dong.

İkimiz de donakaldık.

Kapı zili havada asılı kaldı.

Efendi A sertçe nefes alıp verdi, göğsü ağzımın beklentisiyle şişip iniyordu. "Kim bu kahrolası?"

Nereden bilebilirim ki?

Geriye çekilip her kimse ona teşekkür ettim. Bunun olmasını engelleyemezlerdi ama en azından bana hazırlanmak için ufak bir zaman vermişlerdi. Öğle yemeğimi sindirecek ve zihnimi klasik müziğe kapatabilecektim. Bu şekilde görevimi boş ve uyuşmuş bir halde yerine getirmem mümkün olacaktı.

Beni ittikten sonra ellerimin ve dizlerimin üstüne düşmemi umursamadan kapıya doğru gitti. Bu sırada aletini hızla kotuna sokup fermuarını çekti. "Lanet Darryl ise ona yarın gelmesini söylemiştim."

Umarım bütün arkadaşların geberir.

Efendi A omzunun üstünden bakıp duvarı gösterdi. "Diz çök ve uslu ol."

O salondan çıkarken kapı zili tekrar çaldı.

Siktir git.

Dilimi çıkardım. Çocukça ve saçmaydı ama yüreğimi ufacık da olsa hafifletti.

Yalnız kaldığım kısacık sürede sol tarafımdaki pencerelerden dışarı baktım. Güneş denizin altına doğru batıyor, pembeler ve turunculardan bir şenlik ateşiymişçesine kendini söndürüyordu. Beyaz canavarın manzarası, güneş doğsa da batsa

da hiçbir güzellik barındırmıyordu. Bu sadece hapishanemin manzarasıydı.

Bundan nefret ediyordum.

Bugünlerde çok fazla şeyden nefret ediyordum.

Gözlerimi günbatımından ayırıp beklememi söylediği yere doğru süründüm.

Bandajlı elimi tutarak başımı kaldırdığımda Efendi A'nın uzun adımlarla salona geri döndüğünü gördüm. Yüzünde az önceki şehvetinden eser yoktu, yerini düpedüz öfke almıştı. Çıplak vücuduma yumuşak ve beyaz bir şey fırlattı.

"Bugün geleceğini unutmuştum."

Kalbim vahşi bir at gibi atıldı, ta ki eğer buna hemen bir son vermezse boynuna bir ilmek geçirip darağacına asacağıma söz verene kadar.

Kim?

Kim geliyor?

Eğilip parmağını suratıma uzattı. "Giyin. Hemen. Gözlerini aşağıda tut, mümkün olan en iyi şekilde itaatkâr davran. Eğer seni ona bakarken yakalarsam geçirdiğin geceler eğitim kampına gitmeden önceki anaokulu faaliyetleri gibi kalır." Geçirdiği parmaklarıyla çenemi kaldırıp beni sert ve ıslak şekilde öptü. "Anladın mı? Sen benimsin. Onun değil. *Benim*. Şimdi, giyin ve sakın hareket etme."

Dediğini yapmamı beklemeden girişe doğru fırlayıp beni verdiği beyaz triko elbiseyle bıraktı.

Kıyafetler.

Bana kıyafet verdiği son seferde...

Ah, Tanrım, geri geldi.

Lanet olası Elder Prest.

Efendimi kışkırtan adam. Eğlencesi neredeyse hayatıma mâl olacak adam. Son birkaç gündür ben burada kırık kemiklerle acı içinde kıvranırken o muhtemelen milyonlarını saymış ve beni unutmuştu.

Şimdi daha fazlası için geri gelmişti.

Ateş ve buz, tenimin üzerinde üstünlük mücadelesi verir gibiydi. Efendi A'nın, başkalarının bakmasına izin verirken neden bu konuğu için giyinmemi istediğini bilmiyordum ama ellerimi uzun kolların içinden sokup esnek kumaşı başımdan geçirmekte tereddüt etmedim.

Kürekkemiklerim çığlık attı. Dirseklerim çıtırdadı. Dizlerimin üstüne kalkıp elbiseyi kaydırırken her santimim haykırdı. Elbise baldırlarıma kadar geldi, bacaklarımın altındaki morlukları gizleyecek kadar olmasa da diğer her şeyi kapatıyordu.

O burada.

Yüreğimi ne kadar yumuşakça okşasam ya da sakinleşmesi için ne kadar fısıldasam da fayda etmedi. Kalbim, onu asmakla tehdit ettikten sonra artık beni dinlemiyordu.

Bay Prest sadece bir adamdı. Hoşlanmadığım bir adam. Sadece ziyaretiyle dünyama çok daha fazla acı getiren bir adam.

Fakat yine de sadece bir adam.

Biriyle birlikte yaşayarak bu kadar uzun süre hayatta kalmıştım... bir tanesiyle daha hayatta kalabilirdim.

Girişten ağır ayak sesleri gelirken dizlerimin üstüne biraz daha eğildim. Sağlam elimi saçlarımdan geçirip gerekenden fazlasını görmemek için kasten yüzümü kapattım. Geri dönmüştü ama bu, bakacağım anlamına gelmiyordu. Eğer Efendi A görünmez olmamı, iş konuşmalarını dinlememi ama Bay Prest'e hiç dikkatimi vermememi istediyse her talimata uyacaktım.

Sanırım Bay Prest'e itaat etme emri geri çekildi.

Ağrıyan elimi kucağıma koydum. Elbisenin bedenimin her bir noktasını saran kumaşı iç geçirmeme neden oldu. Bir kez daha klostrofobinin pençeleri altındaydım. Kulağıma panik atağın yaklaştığını ve güçsüz kaldığımı fısıldıyordu.

Dişlerimi sıktım.

Sen bundan daha güçlüsün. Sen hepsinden daha güçlüsün.

Burnumdan zorlukla soluyarak yalanlarıma inanma cüretini gösterdim ve damarlarımda akan kanı sakinleşmeye zorladım.

Kısık sesli mırıltılar yaklaşırken sert zemin dizlerimi üşüttü. Klasik erkek ayakkabılarının nazik tıkırtısı boş alanı doldurunca dikkatimi oraya verdim. Bay Prest'in kokusu ve varlığı etrafımı sardığında kartpostal mükemmelliğindeki manzarayı görmek ister gibi çenem havaya kalkmak için yalvardı.

Yasaklıyorum.

Bunun yerine bakışlarımı zemindeki karoların arasındaki sıvaya kilitledim, açık gri rengi takip ederek salon halısından yemek odasındaki masanın altına kadar baktım.

Efendi A, "Ödemeyi sorunsuzca aldığınızı düşünüyorum?" derken sesi soru sorar gibi çıkmıştı.

Bay Prest'in bacakları görüş alanıma girdi.

Başımı daha çok eğdim.

O burada değil.

O gerçek değil.

Bakma, dinleme ya da oyalanma.

Yüreğim buhar ve kömürle çarptı ama savaşı kazandım. Gözlerim yerde sabit kaldı.

Bay Prest birkaç adım ileri çıkıp uzun, güçlü bacaklarını yerleştirmemesini dilediğim yere yerleştirdi.

Bacaklar o kadar kötü değildi.

Bacaklarla başa çıkabilirdim. Aslında ayak bilekleriyle.

Bu iyiydi.

Fakat başka bir şeyi görmek istemiyordum.

"Aldım. Şemaları ve detaylı planları da sana yolladım." Bay Prest ellerindeki deri dosyadan bir şey çıkarırken hışırtı sesleri geldi. "İşte."

Dosya olduğunu nereden biliyorsun?

Siktir, gözlerim yukarı doğru çıkmıştı.

Geniş baldırlarından yukarı çıkıp pantolonundaki hafif çıkıntıyı geçtikten sonra, göğsünün narin çizgilerinden yukarı çıkıp boğazının keskin hatlarına kadar ulaştım.

Başını indir!

Kendime verdiğim emirle yere doğru daha çok eğilirken omuzlarım da kıvrıldı. Gözlerine bakamazdım. Tehlikenin yattığı yer orasıydı.

Eğer şaşırıp başımı kaldıracak olursam, Efendi A katlanamadığım bu canavara karşı hastalıklı bir ilgi -ya da çekim miydi?- beslediğime karar verirse yarını göreceğimden şüpheliydim.

Hayır, çekim değil.

Olamazdı.

Bekâretimi seks köleliğiyle kaybettikten sonra gözüme hoş gelen ya da ruhuma dokunan herhangi birini bulmaktan kurtulmuştum.

Öyle birini bulacağımdan şüpheliydim.

Benim kaderim, uzun yıllar yaşayacak ve âşık oldukları oğlanlardan çocuklar doğuracak arkadaşlarımınkinden farklıydı.

Ben yalnız olmak istiyordum.

Güvende.

Erkeklerden çok uzakta.

İki kötü adam teslimat tarihleri ve incelemeler konusunda kısık seslerle konuştu.

Duymaya çalışmakla uğraşmadım, hiçbiri umurumda değildi.

Bay Prest'in sesi Efendi A'nın sesine karıştıkça tüylerim ürperdi. İkisinin de beni izlediğine dair bir farkındalık kalbimin etrafına plastik bir poşet geçirip beni yavaşça boğuyordu. Hareket etmeye cesaret etmedim, zar zor nefes alabiliyordum. Bay Prest nasıl olduysa bütün duyularımı çalıp kendisine odaklanmalarını sağlamıştı.

Gözlerimi yerde ve başımı aşağıda tutma savaşını kazanmam gittikçe zorlaşıyordu. Ayaklarını her hareket ettirişi ve kıyafetlerinin hışırtısı sadece bir bakış atmam için bana fısıldıyordu.

Bir kerecik.

Yapamam.

Derin bir nefes alıp asla yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım ve misafirimize karşı nefret uyandıran ilgim yerine klasik müziğe odaklandım.

Yalnızca kâbusları canlandırıyor olsalar da kendi irademle telli çalgıların dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

Efendi A tam olarak buydu. Bir kâbus. Bir gün uyanacaktım ve tüm bunlar sona ermiş olacaktı.

Uyan, Pim... uyan.

On dakika kadar sonra Efendi A parmaklarını şaklatarak sohbetlerini böldü. "Bay Prest'e içki getir, Pim."

Ayağa mı kalkacaktım?

Hareket etmemi mi istiyorsun?

İznim olmayan bir bakış çalma riskine mi gireyim?

Omurgam itaatsizlikle kıvrıldı.

Anında harekete geçmediğim için Efendi A sesini alçaltı. "Beni duymadın mı?" Ayağıyla dizimi dürtüp, "Kalk!" diye homurdandı.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru giderken vücudum sızılarla ve acılarla hırladı. Mucize eseri çenemi göğsümde, gözlerimi yerde tutmayı başardım. Ancak görüş alanımda değilken bile Bay Prest'i görebilmiştim. Beni izlediğini *hissettim.* Benim hakkımda düşündüğünü *duydum.*

Tezgâhın etrafından dolanırken gölgesi gözümün ucunda dolandı.

Bay Prest bir defa bile bana seslenmemişti. Bu sefer benimle bir defa bile konuşmaya çalışmamıştı; ilk gelişinde adımı aşinalıkla kısaltarak söylediği zamanki gibi değildi.

Efendi A tarafından konuşmaması ya da bakmaması için tehdit edilmemişti, öyleyse neden bana en baştaki gibi tuhaf bir naziklikle yaklaşmamıştı?

Kabul etmek istemiyordum ama soğuk davranışı, piç sahibimin tekmesinden daha çok canımı yakmıştı.

Zulüm hakkında söylenecek bir şey vardı. Zalimlikten başka hiçbir şey göstermezsen senden beklenen tek şey o olurdu. Zulümle karışık şefkat gösterirsen, umudunu kaybetmek çok ama çok daha kötü canını yakardı.

Bay Prest'in en başından planı bu muydu?

Yüzümü saçımla olabildiğince kapatarak yerde ufak bir içki mahzeninin olduğu kilere yöneldim.

Baharat rafının yanındaki gümüş tuşa bastığımda kapak açıldı ve Efendi A'nın seçmiş olduğu viski şişesi otomatik dağıtım sistemiyle geldi.

Pahalı içkiyi alıp kristal kadehlere bol miktarda doldurmak için arkamı dönerken titredim.

Düzgün dökemedim; birkaç damlası düştü.

Sırtım kaskatı oldu. Azarlanmayı bekledim.

Bir defasında bir şişeyi düşürmüştüm.

O zamanlar Efendi A ile yaşamaya başlayalı bir ay olmuştu ve isyan etmeyi henüz tam olarak kesmemiştim. Kazara mı yoksa bilerek mi düşürdüğümü hatırlamıyordum.

Ancak cezamı çok iyi hatırlıyordum. Kırık şişenin parçalarını ve bende açtığı açık kesiğe döktüğü harcanmış içkiyi içeriyordu.

Sessiz gözyaşlarıyla ağlamıştım.

Ancak ona en çok istediği şeyi vermemiştim. *Sesimi.*

Bir önemi olduğundan değildi. Tek bir olayla sakarlığımın önüne geçmişti.

Korkunç olayın hatırası olan kolumdaki yara izini görmezden gelip çabucak dökülen damlaları sildim ve şişenin tıpasını taktım.

Mahzene geri koyduktan sonra kadehleri iki adamın çekildiği salondaki sehpanın üzerine yerleştirdim. Ardından duvarın dibindeki yerime geri dönüp zorlukla sakladığım bir irkilmeyle dizlerimin üstüne çöktüm.

Bay Prest mırıltıyla teşekküre benzer bir şey söyledi; tokuşturulan kadehlerin yumuşak çınlaması müziğin üzerinden duyulurken bile gözleri beni takip ediyordu.

Fakat başka bir şey demedi. Kıyafetim hakkında iğneleyici bir yorum yapmadı ya da konuşmamı sağlamak için olta atmadı.

Beden dili beni tamamen dışarıda bırakıp Efendi A'ya odaklanıyordu.

Sonraki yarım saat boyunca hiçbir şeye odaklanmadım.

Zorla yaptırılan sakso yerine adamları dinlemek çok daha mutluluk veren bir alternatifti. Ancak uykusuz geçen birkaç gecenin ardından sersemliğin verdiği bulanıklıkla mücadele etmek zorlaşıyordu. Düşen göz kapaklarımla savaştım ve bilinçsizliğe düşmemek için bileğimin içini çimdikledim.

Bir defa bunu yapmıştım; eğildiğim yerde cenin pozisyonuna geçip uyumuştum.

O gece beni cezalandıran kişi Darryl olmuştu. Efendi A onu teşvik ederek ne kadar disiplinsiz olduğumu ve sert bir derse ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Bir hafta hareket edememiştim.

Seslerin yumuşak mırıltıları aniden durdu.

Paniğe kapıldım.

Yoksa dalmıştım da onu mu fark etmişlerdi? Hizmet etmem istenmiş ve ben bunun yerine minik bir şekerleme mi yapmıştım?

Kalbim kaçıp kurtulmak için elinden geleni yaptı. Ancak Bay Prest yumuşak bir şekilde küfrederek kalbimin kaburgalarımın içinde kaldığından emin oldu. En sonunda onu izlememek için yaşadığım çatışmayı baltalamayı seçtiğinde omuzlarım daha da içe doğru kıvrıldı.

"En azından elbisen o çirkin etekten daha iyi olmuş." Sesi adeta bir makas görevi görerek iltifat ettiği elbiseyi kesti ve keskin tehditleriyle açıkta kalan tenimi yaladı.

Kanepenin ucuna doğru geldiğinde, güneş artık tamamen battığı ve otomatik ışıklar yandığı için adamın gölgesi daha da yaklaştı.

Bakma.

Sakın. Bakma.

İlgisi uyanmış bir karga gibi kanepenin ucuna tünedi.

Efendi A, "Sözleşmenin son halini imzalamaya geri dönelim, olur mu?" diye homurdanıp içkisini içti.

"Bir saniye." Bay Prest ona doğru sabırsızca elini salladı.

Saçlarım önümü kapatmış, bakışlarım kati bir itaatle yere dikilmişti. Buna rağmen hissetmek, duymak ve gözlerimi dikip bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

Başıma gelenler için senden nefret ediyorum.

Öyleyse neden hâlâ ona çekiliyordum?

Sihir mi?

Kader mi?

Ne?

Bay Prest onu dinlediğimi anladığında biraz daha yaklaştı. Parmaklarını kadehine sarmış bir halde kanepenin ucundan uzanıyordu, gözleri azimle bana kilitlenmişti. "Bakıyorum da hâlâ sessizsin." Kısık bir sesle güldü, dikkatini Efendi A'ya vermeyi değil, gergin bir şekilde beni sorgulamayı tercih etmişti.

Bunu yapma.

Bende neye sebep olduğunu görmüyor musun?

Ona bak, bana bakma.

Öne eğilip dokunmadığı içkiyi sehpanın üstüne yerleştirdikten sonra bakışlarını kafamın üstüne dikti.

Bakışının altında saç derim ürperdi, oynadığı bu oyun her neyse içinde kaldığımız sürece sıcaklık da artıyordu.

"Bay Prest..." Kâğıt hışırtısı ve bir kalemin cama vuran sesi Efendi A'nın pek de ustaca olmayan araya girme teşebbüsüydü.

İşe yaramadı.

Bay Prest, sanki sessiz ağzımla uğraşmadan kafatasımı yarıp düşüncelerimi çekip alabilecekmiş gibi bana daha da yoğun bir şekilde baktı. Daha sonra hafifçe kıpırdanıp elini cebine attı.

Ne olur peni olmasın.

Bir kez daha olmaz.

Yıpranmış bakırın yumuşak çınlaması yerde, dizimin yanında zıpladı. Soluk bronz, ışıltı yayarak döndükten sonra ön yüzü yukarıda kalacak şekilde durdu. "Düşüncelerin için bir peni, Suskun Kız. Belki de bugün konuşursun."

Bana bunu yapmayı bırak.

Lanet olası adam ve penileri.

Asla dile getirmeyeceğim kelimeler için bana para verilmesini istemiyordum. Katlandığım her tekme, her kırık kemik, her tecavüz, her gözyaşı için bana bir peni vermeye ne derdi?

O zaman lanet olası bir milyonere dönüşüp buradan kaçabilirdim.

Efendi A ayağa kalktı.

İki büklüm olurken dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Ben bir şey yapmadım!

Ona vur, bana değil!

Fakat kafama bir tane geçirmek ya da beni tekmeleyerek mahvetmek yerine Bay Prest ile arama girdi. Duvarın dibindeki yerim ile kanepenin kenarı arasındaki mesafe çok fazla değildi ve Efendi A'nın pantolonundan, kıyafetlerini yıkamam için ısrar ettiği çiçek esanslı deterjanın kokusu geldi.

Efendi A'nın kokusu, üstünden buram buram güç ve acımasızlık kokusu yayılan Bay Prest'inkinden çok farklıydı. Bu iki özelliğin nasıl bir koku yaydığını bilmiyordum ama Bay Prest o kokunun içinde yüzüyor, girdiği her yere o kokuyu yayıyordu.

"Köleme para vermeye son verin." Efendi A yerden peniyi alarak avucunun içinde sıktı. "Bu iş anlaşmasında *size* para ödeyen *benim*. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ödemeyi de yaptım. Anlaşmamız üzerine bütün ücreti transfer ettim. Son hali için ek sözleşmeyi de imzaladım. Toplantımız sona erdi."

Efendi A görmemi engellediğinde hızla bir nefes aldım. Sırtı bana dönükken gözlerimi azıcık da olsa yukarı çıkarmaya iznim oldu.

Birkaç yoğun saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Bay Prest gitmek için ayağa kalkmak yerine koltukta arkasına rahatça yaslandı. Pahalı deriden çıkan gıcırtı sesi, hâlâ çalan dehşet verici müziğin korosu gibi ses çıkardı. "Gitmiyorum. Henüz değil."

Ne? Canına mı susadı?

Git işte!

Bay Prest kolunu kaldırıp beni gösterirken Efendi A'nın bacaklarının arasından bir hareket yakaladım. "Ona ne oldu?"

"Ona ne oldu diyerek ne sikimden bahsediyorsun?" Efendi A kollarını önünde bağlayıp peniyi geri vermedi ya da uzaklaşmadı. "O senin sorunun değil."

Bay Prest suçlayıcı parmağıyla kırılmış, kötü şekilde bandajlanmış elimi gösterince donakaldım. "Onu nasıl yaptı?"

Tuhaf bir kahkaha balonu içimi gıdıkladı.

Kimin umurunda?

Neden sahibimi kızdırmak konusunda bu kadar ısrarcı davranıyordu? Beni umursamıyordu. Bunların hepsi Efendi A'yı gıcık etmek ve yaptıkları anlaşmayı bir şekilde daha iyi şartlara taşımak için roldü.

"Kendi kendine yaptı." Efendi A tehditkâr bir şekilde bacaklarını daha geniş bir açıyla araladı. "Küçük bir kazayı kendine dert etme. Yatımı siktiğimin vaktinde teslim etmeye bak sen."

"Ah, o tür şeyler konusunda endişelenmem." Bay Prest de ayağa kalkıp karşısında durdu. "Aldığınız malın en iyi kalitede, en yüksek özelliklerde olacağına ve tam zamanında teslim edileceğine inancım tam."

Efendi A cevap vermedi.

"Pekâlâ, pazarlıkta kendime düşenin yerine getirileceğini garanti ettiğime göre basit bir sorumu cevaplamaya ne dersin?" Efendi A'nın etrafından bakan Bay Prest benimle göz göze geldi. "Anlat bana."

Siktir!

Yerimi unutup başımı kaldırmıştım.

Göz teması kurduğumuz an soluğum buharlaşıp uçtu ve kalbime bağlı olan her damar bir hortum gibi gevşeyip sıcak kanı göğsüme karmakarışık nehirler gibi fışkırttı.

"Elini nasıl yaraladığını anlat." Çenesi sertleşti, her iki gözü de birer oniks taşına dönüştü, verebileceği her peniden çok daha paha biçilemezdi. "Neden her yerinin mosmor olduğu konusunda bana yalan söylesene."

Yüzü kararana ve alnında öfkeli çizgiler belirene kadar hiddeti arttı.

Kendimden geçmemi sağladı.

Öfkesi sıcak bir battaniye gibiydi, kısa bir süreliğine de olsa bana başarısızlıktan ziyade değerliymişim gibi bakılmasının nasıl olduğunu hatırlatıyordu.

Çenemi yukarı doğru kaldırdım, ağzım aralanırken birbirimize öylece bakmayı sürdürdük.

Dile getirilmeyen ve tanımlanamayan bir şey onun bedeninden benimkine gelirken dudaklarını yaladı. Onun yozlaştıran elektriğinin göğsümden dağılıp onunkine geri dönmeden önce damarlarımda kıvılcımlar çıkarmasına izin vermekten başka çarem yoktu.

Birbirimizi ne kadar uzun süre izlersek bağ o kadar yoğunlaştı. Ta ki vücudumdaki her hücre benden daha büyük, daha güçlü, daha korkutucu, bu zamana kadar bana hissettirilenden daha güvenli bir şeyle dolana kadar.

Başka yere bak...

Başka yere bak!

Çok uzun süre bakmıştım. Böyle küçük bir şey için acımı riske atmıştım.

Gözlerimi yere bakmaya zorlarken boynum direndi.

Tıpkı bir tırnağı çekmek gibi zordu ama yaptım.

Tam zamanında yapmıştım, Efendi A arkasını dönüp benim uysal ve uslu halime kötü kötü baktı. "Eli mi? Bir şey yok. Dediğim gibi, kendi kendine yaptı."

Ben asla öyle bir şey yapmam...

"Nasıl?" Bay Prest'in bağırışı keskin ve yüksek sesliydi.

Aptal adam. Asla gerçeği öğrenemeyeceksin. Dikkatimi yine dağıtmama sebep olmadan önce git.

Ona bakmak nasıl oluyorsa katlandığım şeye olan nefretime baskın gelmişti, suçlamamı omuzlarından kaldırmış ve kalması için yalvarmama sebep olmuştu.

Efendi A'nın üzerinde eşsiz gücü olan tek kişi oydu. Beni mahvetmesindense özgür bırakmasını sağlamak için ne yapabilirdim?

Efendi A alayla güldü. "Merdivenlerden düştü."

Cidden mi?

Tanrım, ne klişe ama.

Hareket etmeden Bay Prest'in sonraki sorusunu bekledim. Nasıl düştü? Sen ne yaptın? Neden yalanlarına inanayım?

Ancak hiçbiri gelmedi.

Yavaşça anlayışla homurdandı. Bu kadardı.

Bay Prest kanepenin etrafından dolanırken ellerini yumruk yaptı. "Madem öyle, anlaşmamız tamamlandı."

Ne? Hayır!

Ne cüretle zaten cevabını bildiği soruları sorardı?

Lanet olsun sana! Kahrolası herif!

Git! Ve asla geri gelme!

Yerde titredim. Öyle yoğun ve şiddetli bir hiddetle doluydum ki dilimi ısırmak zorunda kalmıştım.

Efendi A kahkaha atıp anında rahatladı, ben mağlubiyetle debelenirken o zaferin tadını almıştı. "Harika." Uzun adımlarla

ilerleyip elini uzattı. "Sekiz ay sonra, teslimat yapılabildiğinde, benimle iletişime geçeceksin değil mi?"

"Evet." Bay Prest elini kabul edip sıktı, bana bakıp elbiseyle saklanan bedenimde gezinirken gözleri Hades'in* ve cennetin ağırlığını taşıyordu.

Berbat eğlencesine karşı zihnim küfürlerle ve argo kelimelerle dolarken bile gözlerimi aşağıda tutmayı başardım. Aramızda filizlenen şeyi hissettiğini düşünmeme sebep olmuştu. Beni, birinin dikkatini çekmeye değer olduğuma inandırdı.

Aptal Pim.

Aptal, aptal, aptal!

Hiçbir şey hissetmemişti.

Hiçbir şey!

Öfkeli gözyaşları davetsizce gelince görüşüm bulanıklaştı. Tüm bu olanların unutulmasını istedim. Efendi A haklıydı. Bay Prest'i, sahibimi istediğimden daha çok *istemiştim*; cinsel olarak değil, duygusal olarak değil, lanet olsun onu *nasıl* istediğimi bile bilmiyordum.

Yine de istemiştim.

Şimdi ise düzelmiştim. Yerimi biliyordum. Yerimden ayrılmama asla izin verilmeyecekti.

Hayal kırıklığı ve umutsuzlukla iç çekerek kendime sarıldım ve alnımı dizlerime dayadım.

Artık umurumda değildi.

Sadece yalnız olmak istiyordum.

Bay Prest'in asil, tok sesi depresyonumu delip geçti. "Ceketim hâlâ sende mi?"

Evet.

Ve geri alamazsın.

*Yunan mitolojisinde ölülere hükmetmesiyle bilinen yeraltı tanrısı.

Çünkü onu seni düşünerek yakacağım.

Efendi A başını salladı. "Onda. Eğer istiyorsan gidip getirir."

Yerime daha da çok çöktüm.

Bana bunu yaptırma, seni piç kurusu. O, canım ne isterse yapayım diye benim.

"Hayır. O bir armağandı." Elini çenesinde gezdiren Bay Prest sessizce ekledi. "Ancak bu anlaşma yüzde yüz bağlanmadan önce ekleyeceğim bir şart daha var."

Efendi A gerilmedi, istekli bir şekilde kabul edeceği bir şey olacağına inanıyordu. Kazandığını sanıyordu. "Ah?"

Ben anlamıştım bile.

Sırtım kaskatı olurken nefes almayı bıraktım... bekliyordum.

Bay Prest sessizce gülüp beklentiyi uzattı. "Bu isteğim senin için kolay olmalı. Buraya son gelişimde teklif ettiğin düşünülürse pek de sorun etmeyeceğin bir şey."

Hayır.

Vücudumun geri kalanı buz gibi karolara daha da çok çökerken başımı kaldırıp bakmaya cüret ettim.

Yapma.

"Öyle mi yaptım?" diye sordu, Efendi A.

Dur.

Bay Prest benimle göz göze geldi, istemek üzere olduğu şeyi anladığımı gayet iyi biliyordu. Benim bunda bir söz hakkım yoktu. İtaat etmek zorunda kalacaktım ve itaat ederek kendimi öldürmüş olacaktım.

Neden bu beni bu kadar korkutuyordu?

Şu son birkaç günü onun ölümünü, kendi ölümümü, herkesin ölümünü düşünerek geçirmiştim.

Bu akşamdan sonra Efendi A'nın beni bizzat kendisinin öldüreceğini bilmek beni mutlu etmeliydi. Uzun ve acı verici olmasındansa hızlıca oluvermesini ummaktan başka çarem yoktu.

Belki de Bay Prest yapar?

Benden alacağını aldıktan sonra bir şey isteyebilirdim. Çok uzun zaman sonra ilk defa konuşabilir ve ölüm için yakararak son cezada kazanabilirdim.

Bay Prest o dipsiz bakışlarını benimkilerden ayırıp iş ortağıyla göz göze geldi. Gülümsediğinde dudaklarıyla dişlerini gizlese de yırtıcı zaferi saklanmamıştı.

Elini uzatıp doğruca beni gösterdi. "Onu."

Efendi A döndüğünde beni başım yukarıda ve gözlerimi Bay Prest'e dikilmiş halde yakaladı. *"Ne?"*

Anında çenemi aşağı indirdim, onu bakmadığıma ikna edebilirmişim gibi gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bay Prest durduğu yerden hızlı adımlarla yanıma geldi. Birisi daha gözünü kırpamadan, ölüme mahkûm bir tavşana doğru atılan bir kartalın zarafeti ve süratiyle Efendi A'nın yanından geçti.

Soğuk elinin kafama dokunmasıyla sıçradım, parmak uçlarını alnıma doğru açtı.

"Onu istiyorum."

Çirkin saç tutamlarını geriye doğru çekip saçlarımı düzeltiyor, beni okşuyor, her ne planlıyorsa onun için hazırlıyordu.

Tamamen farklı bir sebepten titredim.

Efendi A boğuluyor gibiydi. "Sikseler olmaz."

Bay Prest'in dokunuşu tekrar kafamın tepesine döndü. Bir kez daha beni okşadığında bir iniltiyi yuttum. Benimle ilgilenme şekli bir erkeğin bir kadınla ilgilenmesi gibi değildi. Daha

ziyade bir avcının avıyla ilgilenmesi gibiydi. O, mağlup avıyla uğraşan bir hükümdardı.

"Onu paylaşmayı teklif ettin. Ne istersem yapabileceğimi söyledin." Saçımı biraz daha toplayıp hafifçe çekerek vücudumun yerden yükselmesine sebep oldu. Ardından beni aylar sonra ilk defa dik bir şekilde oturmaya zorladı. Kaburgalarım dar elbiseyi bir ksilofon* gibi süslerken meme uçlarım kumaşın altında sertleşti.

Beni orada bir heykel gibi tuttu. "Teklifini değerlendirmek istiyorum."

Her geçen saniyeyle Efendi A'nın öfkesi kaynıyor, yoğunlaşıyor, kızışıyordu. "Anlaşmanın o kısmı artık teklife dahil değil..."

"Eğer devam etmek istiyorsan öyle." Bay Prest'in sesi adeta bir baltayı andırıyor, havayı kesip geçiyordu. "Onu tamamen kendime istiyorum. Ve bütün bir gece için istiyorum."

Bütün bir gece mi?

Odadaki bütün oksijen çekildi. Paniğin ziller ve kasırgalar ile birlikte hüküm sürdüğü bir girdaba girdim.

Ben... Ah, ben nefes alamıyorum.

Sağlam elim boğazıma doğru çıkıp içime oksijen çekmemi önleyen gergin kasları kavradı. Aniden ufukta başka bir panik atak göründüğünde gözlerim inanamayarak yerlerinden fırladı.

Ciddi olamaz.

Bir saat beklemiştim. Beni çabucak sikip gitmek için ricada bulunmasını.

Bütün bir geceyi değil.

Ben histerinin derinliklerine düştükçe gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu.

*Bir tür vurmalı çalgı.

Bay Prest teselli sunmayıp sadece beni saçlarımdan tuttu. Dikkati Efendi A'nın üzerindeydi, onayını bekliyordu.

Bana ne yapacak?

Tırnaklarım sızlayan boğazımı çizerken bateri gibi çarpan kalbimi yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Önemi yoktu. Asla olmayacaktı. Efendi A, onun beni bir gece boyunca sahiplenmesine asla izin vermezdi.

Bunu hiç kimse için yapmamıştı.

Hiç kimse.

Kısa süreli birleşmeler için ödünç alınmıştım. Pazarlıkla edilen süreler boyunca kiralanmıyordum.

Olmasına izin vermeyecek.

İyiyim... İyi olacağım.

Yaşadığım atak için bir açıklamam yoktu. Bay Prest'ten çok daha kötülerine katlanmıştım. Evet, o melek kanatları takan bir şeytandı ama diğer canavarlarda olmayan arıtılmış bir zehri vardı.

Korku uyandırıyordu.

"Anlaşma falan yok. İstediğim şeyi yapacak başka birini bulacağım."

"Temasları olan başka kimse yok ve sen bunu biliyorsun."

Efendi A hırladı. "Kölemi sikmeyeceksin."

"Zaten köle olma sebebi bu." Bay Prest'in sesi hiç yükselmedi, asil bir şekilde sakin ve melodik kaldı. "Ve ben de ona sahip olacağım... eğer benim vereceğim şeyi istiyorsan."

Gürültüyle nefes alırken vücudum kasıldı, benim için savaşılması yüzünden tenimi sıcak basmasından nefret ediyordum. Bu kadar istenildiğimi, bu kadar arzulandığımı hiç düşünmemiştim; korkunç sebeplerle olsa bile kısa bir anlığına kıymetliydim.

"Sana zaten bir servet ödedim!"

"Ve daha fazlasını istiyorum."

"Mümkün değil."

Bay Prest'in parmakları ensemi kavradı ve beni kabaca ayağa kaldırdı. Güçlü tutuşuyla savaşamadım, tamamen onun merhametine kalmıştım.

Ayağa kalkmanın, yaklaşan panik atağıma yardımı olmadı. Yerimde sendelerken Bay Prest ona bakmam için beni zorladı. Dolan gözlerim yukarı kalkıp sanki sonu değil de geleceği elinde tutuyormuş gibi yüzünü inceledi.

Saçları öylesine siyah ve gürdü ki katran çukurlarını andırıyordu; hayatımı almaya hazırdı. Gözleri kapkara bir hiddetle parladı. "Evet. Ve sana nedenini söyleyeyim." Sesi tıslar gibiydi. "Onu senin dövdüğünü biliyorum. Elini lanet merdivenlerden düşüp de kırmadığını biliyorum. Buraya son gelişimde yaptığım şeyler yüzünden onu cezalandırdığını biliyorum. Onu istiyorum. Ona bok gibi davranıyorsun. En azından ben de aynısını yapabileyim diye onu bana verebilirsin."

Dizlerim ayakta kalamayacak kadar güçsüzleşmişti.

Aslında bana iyi davranacağına dair genç kızlara özgü hayallerim toz olup gitti.

O... benimle yatmayı değil... bana *acı vermeyi* mi istiyordu?

Bundan mı haz alıyordu? Zaten dayak yemiş kadınları incitmekten mi?

Öfkem, panik atağımı bir kenara itip isteksiz ciğerlerimi havayla doldururken bana tutunmam için bir destek sağladı.

Ne *cüretle!*

Zaten olduğundan daha fazla mahvettiğini gayet iyi bilirken ne cüretle vücudumu takas ederdi?

Siktir git!

Efendi A omuzlarını dikti, çoktan kaybedilen bir mücadele için hâlâ savaşıyordu. "Onun ne olduğunu unutuyor musun? O insan değil. O bir mal. *Benim* malım. Onun için *ben* para

ödedim. Canım ne isterse yapayım diye benim. Bu, onu onayladığım kişilere ödünç vermemi ve onaylamadıklarıma da vermememi içeriyor."

"Beni reddetme konusunda fikrini değiştirmeni öneririm. Sırf senin olması, bana vermediğin takdirde onu almayacağım anlamına gelmiyor."

Beni yanında sürükleyerek Efendi A'nın üstüne yürüdü. "Savaş öncüsü olabilirim ama bundan öte bir hırsız olduğumu unutma, Alrik. Onu çalabilirdim ve ruhun bile duymazdı. Ancak anlaşmamıza saygımdan bunu yapmayacağım." Gözlerini kıstı. "Anlaşma olsun ya da olmasın. İki türlü de onun tadına bakmadan gitmiyorum."

Tadıma bakmak mı?

Efendi A yenildiğini biliyordu. Bakışları bana çevrildi, vahşi ve sahipleniciydi. "Arazimden onunla birlikte ayrılmıyorsun."

"Peki. Geceyi burada geçireceğim."

"Nerede?"

"Odası var mı?"

Efendi A iç geçirdi. "Evet."

"Mahremiyeti var mı?"

Omzunu silkti. "Kapısı yok ama evet, yeterince var."

"Kapıyı tak, rahatsız edilmememiz için anahtarı bana ver ve anlaşma senindir."

Bağırmak istedim, beni bir insan olarak görmelerini talep etmek istedim. Bir kadın olarak. Gece boyu dövülecek bir iş olarak değil.

Canımı yakmak istiyorlardı.

Onlar için sadece bundan ibarettim.

İkisi de ölmeyi hak ediyordu.

Dudaklarımı sıkıca birbirlerine bastırıp kollarımı kendime sardım. Hassas göğsümü ve kırık elimi korudum.

Bu akşam seks yapacaktım.

Bu akşam canım yanacaktı.

Efendi A ya da Bay Prest.

Artık bir gram bile farkı yoktu.

@novaebook

BÖLÜM ON SEKİZ

ELDER

"Lanet olsun, tamam." Alrik toplayabildiği tüm nefretiyle bana baktı.

Kölesine karşı takıntısı vardı. Sağlıksızdı. Tehlikeliydi. Mantığı ortadan kaldıran türdendi.

Ve ben de yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yaparak o takıntılı manyaklığı kendime yönlendirmiştim.

Yeterince güçlü değilsin.

Buraya gelirken bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ona bakmayacağıma, onunla konuşmayacağıma, hatta onu fark bile etmeyeceğime defalarca yemin etmiştim. Toplantının başında başarılı olmuştum.

Ancak sonrasında zihnim köşede oturan sessiz, yaralı fareye kaymıştı. Sessizliği beni çekmişti, dikkatimi ne zaman ondan uzaklaştırsam yeniden ona dönmeye zorluyordu.

Şimdiyse çoktan pişman olduğum bir şey yapmıştım.

Ne sikim yapıyorum ben?

Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Belgelerin son halini imzalatmam, Selix'in belgeleri avukatıma yollaması ve birkaç saat içinde denize açılmam gerekiyordu.

Birkaç saatliğine ona el koyacağım diye, hızla nefes alıp vermekten kendini komaya sokacak bir kızla geceyi geçirmek planlarım arasında yoktu. Kendime güvenemiyordum. Ona dokunma konusunda zaten yeterince ileri gitmiştim.

Benim gibi bir adamın kuralları olmasının lanet bir sebebi vardı.

Parmaklarımı birbirine bastırıp tenime değen saçlarının ipeksi tutamlarını unutmak için kendimi zorladım. Elimin altındaki kafatası öyle ufaktı ki kazancım için adamları öldürdüğüm ve bana karşı hata yaptığı için milletten çaldığım pençelerime kısılıp kalmıştı.

Alrik elleriyle yüzünü sıvazlayarak homurdandı. "Kapıyı bulmam için bana yirmi dakika ver. Yerine takması sana kalmış. Yardım falan etmeyeceğim."

"Ben hallederim." Öfkemi yuttum. "Araştırmaya da zahmet etme. Bulamadığını iddia etmeni ve sonra da tekrar birbirimize girmeyi istemiyorum." Pim'e bakıp hafifçe gülümsedim. "Nerede olduğunu bana söyle, Pimlico yardım eder."

Köle kız kaskatı oldu, omuzları gergin ve sert bir hal aldı.

Bir kez daha gürültülü bir sessizliğe gömülmüştü. Eğer gözlerimi kapatıp sadece kulaklarım yerine bütün duyularımla dinlersem hiç şüphesiz ettiği küfürleri ve kendisinden bile saklamaya çalıştığı merhamet için yakarışlarını duyabilirdim.

Yalvarmalar bende işe yaramazdı.

Asla yaramamıştı.

Asla da yaramayacaktı.

Alrik iç çekerek arka cebinden birkaç anahtarın olduğu gümüş bir halka çıkardı. "Pes etmiyorsun, değil mi? Onunla bir gece mi istiyorsun? Peki. Ne bok yersen ye." Çınlayan metalleri bana doğru atarken hırladı. "Kapının nerede olduğunu biliyor. Kullanma ayrıcalığını kaybettiği bir sürü şeyle birlikte depoda duruyor."

Hâlâ tuttuğum Pimlico ile arasındaki mesafeyi kapatıp yanaklarını kavrayarak sertçe sıktı.

Herif kızın gözlerinin içine bakarken Pim'in dudakları masum bir yay şeklini aldı. "Şimdi, tatlı, küçük Pim. Bay Prest seninle keyfine bakacak. Tıpkı diğer arkadaşlarımız gibi, anladın mı? Bunun olmasını istemiyorum, sen de istemiyorsun. O yüzden beni düşün ve sakın keyif almaya cüret etme."

Geri çekilme içgüdüsü ile kalma itaati arasında savaşırken kızın vücudu seğirdi.

Tiksintiyle başımı çevirdim.

Neden bu kızla bir gece geçirmek için tartışmıştım ki? Beni istemeyecek kadar istismara uğramıştı. Ona, kendisini mahveden pisliklerden daha iyi davranacak olmam önemli değildi. Onun zihninde ben de aynıydım. Varlığına katlanıp ölümünü hayal edeceği başka biri adamdım, onlar bacaklarının arasında gidip gelirken ruhunu devre dışı bırakmak dışında bir şey yapmıyordu.

Ondan bir şey çalmanın seksi bir yanı yoktu.

Yapmak üzere olduğum şeyin doğru hiçbir yanı yoktu.

O zaman dur ve git.

Düşünceyi dikkate almadım çünkü o imkânsızdı.

Onu kapalı kapılar arkasına almam lazımdı. Eğer tekrar huzur bulacaksam onu düşüncelerimden çıkarmam gerekiyordu.

Kendime sadece tek seferlik izin veriyordum.

Eğer hakkımı bu akşam kullanmak istiyorsam bu olabilirdi. Çünkü bu kızı bir daha görmeyi planlamıyordum.

Alrik kızın alnını bir babanın, korktuğu bir şeyle yüzleşmek üzere olan kızını öpmesi gibi öptü. "Uslu ol ama beni kıskandırma. Aksi halde... her neyse, birkaç gün öncesinin ne kadar kolay olduğuna dair söylediklerimi unutma."

Göğsüm sıkıştı.

Herif aklını kaybetmişti. Kızın vücudundaki rengârenk morlukların sebebinin yumrukları olduğunu saklama gereği bile duymuyordu. Ancak bazıları başka şeylerden kaynaklıydı... belki bir ayakkabı?

Bakışlarım kendi komik düzeyde pahalı ayakkabılarıma indi. Eğer ince detaylarla işlenmiş bu ayakkabıyı aynı şekilde kullanırsam kızın teni ne renk olurdu? Morlukları daha mı güzel olurdu, yoksa daha mı çirkin? Ben daha mı nazik olurdum, yoksa daha mı acımasız?

Öğrenilecek çok şey vardı.

Eğer kendime bu herif gibi bir canavar olma izni verirsem.

Ki bu yapmayacağım bir şeydi.

Sanırım.

Daha önce birçok insanın canını yakmıştım ama sebebi asla bencilce zevklerim olmamıştı. Bu kızı yumruklamak, canımı yakmaya çalışan bir adamı yumruklamaktan farklı mı olurdu? Onunla yatmak, doğru davranıldığında genel olarak işinden zevk alan kaliteli bir eskortla yatmaktan daha mı iyi olurdu?

Hayatıma devam edebilmek için cevaplara ihtiyaç duyduğum çok fazla soru vardı. Ve o cevapları aldığım anda kızın işini bitirecektim.

Ölüm, ona verebileceğim en nazik hediye olurdu.

Ancak karşılığında onu öldüreceğimi bilerek kızın son savaşını elinden alabilir miydim? O kadar gaddar mıydım? Yoksa sonrasında onu öldürecek midesi olmadan onu kullanacak bencil bir piç kurusu muydum?

Sanırım zaman gösterecek.

Alrik ellerini birbirine vurdu. "Gidip kapıyı getir, Pim. Bana tekrarlatma."

Kız anında elimden kurtulup salondan dışarı fırladı ve ona ceketimi verdiğim, işkence yapılmış memelerini ilk defa gördüğüm koridora doğru gitti.

"Onu takip etmeni öneririm." Alrik alayla güldü. "Ufak olabilir ama hızlı hareket ediyor. Onu kaybetmek istemezsin. Bu evde kaybolacağı çok oda var."

Gözlerimi kıstım, tehdidini duysam da yemi yutmamıştım.

Arkama bir bakış daha atmadan geceyi geçirmek için takas yaptığım köle kızın peşine düştüm. Bu kızı fark ettiğim saniye ona karşı ilgim uyanmıştı. Ne kadar takip edersem merakım sadece o kadar artmıştı.

Koridordan aşağı gittikten sonra sol tarafa dönüp bir garaja girdi, beyaz bir Porsche'nin etrafından dolandıktan sonra arka taraftaki alana doğru yürüdü.

Orada yere bakarak bekledi. Vücudu üç kapının, süs eşyalarının, karton kutuların ve diğer eşyaların kasvet içinde durduğu kilitli bir kafese dönüktü.

"Kapı o mu?" diye sorup kilidi açması için anahtarları ona uzattım. Sorum yerini bulmadan ve cevaplanmadan havada asılı kaldı.

Bir şey söylemedi.

Söylemesini de beklemiyordum

Tereddütle anahtarlığı alırken bana dokunmamaya dikkat etti.

Arkasını dönüp birkaç denemenin ardından doğru olan anahtarı buldu ve kapıyı açtı. Ürpertici sessizliği bu cansız garajda çok daha belirgindi.

Ne çıplak ayaklarından ne aldığı nefesten ne de kıyafetlerinden bir ses çıkıyordu. Sanki burada tek başıma gibiydim.

Eğer uzanıp ona dokunamasaydım -et ve kemikten olduğundan emin olmak için- onun bir hayalet olduğunu düşünebilirdim.

Annem ona bayılırdı.

Dayak yemiş, kırık dökük varlığı yüzünden değil, bir insanın son derece sessiz olması oldukça nadir olduğu için.

Kız, duvara dayanmış emekli gardiyanlar gibi duran üç kapının yanından geçerken sikim sertleşti. Diğer ikisinin ne olduğunu bilmiyordum ama kız, üzerinde balta izleri ve iki yanından da kırıkları olan beyaz lakeden bir kapının yanında durdu. Muhtemelen içeriden kapıya barikat kurmuştu ve efendisi de ona ulaşmak için her şeyi yapmıştı.

Bunun nasıl bir deneyim olabileceğiyle ilgili görüntüler aklıma doldu. Alrik ona ulaşmak için savaşırken Pim tortop olup çığlık atmış mıydı? Yoksa dehşetten ölmüş bir halde yatakta mı beklemişti?

Sikerler böyle işi.

Öne çıktım.

Elim yukarı kalktı.

Onu teselli etme dürtüsü parmaklarımı bir mancınık gibi yanağına doğru kaldırdı. Narin sıcaklığıyla tenim ürperdi. Saçını okşadığımda zaten tek dokunuş hakkımı kullanmıştım. İkincisine iznim yoktu.

Ancak bu beni durdurmadı.

Bir saniye için yakında duruyor, çenesini kapıya doğru kaldırıyordu. Sonrakindeyse kafesin karşı tarafına geçmiş, fırlayarak kutu yığınına çarpmış ve kasap bıçakları, meyve bıçakları ve keskin çatalları her yana saçmıştı.

Karanlıkta gözleri parlayıp hiddetle benimkilere çevrildi.

Siktir.

Ben, bu dövülmüş hayalete acıdığım için kendimi unutmuş olabilirdim ama aynısını erkeklere karşı hissettiği boğucu nefret için söyleyemezdim.

Bakışlarımı kaçırmadım. Kendimi açıklamaya da yeltenmedim.

Onu bu geceliğine ödünç almıştım. Eğer ona dokunmak istersem dokunabilirdim. Kaçmış olması gerçeği, aslında onu efendisine söyleyebileceğim ve cezalandırılmasını sağlayabileceğim anlamına geliyordu.

Ya da onu kendin cezalandırabilirsin.

Aramızdaki mesafe nefes alıp verdikçe daha da yoğunlaştı.

Bekledim... zevk konusundaki eğitiminin ne kadar derine uzandığını öğrenmek istiyordum.

Bakışlarını benimkilerden ayırıp zorlukla yutkundu. Tiksintisinin her parçasını saklayıp yerine isteksizce kabullenişi koydu.

Yavaşça yaklaşırken ayak parmaklarıyla keskin bıçakları kenara iterek bana doğru ilerledi ve soğuk betonda dizlerinin üzerine çöktü.

Bir yanım çılgınca bir şehvetle ürperdi. Büyük bir parçamsa o dağınık saçlarıyla yüzünü kapatırken tiksintiyle geri çekildi. Öncesinde kızın yüzündeki çarpık tiksintiyi ve yankılanan çaresizliği görmüştüm.

"Ayağa kalk," diye mırıldandım. Sesim alçak olsa bile garajdaki boşluktan yankı yapıyor, üstüne bir keskinlik katıyordu.

Anında ayağa kalktı. Eklemlerinin ve kemiklerindeki zor kullanılan kıkırdakların çıtırtısı ufak silah sesleri gibiydi.

"Diz çökme. Burada değil."

Olduğu yerde sallanırken çenesini eğdi. Aramıza bir tuhaflık çöktü, buna alışkın değildim. Daha önce hiç köle satın almamıştım. İnsanların ben onlara söylemeden istediğim şeyleri

yapmalarına alışkındım. Bir şeyin en ufak ayrıntısını incelemek için fazla meşguldüm.

Bu kızı bir emir -herhangi bir emir- için bekletiyor olmam bana düşündüğüm kadar şeytan olmadığımı gösterdi. Ona itaat etmekten başka çaresinin olmadığı bir görev vermek istemedim. Özgür iradesini kullanmasını ve diğer seçenekleri ne olursa olsun beni seçmesini istedim.

Ağır bir şekilde iç çekip kızın ayaklarının dibindeki dağılmış mutfak gereçlerine bakarak tek kaşımı kaldırıp gerginliği bozdum. Dağınıklık umurumda değildi. Sadece bu çılgın kızı ve bakışlarındaki canlı öfkeyi umursuyordum.

Benden korkuyordu. İçinde durduğumuz kafese korkunun kokusu sinmişti.

Fakat nefreti korkusundan katbekat fazlaydı.

Ona Alrik'in yaptığı şeyi yapacağımı mı sanıyordu?

Öyle düşünmekte haklıydı.

Neden onunla bir gece geçirmek istediğimden hâlâ emin değildim.

Gözleri ayaklarının dibindeki geniş kasap bıçağına çevrildi.

Düşüncelerinin gidişatını takip ederken dudaklarım kıvrıldı. "Hiç denedin mi?"

Omuzları kasıldı.

"Onu öldürmeyi denedin mi?"

Dudaklarından duyulabilen bir nefes çıktı. Bakmak için başını eğdi ama gözleri yerden ayrılmadı.

Eğilip bıçağı aldım, sapını değil bıçak kısmını tuttum. Ahşap sapını karnına doğru bastırarak fısıldadım. "Dokun. Hadi. Umurumda bile değil. İstersen sakla ve ne istersen onu yap." Diğer elimle ensesini kavradım. "Onun üzerinde kullan ama sakın bende deneme cesaretini gösterme."

Sağlam durumdaki eli silahı kavramadı. Parmaklarını tutup kabzaya sardım ve bıraktım. Bıçağın ağırlığı benden ona geçtiği anda dönüp hasarlı kapıyı aldım. Tek kelime daha etmeden kafesten dışarı taşıdım.

Pimlico derin bir nefes aldı, onu bıraktığım yerde titriyordu. Yüz ifadesi şehvetliydi fakat bu şehvet bana ya da sekse karşı değildi. Bıçağa karşıydı. Birkaç adım onu ileri taşısa da sonrasında katlanmış olduğu disiplin, arzusuna baskın çıktı.

Yanağından aşağı bir damla yaş kayarken dağılan bıçak ve çatalları toplamak için döndükten sonra ona verdiğimi de kutuya koydu. Ortalık yeniden düzenlenince bana doğru gelip kilidi kurcalamaya başladı.

Lanet olsun.

Tabii ki bıçağı almayacaktı. Yıllar süren istismardan sonra, eğer yakalanırsa ne olacağını gayet iyi bilen biri olarak almasını beklemek ne kadar mantıklıydı ki? Bıçağı almayacağı gerçeğini görmezden gelmek mi yoksa çalmayacak kadar güçlü olduğunu kabul etmek mi daha nazikçe bir düşünceydi? Planların kafasını doldurduğuna emindim. Bıçağı saklamasına imkân yoktu. Görünmeden yatak odasına taşımasına imkân yoktu. Muhtemelen gittiğimiz her yerde kamera vardı.

Bırakmakta haklıydı.

Ancak yine de sesim verdiğim emirle keskinleşti. "Bekle." Kapıyı kafesin yanına koyup içeri döndüm ve bıçağı kutudan aldım. Arkadan kemerime taktıktan sonra ceketimin bıçağın şeklini kapattığından emin oldum, ardından tekrar kapıyı kucakladım. "Şimdi kilitleyebilirsin."

Gözleri yerinden fırladı ama arkasını dönerek asma kilidi taktı.

Düşüncelerini duymak istedim. Ne düşünüyordu? Bıçağı onun üstünde kullanmayı planlamamdan mı endişe ediyordu? Yoksa bıçağı Alrik'in üstünde kullanmamı mı umuyordu?

Sessizliği fazla iyi kullanıyordu ve beni öfkeyle yanıtları aramaya itiyordu.

Arkamı dönüp kapıyı taşıdığımda Pimlico beni takip etti. Anahtarların yumuşak şıngırtısıyla dudaklarım kıvrıldı.

Anahtarların sesi bir zili andırıyordu.

Mezbahaya götürülen masum bir koyunun boynuna takılmış bir zil.

Öte yandan kalpsiz kasap mı yoksa kurtarıcı çoban mıydım, bilmiyordum.

@novaebook

BÖLÜM ON DOKUZ

PIMLICO

Yalnızdık.

Yatak odamın bir kapısı vardı.

Bir yıldan daha fazla bir sürenin ardından ilk kez.

Hâlâ banyomun bir kapısı yoktu ve yatağımın ayakucunda diz çöktüğüm yerden duş parlıyordu ama en azından koridor görünmüyordu. Ayrıca kısa bir süreliğine de olsa odam huzurlu hissettirmişti.

Hangi odanın bana ait olduğunu gösterdiğimde Bay Prest beyaz halıya bakarak tek kaşını kaldırdı. Öfkeli bir hayal kırıklığıyla ruhsuz alana bakındı.

Neden kızdığını bilmiyordum. Dekor o kadar yavan ve sadeydi, kimse şatafatlı dekorasyonu bu kadar kafaya takmazdı.

Yerde dizlerimin üzerine çöküp pozisyonumu aldığım anda Bay Prest sırtını bana dönüp kapıyı düzeltmeye koyuldu. Menteşeleri sıkmak için gereken aletleri olmadan kusursuz bir iş çıkaramazdı ama ahşap, bizi konuklara karşı korurdu. Bununla birlikte konsolu da kapının önüne çekerek bir nebze de olsa mahremiyet oluşturdu.

Mahremiyet.

Şey... pek sayılmaz.

Onlyebook

Gözlerim odanın, kameraların olduğundan emin olduğum köşelerine kaydı.

Onları hiç bulamamıştım -aramış ve nerede olduklarını bilmeme rağmen- hiç lens ışığı görememiştim. Bay Prest'e söylemeliydim, onu uyarmalı ve yaptığımız her şeyin göz önünde olacağının bilgisini vermeliydim.

Ancak iletişim kurmayı reddederken bunu nasıl yapabilirdim?

Efendi A'nın uzun süre boyunca bana yaşatmış olduğu dehşet, vücudumun üzerinde süzülüyordu. Bay Prest kapıyı takarken bir anlık rahatlamaya aptal gibi teslim olmuştum. En sonunda delirmiştim, nasıl oluyorsa bu yabancının ve incecik bariyerin beni güvende tutacağına inanıyordum.

Aptal Pim. Burada, malikânenin etrafında serbestçe dolaştığında olduğundan daha fazla korunmuyorsun.

Muhtemelen daha fazla tehlike altındayım.

Daha fazla tehlike altındaydım çünkü Efendi A'yı tanıyordum. Alt katta volta atıp durduğunu, bir ya da iki duvara yumruk geçirdiğini, zemini delip de odamı görebilirmişçesine tavana dik dik baktığını gözümde canlandırabiliyordum. Başka biri beni kullanırken buna şahit olmamak onu çileden çıkaracaktı.

O uzaklaştırılmıştı.

Bir şey yapacak... ve bunu çok yakında yapacak.

Bay Prest dönüp bana bakınca yutkundum.

Bu ilişkinin ne kadar tehlikeli olduğunu tadabiliyor muydu? Ne kadar dayanıksız, havai ve korku verici olduğunu? Benimle bir gece geçirmek için pazarlık yaptığı anda bir kibriti fünyeye yaklaştırmış ve yakmıştı. Fünye dumanlar çıkarıp tıslarken bombayı patlatmak için hızla ilerliyordu.

Neden, ah neden fırsatın varken bıçağı almadın ki?

Benden alınan birçok şeyi içinde barındıran yerin anahtarlarını elimde tutarak garajda durduğumdan bu yana belki de

yüzüncü defa kendime küfrettim. Evet, bıçağı saklayacağım bir yer yoktu. Evet, Efendi A onu aldığım anı, nereye koyduğumu anlayacaktı. Büyük ihtimalle sonra da hiçbir şeyin benim olmadığına dair bir ders vermek için o bıçağı üstümde kullanacaktı.

Ancak en azından içeri daldığında, -bizi izlerken sabrı iyice taştıktan sonra- kendimi savunacağım bir şeyim olabilirdi.

Sadece garajdaki ufak hatam için değil, *her şey* için cezalandırılacaktım.

Dehşete düşmeliydim, korkuyla dolup ağlamalıydım.

Ancak özgür kalacağım günü öyle uzun zamandır bekliyordum ki... Eğer özgürlüğüme çok yaklaştıysam, öyle olsundu. Bu akşam ya özgürce yürüyüp gidecektim ya da ölüp özgürleşecektim.

İkisi de birbirinden çekiciydi.

Dikkatim Bay Prest'e kaydı. Başıma gelenler yüzünden ondan nefret etmiştim ama birlikte ne kadar uzun zaman geçirirsek komplolarım o kadar ayrıntılı bir hal alıyordu.

Yaptığım şeyi hissettiği için benimle bir gece geçirmek istemişti.

Aramızdaki bu çatırdayan farkındalığı keşfetmek istiyordu.

Öncesinde onu görmezden gelmeyi, zihnimi ona kapatmayı ve bana yapacağı şeylerden sakınmayı planlamıştım. Ancak ya bana *yardım etmesi* için onu manipüle edebilirsem? Evet, Efendi A ile yaptığı multi milyon dolarlık anlaşmasını mahvedebileceğimden şüpheliydim... ama denemeye değerdi.

Ben, denemeye değerdim.

Üstelik her şeyi riske atan adama karşı merakımı engelleyemiyordum.

Bay Prest, tozlu kapıya dokunduğu ellerini pantolonuna sildi. Çaldığı bıçağı çıkarıp kapının önüne çektiği konsolun üstüne yerleştirirken dikkatimi ondan ayırmadım.

Beni kendisine ayırdığını sanıyordu.

Güvende olduğunu sanıyordu.

Yanılıyor.

Bay Prest derin bir nefes alarak avucunu çenesinde gezdirdi. Başını yana eğip gözlerini beyaz elbisemde gezdirip nasıl bir pozisyonda durduğuma baktı. Aciz ve itaatkâr. Kusursuzca eğitilmiş bir oyuncak.

Bay Prest bana baktıkça odanın içi önceki elektrikle daha çok çatırdadı. Kollarımdaki tüylerin havaya kalkmasına küfredip titredim.

Birinin benimle aynı dili kullanmasına alışkın değildim.

Ben sessizdim ama Efendi A öyle değildi. Benim boşluğumu saçmalıklarla ve tehditlerle doldurur, bana durmadan itaat etmezsem neler olacağını söylerdi. Onun her zamanki konuşmaları benim sessizce güvenli sığınağımda durmama izin verirdi. Sessiz kalma yeminimi bozmamamı sağlıyordu.

Ancak Bay Prest benim efendim değildi.

Ve sesin gücünü fazlasıyla iyi anlıyordu.

Tıpkı bir suikastçı gibi yatağıma doğru gidip sert bir hareketle kendini mindere bıraktı.

Yatağım kendimi örtmek için kullanabileceğim bir şeyin olduğu tek yerdi. Ancak diğer her şeyde olduğu gibi, Efendi A iyi bir gece uykusu için tamamen ısınmama yetecek kadar örtüye sahip olmadığından emin olmuştu. Kendi alanımda tecavüze uğramadan geçirdiğim çok zaman olduğundan değildi. Yalnızca ayın malum zamanında veya Efendi A hastaysa.

Kendisi iki defa grip olmuş, üç soğuk algınlığına yakalanmış ve iki mide rahatsızlığı geçirmişti. -Sonuncusu için beni suçlamıştı- Bunlara rağmen bir defa bile hasta olmamış olmamı şaşırtıcı buluyordum.

Hem de doğru düzgün beslenemediğim bir durumdayken.

Yatağa çıkıp Hiç Kimse'ye yazdığım notlarımı tıkıştırdığım beyaz yatak başına yaslanan Bay Prest eliyle yanındaki yere vurdu. "Gel."

Bana verilen eğitimle itaat alanında bir diploma almanın ötesine geçmiştim. Arkadaşlarım gibi üniversitede olmayabilirdim ama bu, boyun eğme konusunda doktora kazanmadığım anlamına gelmezdi.

Öte yandan, beni itaat etmeye iten şey uysallığım değildi... kurnazlığımdı.

Bu adamı kandırabilmek, onu kazanabilmek ve onu kullanmanın bir yolunu bulabilmek için onu öğrenmem lazımdı.

Bana istediğim şeyi vereceksin.

Göreceksin.

Gözlerimi yerden kaldırmadan yatağa çıktım -kırık elime dikkat ediyordum- ve bir kez daha çenemi göğsüme yaklaştırarak diz çöktüm. Uzanmama ya da vücudumu esnetmeme asla izin yoktu. Vücudum yaralanmaya ve bağlanmaya alışmıştı, piç kurularının istediği zevklere göre eğilip bükülüyordu.

Gözlerim adamın uzattığı uzun ve ince bacaklarına takılınca içim kıskançlıkla doldu, umursamaz bir özgüvenle ayak bileklerini çaprazlamıştı.

Ayakkabılarını çıkarmamıştı ve siyah deri, loş ışığı sömürüyordu. Ayakkabıları parlak ya da gösterişli değildi, tamamıyla gece yarısı gibi gardırobuyla uyumluydu; abanoz gözlerinin çukurlarını derinleştiriyor ve simsiyah saçlarına uyum sağlıyordu.

Biraz kıpırdanıp paslı peniyle dolu avucunu uzattı.

Bu adam ve bozukluklarının olayı ne?

Elini çevirdiğinde bakırlar çarşafa düşüp dizime doğru yuvarlandı.

Şıngırdayan paralar kırışıklıkların arasına yerleşip ben bir mıknatısmışım gibi tenime değerken o konuşmadı.

"Sana bir kez daha sormayacağım çünkü düşüncelerinin penilerden çok daha kıymetli olduğunu artık görüyorum." Kendisine geri dönen bozuk paralardan birini alıp başparmağıyla atarak havada çevirdi. "O yüzden bir ödül vermeden soracağım. Ve sen de cevap vereceksin çünkü istiyorsun."

Asla konuşmayacağım. Ne seninle ne de bir başkasıyla.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyle. Burada benimle birliktesin, o piçten uzaktasın, şu anda güvendesin... o yüzden konuş."

İmkânı yok.

Tüylerim havaya kalktı, tuzağın tadını alıyor ve ensemdeki kıskaçlarının soğukluğunu şimdiden hissedebiliyordum.

"Benimle konuşmak istiyorsun."

Hayır, istemiyorum.

"Evet, istiyorsun, kızım."

Kızım, ıy.

Neden adımı kullanmıyordu? Her ne kadar gerçek adım o olmasa da.

Uygun bir hitabı hak etmeyecek kadar sıradan mıydım? Bana bir isim verilmemesini, bir sıfat veya fiil olarak kalmamı mı tercih ederdi?

Hareket etmedim.

Omzumu silkmedim ya da başımı sallamadım. Vücudum da ağzım gibi emirlere kapalıydı.

Bay Prest'in sesi normalden daha uzun süre havada asılı kaldı. Kelimeleri söndürülen bir mumdan çıkan duman gibiydi, hâlâ görülebiliyor ama zaman geçtikçe yavaşça soluyordu.

Son hecesi de gözden kaybolduğunda, "Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Neyden?

"Adını kullanmıyor oluşumdan."

Gözlerim, etrafındaki narin deri şokla gerilene kadar genişledi. *Bu da neyin nesi?*

Pis pis gülümsedi. "Adın ne?"

Adımı biliyorsun.

"Dur da düzelteyim... *gerçek* adın ne?"

Taşa dönüştüm. *Asla öğrenemeyeceksin.*

"Nereden geldin?"

Seni ilgilendirmez.

Bakışlarım sertleştiğinde hüsranla gözlerini kıstı. "Kaç yaşındasın?"

Çok yaşlı. Çok genç.

Soru sorulması kâbustan bozma dünyamı çatlatmakla tehdit ediyordu. Sorular tehlikeli olsa da aynı zamanda en anlamsız ve sıradan şeylerdi. Eğer daha fazla randevuya çıkmış olsaydım oğlanlar da bana tam olarak aynı şeyleri soracaktı.

O zaman cevap verirdim.

Fakat burada vermeyecektim.

Şu anda değil.

Sessizce gülüp öne doğru eğildi. Kaldırdığı gövdesini desteklemek için dizlerini kırdığında yatak onun ağırlığı altında hafifçe sarsılmıştı.

"Biliyor musun, konuşmayan çok fazla insanın etrafında bulundum." Zahmetsiz bir zarafetle başka bir peniyi parmaklarının üstünde oynattı. "O zamanlar bu durum canımı sıkmadı ve şimdi de sıkmıyor." Parayı avucunda sıkıp hırladı. "Senden cevaplarımı alacağım, *Pim*."

Deneyebilirsin.

Gülümsemesi soğuk bir hal aldı. "İşimiz bitmeden önce yüzeysel saçmalıklardan fazlasını öğreneceğim. Orada..." İleri atılıp parmağını göğsüme bastırdı "... kim olduğunu öğreneceğim."

Dokunuşunun altında irkildim. Morluklarımdan birini bulup cezamı kuvvetlendirmişti. Tenimin neredeyse her bir noktası yara bereyle dolu olduğu için çok da zor sayılmazdı.

Gözleri benimkilere takılıp kaldı.

Çığlık atmak istedim. *Beni anlayacağını mı sanıyorsun? Ben seni daha iyi anlayacağım. Takasa ne dersin?*

Beni buradan kaçırırsa sırlarıma sahip olabilirdi. Bu adamla ilgili bir şeyler vardı. Bilinmeyen, içten gelen ve ihtiyaç duyulan bir şey. Çok ama *çok* ihtiyaç duyulan.

Onun canavarına kıyasla ben saftım ama onunla savaşa girmeye cesaret ederek o dipsiz gözlerinin içine bakarken bunun bir önemi yoktu.

Ne kadar uzun süre bakışırsak bizi birbirimize bağlayan şey her neyse o kadar derinleşti. O lanet olası elektrik geri dönüp sınır dinlemeden akıyor, kanımda tıslıyordu.

Bakışlarını hiç kaçırmadan dayadığı parmağının yanına bir parmak daha ekledi. Bir parmak daha. Ardından bir tane daha. Ta ki bütün eli göğüskemiğime dayanana kadar.

Hareket etmedim. O yaklaşırken kıpırdamadım, göğsümü avuçlamak için elini indirirken burun delikleri genişledi.

Gözlerime yaşlar doldu. Bunun bir sebebi bu kadar şefkatle dokunulmanın istilasıydı ama çoğunlukla bakışlarının ağırlığının beni yatağın derinliklerine itmesi yüzündendi. Kalbimin hiç şansı yoktu. Kalbim atmaya son verdi ve sadece sırtüstü dönüp ölü taklidi yaptı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

Fısıltısı beni büyüsünden kurtardı.

Hayır.

Hiç gitmiyor.

Altdudağını ısırdığında hem daha genç hem de daha pervasız göründü. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Geçmişimdeki oğlanlara ya da şu anda tanıdığım adamlara benzemiyordu. Yabancıydı, etkileyiciydi ve tamamen korkutucuydu.

Bay Prest gözlerini beni tuttuğu yere kaydırdı. Başparmağını meme ucuma sürttü. Lanet şey onun için büzüştü.

Dudağını daha sert bir şekilde ısırdığında inci gibi dişlerinin parlayışı tenimde daha fazla fişek patlattı. Bir adamın dudağını ısırmasının ateşli olacağını hiç düşünmemiştim.

Fakat Tanrı aşkına, öyleydi.

Nasıl olduysa kendi isteğimle burada bulunmadığımı bana unutturdu. Bir randevuda olmadığımızı ve Bay Prest benimle yatmaya yeltendiği anda kapıdan içeri dalacak deli bir sahibim olduğunu düşünmüyordum.

Hatırasıyla omurgam buz kesip arzuyla kıvraklaşmasını engelledi. Onun etinden benimkine geçen bağlantı akışı, sanki onu infaz etmişim gibi aniden kesildi.

Geriye çekilip çenemi havada tuttum. Eli göğsümden kayıp ağır bir şekilde kucağına düştü. Soluklarımız yavaş, hırpani bir ritimle çıkarken sessizlik bir dost değil de düşmandı.

"Olacağını düşündüğüm şeyden farklısın." Sesi, dokunuşunun olduğu yeri yaladı.

Ve sen de olduğunu düşündüğüm kişiden farklısın.

Diliyle, dişlerini batırdığı dudağını yaladı. "Seninle neden bir gece geçirmek istediğimi biliyor musun?"

Sağlam elimle kırık elimi tuttum, korumak niyetindeydim ama biraz fazla sıkmıştım. *Hayır.*

Tavana bakarken tekrar yatak başına yaslandı. "Ben de bilmiyorum." Havaya bir peni daha atıp yere düşmeden yakaladı. "Fakat öğrenmek için bütün bir geceye sahibiz."

Hayır, değiliz.

Efendi A aklını yitirip senin için gelene kadar vaktimiz var.

Kirpiklerimin altından onu izledim. Sadece benim değil de odadaki her şeyin sahibiymiş gibi yatağımda yayılmış yatıyordu. Her zaman sürdüğü egzotik tıraş losyonunun kokusu serin havaya sinmişti. Öyle özgüvenli ve güçlü bir havası vardı ki Efendi A'nın her an belireceğine dair yaşadığım dehşeti kovalıyordu.

Peniyi bırakıp bana bir bakış attı.

Bakarken yakalandığım için kızarıp gözlerimi aşağı indirdim.

Hafif bir sırıtışla ceketini açtı ve göğüs cebinden küçük bir ceptelefonu çıkardı. "Neredeyse unutuyordum."

Cihazın kilidini açıp bir numarayı tuşladı, telefondaki kişi cevaplarken gözlerini benden ayırmadı. "Selix, bu akşamlık arabaya ihtiyacım yok."

İnce sesli bir cevap geldi ama kelimeleri anlayamadım.

"Evet, eminim. Gece kalacağım. İlk ışıkla ayrılacağız."

Ayrılmak mı? Nereye gidiyor?

Gitmesini istiyordum. Şimdi. Kendimi daha fazla yüzüstü bırakmama neden olmadan önce. Fakat beni de yanında götürmesini istiyordum.

Sadece beni dışarı çıkar.

Beni sokakta bile bırakabilirsin, umurumda değil.

Sadece... beni buradan çıkar.

"Tamam, peki. Dışarıda kal. Senden bunu beklemiyorum ama eğer arabada uyumak istiyorsan öyle olsun. Şafakla birlikte çıkarım." Aramayı sonlandırıp telefonu yatağın ayakucuna fırlattı.

Gözlerim takip etti.

Bir telefon.

Dokunma mesafemde.

Ben ağzım açık halde bakarken birkaç saniye geçti.

"Böyle şeylere erişim iznin olmadığını düşünüyorum." Bay Prest yumuşak bir sesle kahkaha attı. "Seni ısırmaz."

Hayır ama annemi, arkadaşlarımı... polisi aramama yardımcı olabilir.

Bir kez daha adamın beden dilimi okuma konusundaki sinir bozan becerisi beni ele verdi. "Ah, aileni aramayı düşünüyorsun." Tek ayağını kullanarak ayakkabısını çıkardı, sonra diğerini de çıkardıktan sonra ikisini de yataktan atıp siyah çoraplı ayaklarını ortaya çıkardı. "Hiç durma, dene. İstediğin kişiyi araman için sana bir şans vereceğim. Şifre 88098."

Şoka girdim.

Yani... beni durdurmayacak mısın?

Bu adam kimdi? Ve planı neydi?

Kollarını başının arkasında kavuşturarak, "Söylemem," diye fısıldadı. Gözlerini kapatıp tuhaf bir şekilde bana biraz mahremiyet vererek kafasını birleştirdiği ellerine yasladı.

Tükenmek bilmeyen bir dakika boyunca telefona dik dik baktım. Sadece biraz sürünüp elime almam ve aramam yetecekti. Uzun zaman sonra annemle konuşabilirdim. En sonunda birisine bana neler olduğunu haber verebilir, beni almaları ve bu dehşeti sona erdirmeleri için yalvarabilirdim.

"Elbette kullanmak için konuşmak zorunda kalacaksın." Bay Prest'in sesi yoluma bariyer koydu. "Karar senin, Pimlico. Konuş ve özgürlüğünü kazan. Konuşma ve telefon sen onu kullanmadan öylece dursun."

Ciğerlerim öfkeyle genişledi. Başından beri oyunu buydu. Lanet olası herif. Neredeyse kazanacaktı. Ancak... eğer aramama izin verirse ve annemle konuşursam... aslında kim kazanmış olurdu? Ben mi, yoksa o mu?

İkimiz birden.

Vücudum, beynimden önce karar verdi. Sağlam elimle uzanıp aleti kaptım ve yavrusunu tutan bir kaplan gibi kavradım.

Bay Prest gözlerini hiç açmasa da alaylı ifadesi gülümsemeye dönüştü. "Sesini duymak için sabırsızlanıyorum."

Alayını duymazdan gelerek ekranı açtım ve şifresini girdim. Şifresi kafamın içinde parlıyordu, asla unutmazdım. Arama ekranı açıldığı anda eski ev numaramı girdim, şiddetle titreyen ellerim yüzünden üç defa hata yaptım.

Bir telefonum vardı.

Beni bu karmaşanın ortasının sürükleyen annemle konuşmama saniyeler vardı.

Bay Prest'in telefonu elimden alarak kahkaha atışının görüntüsüyle boğazım sıkıştı. Ya da Efendi A'nın içeri dalmak için tam da bu anı seçmesiyle. Panikle doldum. Uzun zamandır suçladığım kadına ne diyecektim?

Hattın düşmesi için bekledim.

Anne...

Yardım et.

Dııt-dıtt. Dııt-dıtt.

Her çalma sesiyle omurgam biraz daha kıvrıldı, öyle ki dirseklerimi yatağa bastırarak çöktüm. Ne titrememi kontrol edebildim ne de bana bu yarım hayatı veren kadın yerine otomatik mesajla karşılaşınca ağzımdan kaçan paramparça nefesi.

"Üzgünüm, aradığınız numaranın bağlantısı kesildi. Herhangi bir yönlendirme numarası verilmedi. Daha fazla bilgi için başka yollara başvurun ya da yerel rehberinizi arayın."

Hayır.

Hayır.

Hayır!

Telefon elimden kaydı, yumuşak bir sesle düşerken alnımı sertçe yatağa dayadım.

Sadece beni unutmakla kalmamıştı, hayatına devam etmişti. Bensiz tecrübeler edinmişti, ben yanında yokken bir imparatorluk kurmuştu.

Ben bir hiçtim.

Neden polisi aramadın ki?

Tek şansın vardı!

Bay Prest telefonunu alıp aramayı sonlandırırken soru beni bıçaklar gibi altüst etti.

Yardım istemek için tek fırsatım vardı ve annesiyle konuşmak için çaresiz, salak, küçük bir kız gibi davranmıştım.

Kendimi tokatlamak istedim.

Bay Prest kısa bir an için omzumu okşadıktan sonra kafasını tekrar yatak başına dayadı. "Siktir. Sonuç olarak sanırım konuştuğunu duyamayacağım."

@novaebook

BÖLÜM YİRMİ

ELDER

Pekâlâ, bu geri tepmişti.

Ona geçmişinden biriyle konuşması için seçenek sunmayı planlamamıştım, öylece oluvermişti. Bir an için telefonum çok sıradan bir şeydi, günün her saati kullandığım bir gereçti. Sonraki andaysa bu narin yaratığın bir portal açıp da onu çok uzaklara götürebilecek bir şeymiş gibi titreyerek baktığı kutsal bir cevhere dönmüştü.

Ellerim sımsıkı yumruklara dönüştü. "Kimi aradın?"

Başını yatağa doğru biraz daha eğdi. Lanet bir kaya kadar sert yatağa. Sadece dayak yemekle kalmıyordu -yüzü ve vücudunun her santimi gölgelerle kaplıydı- aynı zamanda ona rahatlık sağlayacak tek yer ona daha fazla işkence ediyordu.

Aklım aradığı kişiye isyan etti. Babası mı? Ağabeyi mi? Erkek arkadaşı mı? En sonunda yardım isteme fırsatını bulduğunda onun yanında olmayan kişi kimdi?

Sikik bir ikiyüzlü gibi davranma.

Bugün tanıdığı erkeklerin yaptığı şeylerin aynısını yapmak üzereyken onu kurtarmadıkları için geçmişindeki sevdiklerinden tiksinmeye hiç hakkım yoktu. Ona bir fırsat daha vermeliydim. Polisi aramasına izin vermeliydim.

Onu hapsedenlerden daha iyi birisi ol.

Bu düşünce beni durdurmalıydı.

Ancak durdurmayacaktı.

Göğsüne dokunduktan ve tenim, dağıttığım silahlar gibi patladıktan sonra olmazdı. Kendimi tanıyor, sınırlarımı biliyordum. Diğer baştan çıkarıcı şeylerden, onlar görmezden gelinemeyecek kadar güçlenmeden önce uzaklaşabilirdim. Fakat ihtiyacım olan şeyi almadan ondan uzaklaşabileceğimden şüpheliydim.

"Kalk otur, kız... Pim." Hatamı düzelttim. Daha önce ona "kızım" dediğimde kızgınlıkla dalgalanması bana gereken ipucunu vermişti. Birine ait olmaktan nefret ediyordu ama bir isme ait olmayı arzuluyordu.

İlginç bir tezattı, çalmam gereken daha fazla sırrı olduğunu gösteriyordu.

Nefesimi tuttum, çaresizliğinin emrime baskın gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim.

Gelmedi.

Omurgası baştan çıkaran lanet bir çiçek gibi yavaşça açıldı, omuzlarını kaldırıp boynunu uzattı, peşinden öfkeyle dolu kederli yüzü geldi.

Farklı alanlarda yetenek edinmek için başka sessiz insanların etrafında bulunduğumu söylerken yalan söylememiştim. Böyle bir yaptırıma maruz kalmıştım.

Oraya vardığım günden, gözden düşerek oradan ayrıldığım güne kadar efendiler asla konuşmadı. Bizden ne istediklerini tam olarak bilmemizi bekliyorlardı. Başka bir dil öğrenmiştim, iki dil bilen birinden çok dil bilen birine dönüşmüştüm. Kaşların ufak hareketlerini anlıyor, kaslarda oluşan gölgelerdeki işaretleri okuyordum. Bu kızın karşısında durdukça o yeteneklere başvuruyordum.

Boğazımı temizleyerek odaya bakındım. Ben kapıyı takarken kızın odanın köşelerine bakışı dikkatimden kaçmamıştı. Bu

lanet evin pencere pervazlarına kadar her yeri alarmlar ve güvenlik kameralarıyla doluydu.

Kesintisiz bir gece için takas yapmış olabilirdim ama bunu elde edemeyecektim. Alrik sözüne sadık kalmayacaktı. Bunun, çırılçıplak ve hayalarıma kadar kölesinin içine gömülmüşken -savunmasız ve şaşkınken- olmasına izin vermeyi planlamıyordum.

Pimlico dizlerinin üstünde durduğu an, "Telefonu unut. Bizden başka kimse yok," dedim.

Gözleri titredi ama içsel düşüncelerini onu tamamen ele geçirmeden önce durdurdu.

"Bu odada geçmiş ya da gelecek yok, sadece şu an var. Sadece uslu olman gerekiyor, sana diğerlerinden daha iyi davranacağım."

Çenesi kasıldı.

"Bana inanmıyor musun?"

Çenesindeki seğirme cevabını verdi.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Bunu kanıtlayacağım." Dizlerimin üzerine kalkarak pozisyonunu taklit ettim. Onunkinin aksine, benim eklemlerim isteksizce çıtırdamadı. Benim bedenim bilenmişti, eğitilmişti ve benzersiz bir araç gibi muamele görmüştü çünkü öyleydi.

Yine de bu kızı sikerek kendi sağlığını riske atmak istiyorsun.

Eh, hem bunu hem de biraz daha fazlasını istiyordum.

O kahrolası beynine girmek istiyordum... ve eğer bunu başarmak için canını yakmak zorunda kalırsam...

Bunu yapardım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

PIMLICO

Bay Prest önümde dizlerinin üzerinde durunca donakaldım. Uzanıp geniş ellerini omuzlarıma koyarken takım elbisesi hışırdadı. Beyaz elbisem, altında kalan hiçbir şeyi saklamıyormuş gibi gözlerini göğüslerime dikti.

Orama tekrar dokunmasını bekleyerek gerildim. Ancak parmakları kollarımın sıska üst kısımlarını sıktı ve ben isteksizce sallanana kadar baskı uyguladı.

Onunla mücadele edip itişini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Ne halt ediyor böyle?

"Senden istediğim ilk şey..." Beni itti, düşüşümü yumuşatmak için ellerimi açarak yana serildiğimde ve bacaklarımı birbirine geçirdiğimde gülümsedi. "... bu şekilde oturmaya son vermen."

Ne şekilde?

Seçim şansı olmayan bir kadın gibi mi?

Sanki alaylı cevabımı duymuş gibi bir kez daha omuzlarıma baskı uygulayıp beni sırtüstü yatmaya zorladı. "Rahatla."

Asla.

Kalkmak için kıvranırken acıyla ve elimdeki kemiklerin zonklamasıyla irkildim.

Ben böyle yayılmış yatarken karnıma yumruk atmayacağına ya da bedenimden faydalanmayacağına güvenemiyordum.

Toplanıp kalkmama izin vermedi, parmaklarını boğazıma sararak beni yatağa yapıştırdı.

Bırak beni.

Nefes almayı bıraktım.

Kaslarım kilitlendi.

Bana oradan dokunmasının provokasyonu beni bir korku girdabına sürükledi.

Boğazıma dokunuyor.

Nefes almak için dudaklarım aralandı, batmamak için inanılmaz mücadele veriyordum.

O, Efendi A değil.

Tetikleyiciyi görmezden gel.

Görmezden gel!

Gözlerimiz buluştu; benimkiler kocamandı, onunkilerse vücudu tepemde dururken kısılmıştı.

Yapma.

Ondan neyi yapmasını istemediğimi bilmiyordum. Fakat ağzı dudaklarımdan sadece birkaç milim uzaktayken kasılıp kaldı. "Benimle mücadele etmeye devam edersen Pimlico, bir sorunumuz olacak."

Sesi beni bir ağın içine hapsederek değersiz karanlıkta debelenmekten alıkoydu.

Onunla mücadele ettiğimi nasıl söyleyebiliyordu?

Sessiz karşı çıkışlarımı nasıl duyabiliyordu?

Onunlayken saklanacak bir yerim yoktu.

Bundan *nefret ettim.*

Aniden geri çekilip oturdu, boynumdaki elini çekip saçlarının arasından geçirdi.

Rahatlamayla içime bir ciğer dolusu nefes çektim.

"Benim hakkımda bir şeyi bilmen lazım, *kızım.*" Tiksindirici kelimeyi dişlerini göstererek söyledi. "Ben senin efendin değilim. Daha önce söylediğim gibi, onun gördüğünden fazlasını görüyorum. Onun bildiğinden fazlasını biliyorum. Ve aklından geçen her inkârı duyabiliyorum."

Dizlerinin üstünde kalarak bana tepeden bakıp mırıldandı. "Onun gibi canını yakmamdan ve senden faydalanmamdan korktuğunu biliyorum."

Yapmayacak mısın sanki? Tüm bunlar onunla ilgili.

Duvara bakıp onu dışarıda bıraktım.

Bay Prest bileğimi kavrayıp başparmağını kemikli eklemimde gezdirdi. "Bana *bak.*"

Göz göze geldik.

Bir şeyler kıpırdandı, büyüdü ve çarpıştı. Elektrik daha kötü hale gelip bir güçle vızıldadı.

Siktir.

İndir gözlerini.

Hemen!

Fakat yapamadım.

Bakışları beni tıpkı çimento gibi hapsedip tutuşundan kurtulmamı engelledi.

Dudakları kusursuz beyaz dişlerinin üstünde yayıldı. "Ah, sonunda... bir yanıt." Soğuk şekilde gülümseyerek, "Doğru tahmin ettim, değil mi?" dedi.

Hayır.

"Ettim. Yalanlamana gerek yok." Kıpırdanarak yanımda uzandı, vücudu benimkine değmiyor olsa da sıcaklığı değiyormuşçasına dağlıyordu. Parmaklarını bileğimden hiç ayırmadı, başparmağıyla küçük daireler çizerek okşadı. "Buna baştan başlamaya ne dersin?"

Elimi burnuna yaklaştırıp parmak boğumlarımı kokladı. "İstediğin gibi oturabilirsin ama sen ne yaparsan, ben de yapacağım. Ve ben ne yaparsam, sen de yapacaksın." Başparmağını bileğimin kuş gibi kırılgan kemikleri arasındaki narin ete sertçe bastırdı. "Anlaştık mı?"

Anlaşmadık.

Daha sertçe bastırdı.

Beni hiç de erotik olmayan bir şekilde tutuyordu ama dokunuşunun altında derim yanıyormuş gibi hissediyordum. Daha fazla elektrik, sıcak ve görmezden gelinmesi zor şekilde bana aktığında nefes almayı bıraktım.

"Sıkmaya devam etmemi ister misin?" Parmak uçlarım kan akışının kesilmesinden bembeyaz olurken göz kapakları hafifçe aralık kaldı. "Çünkü kabul etmezsen devam ederim."

Eğer düşündüğümün yarısı kadar itaatkâr olsaydım başımı sallar ve beni istediği şekilde manipüle etmesine izin verirdim. Ancak beni tutuş şeklindeki bir şeyler, bana asla verilmemiş olan şeyleri düşündürttü.

Seksten, öpüşmelerden veya okşamalardan hiç hoşlanmamıştım.

Yaşadığım hayattan sonra da bu türden aktivitelerden keyif alacağımdan şüpheliydim. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum. Fakat bu yabancı adamın beni tutma şekli anlamadığım şeyler için çaresizlik ve açlığın içimde sıkışıp kalmasına sebep oldu. Seksle ve hâkimiyetle değil, eşitlik ve arkadaşlıkla alakalı şeylere.

Tanrım, bir arkadaş istiyordum.

Hiç Kimse bana eşlik etmişti ama karalamalarım yeterli değildi.

Artık *hiçbir şey* yeterli değildi.

Sessizce gülüp başparmağını atardamarların ve toplardamarların geçtiği yerdeki farklı renkli kemiklere bastırdı. Kolumda bir, iki, üç santimetre yukarı çıktıkça baskısı arttı ve beni titretti.

"Öğrenmek istediğim şeyi bana anlatacaksın."

Parmaklarını dirseğime doladığında vücudum sarsıldı, bir kez daha bütün tüylerim havaya kalktı.

"Benimle konuşacaksın."

Konuşmak mı?

Ağırlaşmış gözlerim tavanda gezerek Efendi A'nın casusluk yapabileceği yerleri araştırdı. Kameralarının mikrofonu da var mıydı? Bay Prest'in yanında uzandığımı görüyor ve onunla asla konuşmadığım şekilde konuştuğuma mı inanıyordu?

Kalbim bir tuzak kapısı açtı ve boşluğa dalıverdi.

Nefret ettiği adamla konuştuğuma inanırsa beni sadece öldürmekle kalmazdı. Beni eziyet ederek ufak parçalara ayırırdı.

Dinleme cihazı olsun ya da olmasın, sorulara cevap verdiğimi gösteren herhangi bir görüntü veremezdim.

Kırık elimin yatağa gömülmesini umursamadan hızla kalkıp oturdum. Alnımın Bay Prest'in alnına çarpmasını umursamadım, acıyla kıvrandım ve gözümün önünde siyah yıldızlar belirdi. Sadece onun istediği şey her ne ise ondan uzaklaşmayı umursuyordum çünkü baştan çıkaran bir saniye için konuşma düşüncesi o kadar berbat gelmemişti.

Güzeldi.

İnleyerek geri çekilirken o da benim gibi alnını tuttu. "Lanet olsun."

Off!

Acı dalgasını aşıp yok saydım.

Ancak Bay Prest benden önce davrandı. Tenini ovalarken başını iki yana salladı. "Sağlığım için tehdit olacağını biliyordum ama beni bayıltmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi kırpıştırarak son yıldız yağmurunu da yok ettim.

Hak ettin.

"Bunu hak etmedim." Kara gözlerini kıstı. "Canını yakmadım."

Evet, yaktın.

Derin bir nefes alıp dizlerimizin üzerindeki pozisyonuna geri geldi. Kumaş pantolonu güçlü uyluklarının üstünde gerilip dikiş yerlerini zorladı. Bacaklarının arasındaki çıkıntı Efendi A'nınkinden büyük görünüyordu, bu da dehşet veren bir bulutun üzerime çökmesine neden olmuştu.

Az önce olan şey neyse ondan sıyrılıp parmağını kıvırdı. "Kalk. Bu şekilde oturmayı tercih ediyorsan benim yaptığımı yap."

Amacı neydi? Bana ne yaptıracağını kendisi bilmiyorsa sonraki akıl oyununu nasıl önceden kestirebilirdim ki?

Onun derin nefesini taklit edip dizlerimin üzerine otururken liderini takip eden yavru bir köpek gibi hissettim ve kendimi mümkün olduğunca dengeli hale getirdim. Öte yandan içimde yarattığı gergin hissi durduramadım. Benim için düzenli öğünler ve dışarı çıkmak kadar yabancı olan bu ilgiyle hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Unutma, Pim. Yeni kurallar. Sen ne yaparsan ben de yaparım. Ben ne yaparsam sen de yaparsın." Zarif parmaklarıyla ceketinin pahalı kumaşını yanlara doğru açıp gövdesini saran siyah tişörtü ortaya çıkardı. Ceketi yavaşça çıkardıktan sonra hiçbir değeri yokmuş gibi yataktan aşağı attı. Ardından sanki onu baştan çıkaran paha biçilmez bir şeymişim gibi beni izlemeyi sürdürdü.

Bende hayatını riske atmayı haklı çıkaracak ne görüyor?

Gözlerimi kaçırmalıydım. Bakmayı bırakmalıydım. Fakat o bakmamı *istiyordu.*

Bakmayı istediğimi inkâr edemem.

Onu garip ve kafa karıştırıcı bulmam önemli değildi. Beni şu anda kalmaya zorlayarak zihnimi köşeye kıstırması önemli değildi. Efendi A, sadece alırdı. O, düşüncelerimi kapatmama ve ne istiyorsa yaparken bedenimi terk etmeme izin verme inceliğini gösteriyordu.

Bay Prest öyle değildi.

İsyanın yanı sıra zihnime hayat verip farkındalık getirmişti. Tabii o farkındalık adamın sert kafatası yüzünden zonklayan alnıma ve karnımdaki istenmeyen karıncalanmaya odaklanmama sebep oluyordu. Fakat kendimi kapatamıyordum çünkü gece hem çok uzun hem çok kısaydı.

Yakında bitecekti.

Tanrıya şükür ki bitecek.

O gidecek.

O... gidecekti.

Omuzlarım biraz çöktüğünde kendime onun gitmesini *istediğimi* hatırlattım. Kapıdan çıkıp gittiğinde üstüme yıkıp bırakacağı sonuçlar yüzünden ondan nefret ediyordum.

Efendi A büyük ihtimalle beni öldürecekti; sabırsızlıkla beklemem gereken tek şey oydu. Sonu gelmeyen ceza yerine temiz bir ölüm.

Planım işe yaramaz ve Bay Prest beni kaçırmazsa.

Bay Prest'in sabırsızlıkla bekleyeceği ne vardı? Benim sadece hayalini kurabildiğim bir krallıkta, sadece rüyasını görebileceğim bir sarayda bir imparatorluk yönetiyordu.

Gözlerimi kaçırıp istenmeyen düşüncelerimi susturmak ve yaşamayan halime geri dönmek için elimden geleni yaptım.

"Bakabilirsin," diye fısıldadı. "Ben sana bakmak niyetindeyim." Başının üstüne uzanıp tişörtünün arkasını kavrarken omuzları kasıldı. Karanlık bir bakışla kumaşı çekip çıkararak sadece fantezilerimde gördüğüm bir göğsü ortaya serdi.

Karmaşık bir gerçekliğe sahip bir adam için, vücudunun onu bu dünyada üstün kılan şeyler konusunda hiç de kafası karışık değildi. Mükemmel şekilde orantılı pazılar ve sıkı önkolları olan uzun kollar. Derisini yırtacakmış gibi güçlü görünen göğsü tam olması gerektiği kadar geniş görünüyordu. V şeklindeki çizgisi ve biçimli karın kaslarıyla donatılmış bir vücudu vardı.

Ancak gözlerim bu sanat eserinin üzerinde gezerken bunların hepsi önemini yitirdi.

Hayret dolu bir nefes aldım.

Kaburgası gözle görülüyordu. Eti açıktı, kemiklerinin altında saklanan bir ejderhayı gözler önüne seriyordu.

Bu olamaz.

Fakat öyleydi.

Parmaklarım bunu kanıtlamak için kaşındı, elimi göğüs boşluğuna sokup içinde tıslayan sürüngeni okşamak istedim.

İçimde bir yerde, onun gerçek olmadığını, sadece muhteşem bir illüzyon olduğunu biliyordum. Dövmeyi her kim yaptıysa üç boyutlu bir çizim yapıp oldukça gerçekçi görünmesini sağlamıştı. Vücudunun içine baktığıma ve kalbinin atışına tanık olurken sürünen ejderhanın duman üfleyip efendisini ruhunun bekçisiymişçesine koruduğuna yemin edebilirdim.

Bay Prest kıpırdamadı. Topuklarının üzerine oturdu. Ben öne doğru eğilip sağa ya da sola eğilirken dalağını, karaciğerini ve böbreklerini göreceğimi düşünürken onu incelememe izin verdi.

Dövme o kadar gerçekçi, o kadar detaylıydı ki insan eti yerine gerçek kemiklerin vücuduma değeceği düşüncesiyle kıvrandım.

"Gerçek değil." Avucunu açık ve boş gibi görünen yan tarafında gezdirdi. Parmakları kaslarının üzerinden geçerken açıktaki bir kaburgadan ya da göğüs boşluğunda tıslayan ejderhanın ısırmasıyla kan falan bulaşmadı. "Gördün mü?"

Elini indirip çenesiyle donmuş halimi işaret etti. "Ben ne yaparsam sen de yapmalısın." Tek kaşını kaldırıp cümlesini tamamladı. *Seninkini çıkar.*

Kasıldım.

Onun önünde çıplak olmak beni korkutmuyordu. Çıplaklık başka bir kıyafet kuralıydı. Efendi A, bedenimdeki mahrem yerler ve gizli noktalar konusunda beni eğitmişti.

Fakat bu, Bay Prest'in hem doğal hem de üstüne işlenmiş güzelliğini görmemden önceydi.

Benim sunabileceğim tek şeyse çamur gibi morluklar ve güneş görmeyen tenimdi.

Bay Prest çenesini eğdi, gözleri kararmıştı. "*İtaat et.*"

Cümlesi ağzından kulaklarıma kadar titredi. Beni öfkeli, kıpır kıpır ve sersemlemiş hale getiriyordu.

Bakmak mı istiyor?

Peki.

Yanında ne kadar kalırsam yaşadığı ikilemin o kadar farkına varıyordum. Diğerleri gibi, kapı yerine takıldığı anda beni çevirip yatağa götürecek birisi değildi.

Bana hızlıca sahip olmak için burada değildi.

Fiziksel bir şeyler almak için burada değildi.

Ne istiyor?

Ve istediği şeyi aldığında ne olacak?

Dizlerimin üstüne kalkıp çenemi odanın köşesine doğru çevirip bir kez daha Efendi A'nın izlediği yeri araştırdım. Dişlerimi sıktım, kapının şarapnel parçaları ve top atışlarıyla parçalanıp açılmasını bekleyerek beyaz elbisenin eteğini tutarak başımdan çekip çıkardım.

Havalandırmadan gelen rüzgâr tenimi yaladı. Bay Prest hızla bir nefes alırken farkındalıkla dikleştim, gözleri dudaklarımdan meme uçlarıma, oradan da bacaklarımın arasına indi.

Beni izleme biçimi altüst olmamı sağladı.

Ben onun gibi güzel değildim.

Fakat bir sebepten, bende uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi görüyordu.

Öne doğru eğilip ellerimdeki elbiseyi kaptı ve yere fırlattı. "Siktir, düşündüğümden daha kötü. Çok daha kötü."

Daha kötü mü?

Bana verdiği güven, gözyaşlarıyla dolu baloncuklara dönüşüp patladı.

Daha kötü?!

Ne cüretle böyle bir şey söylerdi!

Kendimi saklayacağım bir şeyim olmadığı için kollarımı vücuduma doladım, bugüne kadar gördüğü en kötü şey olarak adlandırdığı çıplaklığımı gizlemek için elimden geleni yaptım.

Öfkem, kederimi uzaklaştırdı. Bunu ben seçmemiştim. Bu kadar zayıf ve kırık olmayı isteyen ben değildim. Hangi hakla hiçbir nezaket göstermeden beni mahvedebiliyordu?

Neredeyse Efendi A'nın gelmesini istiyordum. Ne kadar çirkin ve dayak yemiş olursam olayım, en azından o beni hep istiyordu.

Bay Prest kıpırdanıp bacaklarının arasındaki kabarıklığı geniş elleriyle avuçladı. "Bu akşam senden zevk almayı planlamıştım."

Avuçlayışının kavrayışa döndüğünü saklamadı; sikinin pantolonundan görünen çıkıntısı kalın bir sopa gibiydi. "Seni sikmeyi planlamıştım çünkü berbat moda anlayışına ve çılgın saçına rağmen beni baştan çıkardın."

Beni baştan *çıkardın.*

Beni baştan *çıkarıyorsun* dememişti.

İlgisinin geçmiş zamanda kalmasına minnet duymalıydım. Bu birkaç çılgınca dakika her neyse, Efendi A içeri dalmadan bittiği anlamına geliyordu.

Kendini sıvazladığı yere göz attı. "Bu seni korkutuyor mu?"

Beni istemen mi?

Hayır.

Bir zamanlar güzeldim ama bu, koyu kahverengi saçlarımı ve yosun yeşili gözlerimi tüm erkeklerin çekici bulacağı anlamına gelmiyordu. Öte yandan bu ortamda bütün erkeklerin beni istediğini söyleyebilirdim. Çünkü tanıştığım adamların hepsi vahşi tazılara benziyordu, beni ben olarak değil de temsil ettiğim şey olarak görüyorlardı; hiçbir tepki görmeden sikme ve acı verme özgürlüğü.

O gelene kadar, elbette.

Kafa karışıklığı beni sersemletirken başım döndü.

"Ne yazık ki artık o herifin berbat kıyafetlerinin altında neyi saklamaya çalıştığını görüyorum." Üstdudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ve bu, her lanet şeyi değiştirir."

Başımı kaldırıp bakamadım. Beni kiralayan ve soyunduğum anda beni kovan bir adama bakmaya katlanamazdım.

Ben bir köleydim.

Kendime ait hiçbir şeyim yoktu.

Özgüvenim yıpranmış, incecik bir ip gibiydi ve az önce geride kalan ufacık teli de koparıp üstünde tepinmişti.

Bay Prest kocaman bir nefes alarak yüzünü sıvazladı. "Kollarını indir ve bakmama izin ver."

Anında itaat ettim.

İğrençliğime bakarak kendine daha fazla işkence etmek mi istiyordu?

Nasıl istersen.

Gözleri üzerimde gezinirken birkaç saniye geçti. En sonunda fısıldadı. "Beyazdan ziyade mosmorsun ve sağlıklı bir pembelikten ziyade masmavi olmuşsun ama yine de gösterme konusunda utangaç değilsin."

Utangaç mı?

Bunun utangaçlıkla ilgisi yoktu.

Bu, yerimi bilmem ve bana söyleneni yapmamla ilgiliydi.

Benden istediğini yaptım!

Bu adamın benim yaşadığım kurallar ve kanunlar hakkında tek bir fikri bile yoktu. Satın alınan canlılarla nasıl ilgileneceğine dair hiç deneyimi yoktu.

Benim onun gördüğü en kötü şey olabileceğim ama onun benim karşılaştıklarımın en kötüsü olmadığını bilmek öfkemi biraz yatıştırdı.

"Sana ne oldu?" Sesi buz gibiydi.

Yakıcı bakışları her yanımı ısıtırken sesinin serinliğiyle meme uçlarım sertleşti.

Cevaplar etrafını kuşatmışken ona anlatmamı mı bekliyordu?

Aptal herif.

"Sessizliğin seni benden kurtaramayacak, Pimlico." Bay Prest dizlerini indirip tekrar yatağa uzandı. Başını yatak başına yaslarken hareketleri umursamaz ve acelesizdi. Dikkatini benden bir an olsun uzaklaştırmadan bacaklarını uzatarak pantolonunun önünü açtı.

Zorlukla yutkundum.

Metal kemer tokasının yumuşak tıkırtısı gürültü gibiydi, kemerini iki yana ittikten sonra düğmesini açtı ve açılan fermuarın sert sesi odayı doldurdu. "Sırf yaralarını gördüm diye sana dokunmayacağımı mı sanıyorsun?"

Kalbim kontrolü ele geçirip çeliği döven bir demirci gibi ciğerlerime hava bastı.

"Sana, seni işaretleyen adamlardan daha saygılı davranacak iyi bir adam olduğumu mu sanıyorsun?" Siyah *boxer* şortunun lastiğini dövmeli karnından indirip sağ elini içine soktu. Kalçasını hafifçe yukarı doğru kaldırıp parmaklarını sikine dolamak için biraz alan tanırken çenesi kasıldı.

Yüzünün yoğun bir konsantrasyonla dolması ve dişlerinin dudağını ısırışı, öldürülüp de satıldığımdan beri gördüğüm en ateşli şeydi.

"Değilim." Dilini dişlerini geçirdiği yerin üzerinde kaydırdı. "Ben salak yerine koyabileceğin bir adam değilim. Bir şey istediğimde, onu almayı beklerim. Hemen."

Elini pantolonunun içinde hareket ettirdiğinde ani bir korku ve isyan dalgasıyla doldum.

"Bir seçim hakkın var. Ya bana istediğim şeyi verirsin ya da ben istediğim şeyi *alırım*." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi, içeriye her an birinin gelmesini bekliyormuş gibi gözlerini odada gezdirdi. "Seçim senin."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Bu yeni oyunu anlamıyordum. Bana morluklarımın her şeyi değiştirdiğini, artık beni istemediğini söylemişti. Beni çaldığı anda bana sahip olabilirdi, öyleyse neden farklı bir yatakta farklı bir kızla olmayı tercih ederken beni seksle tehdit ediyordu?

Çenemi göğsüme doğru eğip kafa karışıklığımı silmek için her şeyi yaptım.

"Bana bak." Eli hareket ederken sesi boğuklaştı, fısıltısı günahkârdı.

Biraz da olsa saygınlığımı geri kazanmak için uyluklarımı çimdikleyip benden istediğini yaptım. Bu defa bedeninin her noktasına bakarken hayranlığımı durduramadım. Dudaklarının parlayışından karnının kalkıp inişine ve ejderhasının, kaburgalarının optik illüzyonunun altında kıvrılışına kadar her yerini inceledim.

"Unutma, ben ne yaparsam *sen* de yapacaksın."

Ağzım şokla aralandı.

O... O kendime dokunmamı mı istiyor?

Ben *hiç* kendime dokunmamıştım.

Birincisi, mahremiyetime gram önem vermeden odama dalan katı bir anne tarafından büyütüldüğüm içindi ve ikincisi de alt bölgelerimin her yerinden nefret etmeme sebep olan bir efendiyle yaşadığım içindi.

Neden kendime dokunmak isteyecektim ki?

Zaten durmadan istismar edilen o kısmımı neden bir de kendim istismar edecektim?

Yine dudağını ısırdı, bu defa kolu kasılırken ıslak dudağını emdi. "Sana bir fahişe gibi davranmamı mı istiyorsun? Birkaç basit soruya cevap vermektense aşağılayıcı taleplere itaat etmeyi mi tercih edersin?" Hırlar gibi konuştu. "Daha iyi seçimler yapmayı yakında öğreneceksin."

Gözlerimiz kenetlendiği anda panik atak akciğerlerime bir parazit gibi yapıştı. *Bu adamla daha güvende hissettiğime inanamıyorum, onun farklı olduğunu sandım.*

Gözlerimi aşağı indirerek otoriteyi kazanmasına izin verdiğimde yüzü hüsranla kırıştı.

"Nereden geldiğini söyle bana. Seni kimin kaçırdığını ve Alrik'in eline nasıl düştüğünü anlat. Bana bunu verirsen seni

yorganın altına sokarım ve birlikte geçireceğimiz kalan saatlerde seni korurum. Eğer cevap vermezsen de vermiş olmayı dilemene sebep olurum."

Titredim, sırtımın kendi kafasına göre kıvrılıp beni daha ufak, daha gergin, daha görünmez hale getirmesinden nefret ediyordum.

Zaman bir lastik gibi uzadı.

En sonunda ağır ağır iç çekti. "Konuşmak senin için o kadar kıymetli mi?" Elini pantolonunun içinden çıkardı. "Madem öyle... diğer her şey tehlikedeyken sesinin ne kadar değerli olacağını görelim."

@novaebook

BÖLÜM YİRMİ İKİ

ELDER

Ben birçok şeydim ama bir istismarcı, tecavüzcü ve piç kurusunun teki olmak birçok hatam ve kusurumdan biri değildi.

Evet, Alrik'in evine ona ait olan şeyi almaya hazır halde girmiştim.

Evet, kızı kendi zevklerim için kullanmak gibi kötü niyetlerim vardı.

Hatta kızın benim sorunum olmadığı, sadece anlaşmamızı tatlandıracak bir şey olduğu konusunda kendimi ikna bile etmiştim.

Ancak sonra elbisesini çıkarmıştı.

Ve siktir, yapamadım.

Yüreği bu kadar güçlü ama teninin her yeri istismarla boyanmış bir kıza karşı nasıl sert davranabilirdim? Sessizliği benim inandığım gibi bir meydan okuma değildi. Konuşmamasının sebebi cesareti ya da gözünü karartmış olması değildi. Elinde kalan tek lanet şey olduğu için konuşmuyordu.

Ve ben vücudunun bana verebileceği her şeyden ziyade onu çalmak istiyorum.

Onu seksle tehdit etmiştim. Elimi pantolonumun içine daldırıp yine de onu sikeceğime inanması için zorlamıştım. Dehşet ve tiksinti yerine, beni soğuk bir teslimiyetle izlemişti. O kadar

uzun süredir acı ve tecavüzle dolu bir dünyada yaşıyordu ki bu onun için *sıkıcıydı*. Kendisi o sessiz kulesinde saklanırken, zihnini korumak için bedenini verirken beklediği ve başına gelen bir şeydi.

Siktir, bu saygımı kazanmıştı.

Ancak aynı zamanda tepemi de attırmıştı.

Düşüncelerinin kurduğu barikatı aşmak basit bir saldırı değil, tam bir kuşatma olacaktı.

Önü açık pantolonumu ve çıplak göğsümü umursamadan tekrar yerimden kalkıp bir kez daha onun dizleri üzerindeki pozisyonunu aldım. *Boxer* şortumdaki gerginlik sikimi acıttı. Bundan nefret ettim, vücudundaki morluklardan iğrenmeme rağmen şehvetimi görmezden gelemiyordum.

Yoksa tiksinti miydi?

Hayır...

Ne olduğunu bilmesem de her şeyi lekeliyordu. Her soluğu ve her bakışı.

Utanç.

İçimi lanet olası utançla dolduruyordu.

Gözleri beni takip ederken her ne düşünüyorsa onu sakladı. Onu çözmenin tek yolu kafasını karıştırmaktı. Ona daireler çizdirip gözlerini bağlamak ve öfkeden küplere bindirmek de işe yarıyordu. Belki bu şekilde sessiz yeminini bozar ve bana istediğim şeyi verirdi.

"Seninle bir gece geçirmek istedim çünkü benim gibi olduğuna inandım."

Donakaldı.

Geçmişini saklarken dürüstlüğü tamamen kendi lehine kullanan birisiyle hiç tanışmış mıydı? İntihar ile ilgili düşüncelerini tatmam ve nasıl hissettirdiğini anlamam umurunda mıydı? Bir

zamanlar onun gibi acı çektiğim ama beni mahvedenlere karşı galip gelmiş olmam onun için bir şey ifade ediyor muydu?

Bilmeyi hak etmiyordu çünkü karşılığında tek bir şeyi bile paylaşmayı reddediyordu.

Pim, biraz daha eğildi. Çirkin saçları dökülerek yüzünü çevreleyip gözlerini gölgelerle kapladı ve sırlarını görmemi engelledi.

İzin yoktu.

Hayat her zaman siyah ve beyazdan ibaret olmamıştı. Suç işlerken bile yöntemlerimi haklı çıkarmıştım. Tıpkı şu anda yaptığım gibi.

Bu beni boktan bir insan yapıyordu ama kimin umurundaydı ki?

Açlıktan ölerek sokaklarda yaşarken kimse beni kardan koruması için ceket vermemişti ya da bir gün daha hayatta kalacağımdan emin olmak için bana yemek alan olmamıştı.

Ben bir külfettim. Göz zevkini bozuyordum.

Bu kız göz zevkini bozmuyor.

Kötü beslenmiş ve fazlasıyla sıska olmasına rağmen bariz bir güzelliği vardı. Yeşil gözleri bu zamana kadar gördüğüm en büyük gözlerdi. Saçları gevşek ve cansızca sarkıyor olsa da renginde hâlâ tamamen donuklaşmamış bir yoğunluk vardı. Diğer yandan, o saçlar zihnini okuma becerimi önlüyordu.

"Saç tokan var mı?" Öne doğru eğilip koyu renkli tutamları toplayarak ensesine doğru çektim.

Titredi, tüyleri havaya dikilmişti. Hafifçe hareket eden bir kaş ya da dudaklarının minicik bir hareketini bekledim. Ona bu şekilde dokunmamla ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istedim.

Ancak cevap yoktu.

Bir önemi olduğundan değildi.

Gecenin sonunda, bilmem gereken her şeyi öğrenecektim.

Kazanacağım, Pim.

Ben her zaman kazanırım.

Gözlerimi üzerinden çekmeden parmaklarımla saçını ayırdım. Daha ufak kısmı, büyük kısma dolayıp altına sıkıştırdığımda hızla nefes aldı.

"İşte, saklanacak yerin kalmadı." Geriye doğru oturup ona baktım, en sonunda elmacıkkemiklerinin açısını, çenesinin belirginliğini ve düzgün davranılmayan tenindeki sararmış tonları görebildim.

"Cevaplarımı almama engel olamazsın," diye mırıldandım. "O yüzden senin yerinde olsam vazgeçerdim."

Çenesini keskin bir açıyla kaldırdı.

"Nasıl hâlâ hayattasın?" Sessizce güldüm. "Bu kadar öfke doluyken?"

Gözlerini kıstı.

"Uslu olduğunu ve senden bekleneni yaptığını sanıyorsun ama seni izliyordum." Sesimi alçalttım. "Ona dik dik baktığını görüyorum. Nefretini görüyorum. *Hissediyorum.*"

Bakışları odanın köşelerine çevrilirken omuzlarını çevirdi.

Endişesinin peşine düştüm. "Davetsiz bir misafir bekliyorsun, değil mi?"

Kasıldı.

"Haklısın. Burada uzun süre kalmama izin vermeyecek." Kapıya bir bakış attım. "Ne kadar vaktimiz kaldığını bilmiyorum, o yüzden sanırım hızlı olmam gerekiyor."

Vücudu donakalırken morarmış karnının altındaki kasları titredi.

"Seni hızlıca sikmem gerektiğini ima etmedim."

Gözleri hızla bana çevrildi.

"Eğer senden o şekilde keyif alacaksam bu, sırlarını öğrendikten *sonra* olacak. Önce değil."

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dolaştı.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Sırlarını saklamanın seni benden koruyacağını mı düşünüyorsun?"

Tek elimi saçlarımın arasından geçirip bu tuhaf sorgu konusunda rahatlarken onun kızgınlığı beni memnun etti. "Doğru kişiler sorduğunda, sırların ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır, Pimlico."

Bir bakıma konuşmamasına memnundum. Kendi geçmişim güvendeydi. Ona çekilmemin sebeplerini öğrenemeyecekti. Gözlerinde kendi geçmişimi gördüğüm için bir türlü gidemediğimi anlamayacaktı.

O benim dünyamdaki ufak bir aksaklıktı. Ona karşı ilgimin hasarlı güzelliği veya büyük cesareti ile hiçbir ilgisi yoktu. Bacaklarının arasında gizli duran şeyin siluetiyle ya da gergin, pembe meme uçlarıyla da hiçbir alakası yoktu.

Gülünç olma.

Benim öz kontrolüm vardı.

Bunu kanıtlayacağım.

Bandajını göstererek fısıldadım. "Onun sebebi bendim."

Hareket etmese de uğradığı şiddetten sanat eserine dönmüş teni bembeyaz kesildi.

İçinde yüzdüğü düşüncelerde boğulmasına müsaade etmeden, kırık elini nazikçe tuttum. "O gece sana dokunarak buna sebep olduğumu biliyorum. Gittiğim anda daha fazlasına maruz kalacağını da biliyorum." Parmaklarım onunkileri okşadı. "Fakat bunu bilmenin bana suçluluk hissettireceğini düşünme. Dünya boktan bir yer ve hepimizin katlanacağı iblislerimiz var. Benden şefkat değil saygı göreceksin."

Elini bırakıp omzunu ittim. "Uzan."

Küstahça yerinde sallandı ama baskımı artırıp ona seçim şansı bırakmadım. Geriye doğru devrilirken bacaklarını kapalı tutarak görmek istediğim şeyi sakladı. Ufak memeleri sallanarak ağzımı sulandırdı.

Siktir, neden ağırdan alıyordum ki?

Canımın istediğini yapmam için benimdi. Kendime işkence etmek, iyi vakit geçirme fikrime uymuyordu.

Gözleri benimkileri esir aldı, iri ama korkusuzdu.

Bir deri bir kemik haliyle seksi olmamasına rağmen beni büyüledi, direncini oldukça baştan çıkarıcı buluyordum.

Onu istiyordum. Kendimi tamamen bırakmak ve dün gece hayalini kurduğum şeyi yapmak istiyordum.

Fakat yapmayacaktım... yani henüz.

Ele geçireceğim çok daha önemli şeyler vardı. Ayrıca hayatım her ne kadar günahla dolu olsa da -ve olduğum şey için özür dileyecek değildim- Alrik gibi olmayı reddediyordum. Pim'in hayatında yeterince pislik vardı. Bana aitken bir piç kurusunun yine de bir centilmen olabildiğini öğrenecekti.

Yan tarafıma uzanarak dirseğimin üzerinde durdum ve tek parmağımı onun çıplak teninde gezdirdim. Farklı renklerdeki karnı oksijen eksikliğiyle şişip inerken sert meme uçları iğne gibi oldu. Dokunuşumu kaburgalarından tek tek geçirip memesine doğru yavaşça yaklaştırırken tek kelime söylemedim.

Her santimle kendini biraz daha kapattı. Geri çekildiğini, zihninin uzaklaştığını hissettim, işkencelere katlanmak için nasıl bir mekanizma kurduysa onu güvenli sığınağına çekiyordu.

Durdum.

Nefes almadı.

"Rahatla."

Çello telinden daha gergin hale geldi.

"Görünüşe göre bu kelimeden hoşlanmıyorsun."

Başını çevirdi, bana sert ama isyankâr bir bakış attı.

"Ya da belki de o kelimeye *güvenmiyorsundur.*" Onu suçlayamazdım. Elimi kaldırarak aramızdaki boşluğu dokundum. Bilerek böyle bir mesafe bırakmıştım. "Tamam, istediğin gibi olsun. Daha fazla dokunma yok. Ama bana borçlusun, Pim ve ben bir borcu asla unutmam."

Alnı kırıştı.

İnkârdan mı yoksa kafa karışıklığından mıydı bilmiyordum ama yine de onu aydınlattım. "Sana söylediğim kural; benim yaptığımı sen de yapmalısın. Senin yaptığını da *ben* yapmalıyım." Başımı eğip burnumu yanağında gezdirdim. "Kendime dokunduğumu hatırlamıyor musun?"

Kalçasını geriye doğru çektiğinde yatak sallandı. Çok değildi, zar zor fark edilecek kadardı ama fark etmiştim.

Ve bundan hiç ama hiç mutlu değildim.

Bacaklarının arasına dokunmaktan kaçabileceğini sanıyorsa benim en yüksek düzeyde itaatkârlık beklentilerimi anlamıyordu.

"Yatağındaki erkeğe her zaman karşı mı koyarsın, yoksa sadece bana mı?" Elimi kaldırıp boynuna sardım. "Az önceki dokunmak yok kuralımı çok çabuk bozdurdun. Bu akşam beni hizada tutan başka kurallarımı bozmama sebep olma."

Gözlerini benimkilere çevirdi, panikle dolu bir güvensizlikle kaplanmışlardı.

"Ah, bu ilgini çekti." Parmaklarımı gevşettim, onu boğmakla tehdit etmiyordum, sadece yumuşakça tutup zihnini kaçıp gitmesin diye bedeninde kalmaya zorluyordum. "Hayatımı yönetmek için birçok kanunum var." Dişlerimi gösterdim. "Birkaçını bilmek ister misin?"

Başını sallamasını, gözlerini kırpmasını, evet anlamına gelebilecek bir şeyler yapmasını bekledim.

Ancak yaptığı şeyde çok iyiydi.

Ya da fazla korkuyordu.

Buzdağı gibi bembeyaz kesilmişti, gözleri kar taneleri kadar karmaşıktı.

"Boynuna dokunulmasından hoşlanmıyor musun?" Ağırlığımın çoğunu üstünden çeksem de parmaklarımı çekmedim. "Seni boğuyor mu... ondan mı bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyorsun?"

Hiçbir şekilde cevap vermedi ama başparmağımın altında nabzı girdap gibi arttı. "Sana dokunduğum yere odaklanma. Seni tutma *nedenime* odaklan." Başparmağımla boğazının yanını okşayıp topladığım saçlarından kaçan tutamın arasına geçirdim. "Sorularıma odaklan."

Boğazıyla ilişkilendirdiği işkenceler her neyse onu atlatmak için çabalarken gözlerinin altında gölgeler belirdi.

Zihnini başka şeylerle meşgul tutmak için sordum: "Ne kadar zamandır suskunsun? Epey etkilendim. Sorularımdan kaçınıyorsun ve bedeninin cevap verme isteğini görmezden geliyorsun; korktuğunu gösteren ufak bir kaçamağa rağmen."

Dudaklarını büzdüğünde bütün dikkatim doğruca ağzına çekildi. Nedense donakalan bir korkudan güçlü bir inatçılığa geçiş yapmıştı. Teni tekrardan mücadelesiyle renklendi, dokunuşumun altında yanıyordu.

Aramızdaki ısı arttı. Zehirleyen arzu ve tüketen bir sarhoşluk hiç beklemediğim bir anda göğsüme bir yumruk indirdi.

Hisseden tek kişi ben değildim.

İkimiz de görmezden gelmeye çalıştıkça canlandırıcı bir farkındalık gittikçe büyüyordu.

Merakını cezbeden insanlık dışı tarafım sarhoş oldu ve karmaşık şeylerle doldu.

Buraya bağ kurmak için gelmemiştim. Hissetmek için onda hak iddia etmemiştim. Sırlarını çalmak için onu ödünç almıştım.

O kadardı.

Ve yapmayı planladığım da tam olarak bu.

"Bak sana ne diyeceğim." Dudaklarımı yaladım. "Sorularımdan birine cevap verirsen ben de seninkilerden birine cevap veririm."

Yutkundu, boğazı onu hapseden parmaklarımın altında hareket etti.

"Sorularını duyabileceğime inanmıyor musun?" Parmağımı göğüskemiğinde gezdirip sararan bir morluğa bastırdım. "Duyabilirim. Tıpkı sana efendinle ilgili söyleyebileceğim şeyler gibi. Bir süredir öğrenmek istediğin şeyler olduğuna eminim. Onu kızdırıyor olsa bile neden seni kullanmama izin veriyor, biliyor musun? En gözde varlığına sahip çıkmama neden izin veriyor? Çünkü sen şu anda onun en sevdiği oyuncağı olabilirsin ama ben ona bir kızdan, paradan, hayatın kendisinden daha büyük değerde bir şey inşa ediyorum. Bir güç bileti ve Alrik gibi adamların özlemini çektikleri tek şey budur."

Hissettiği şoku gizleyemeyerek sarsıldı. Yeni yakalanmış bir balık gibi kıvranıp yatakta yukarı doğru fırladı. Bacaklarını birleştirip kollarını dizlerine sararken sırtını yatak başına yapıştırdı.

Bunu gerçekten de yapmamalıydın, Pim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kalkıp oturdum. "Bu pek akıllıca bir hareket değildi." Ayak bileğini kavrayıp siyah gölgeler olan ayak kemiklerini sıktım. "Hareket edebileceğini söylemedim. Canını yakmayacağım, o yüzden kaçayım deme."

Çenesi kasıldı ve beni ona karşı daha yoğun bir hayranlık duymaya sürükledi.

Bu akşam otokontrolümü çok fazla kullanmıştım.

Bu kız beni sınıra getirip durmuştu.

Başparmağımı, kemiklerinin kötü şekilde iyileştiğini gösteren ayak başparmağına giden kemiğe bastırırken, "Elini kırdığı gibi ayağını da kırmış," dedim.

Hızla nefes aldığında dokunuşumu ayak parmaklarından bileğine, oradan da baldırına yönlendirdim. "Neden? Seni hizada tutmak için mi? Asi olduğun ve böylesi bir zalimliği hak ettiğin için mi? Yoksa sadece o seninle oynamaktan hoşlanan hastalıklı bir sikik olduğu için mi?"

Bakışlarında öfkeli bir kıvılcım çaktı. Öyle bir cezayı hak ettiğini ima ettiğim için mi kızmıştı, yoksa Alrik'in ne olduğunu tam anlamıyla gördüğüm için rahatlamış mıydı ilk defa anlayamadım.

"İçini rahatlatacağım. Sebebin sen olmadığını biliyorum. Sebep o. Sende açtığı tek bir yarayı bile hak etmiyorsun."

Nefes almayı bıraktığında o lanet olası bağ aramızda girdap gibi dönerek yoğunlaştı. Gözlerini benimkilerden ayırdı. Bana nasıl bir büyü yaptıysa onun daha sıcak, daha sıkı, daha güçlü hale gelmesini sağladı.

Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

Sadece tek bir gecem vardı. Sadece tek bir gece *istiyordum*.

Ona zarar vermeyecektim ama ondan *çalacaktım* ve sonra... gidecektim.

Çünkü ben bencil herifin tekiydim ve onun için gittikçe artan bağımlılığımla savaşacak iradem yoktu.

Başparmağım onu nazikçe okşarken kontrolü sağlamak için verdiğim daimi savaş karmakarışık düşüncelerime galip geldi. "Sana bir sürü sorum var, Pimlico. Şu ana kadar aslında hiç umurumda olmayan sorular. Ancak bana itaat etmeyi reddederek ilgimi dağıtmaya çalışman tam tersini yaptı." Sırıttım. "Beni sadece daha da kararlı hale getirdi."

Dizlerimin üzerinde dengede durup bacağından çektim. Nazik ya da kibar değildim. Yaslanırken bir anda yatar hale geldi ve sırtüstü uzandığı anda parmaklarım yine boğazına kenetlendi.

Ona ceketimi verdiğimde merdivende tanık olduğum panik kendini gösterdi. Nefes alıp verişi hızlandı, ne zaman boğazına dokunsam tetikleyiciden kaçamadı.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım elimi çeker ve başka yerine dokunurdum.

Ancak hatalarım olduğunu zaten daha önce söylemiştim.

Kızın da onlarla yaşaması gerekecekti.

Kendini kaybedip saldırmasını -benimle mücadele etmesini- bekledim ama bir kez daha nefes aldı, verdi, kükreyen nabzını ehlileştirip her şeyi görüş alanından yok etti.

Siktir, bu kız düşündüğümden çok daha fazlası. Daha savaşçı, daha yaralı, daha kadın.

Fakat bunların hiçbiri önemli değildi.

Yine de cevaplarımı alacaktım.

"Üç soru." Kıpırdanarak yanında uzanıp fısıldadım, "Üç soru olacak. Eğer onlara cevap verirsen gitmene izin vereceğim. Başka hiçbir şey beklemeyeceğim."

Elimi boğazından kaydırıp göğüskemiğindeki eski yerimi aldığımda gözleri genişledi. "Ancak sorularıma cevap *vermezsen* o zaman her şeyi bekleyeceğim. Seni sikeceğim, sırf yapabildiğim için. Sana bir köle gibi davranacağım çünkü zihnine girmeme izin vermezsen olacağın tek şey o olacak."

Gözlerine baktım. Kontrolüm kopmak için yakararak hırladı. Ancak onu görmezden gelmeye yetecek kadar disiplinim vardı. "İlk soru, en son ne zaman yemek yedin?"

Yüzü şaşkınlıkla gevşedi.

Göğsümün derinliklerinden gelen sesle güldüm. "Sormamı beklediğin bir şey değil miydi?"

Hadi, başını iki yana salla.

Bana cevap ver.

Ne kadar sessiz kalırsa takıntım o kadar artıyordu.

İradeni *kıracağım, Pim.*

Belirgin kaburgasını dürterek konuştum. "Bilmek istiyorum çünkü Alrik ile anlaşmamız tamamlanır tamamlanmaz onun da aynı şekilde aç kaldığından emin olacağım."

Kasları gerginleşti ve gözleri tavana fırlayıp kameraları araştırdı. Yapmaya niyetlendiğim şeyler konusunda sessiz olmama gerek yoktu. Bir anlaşmamız vardı. O anlaşma, yatı teslim edilene kadar barışı sürdürecekti.

Ondan sonra beni öldürmeye çalışacaktı; hizmetlerimi satın alan gerzeklerin her seferinde yaptığı gibi. Ve başarısız olacaktı; bütün gerzekler gibi. Fakat en azından işin kendime düşen kısmını yerine getirecektim ve itibarım zedelenmeyecekti.

Öte yandan Alrik'i o kadar hızlı öldürmeyecektim. Ona ödetecektim, hayatını almadan önce ona Pimlico'nun yaşadığı hayatı yaşamasını sağlayacaktım.

Eğer planımı itiraf edersem Pimlico ne derdi? Keyiflenir miydi yoksa korkup siner miydi? Eğer efendisine zarar verme gücü olsaydı pis işi bizzat kendisinin yapacağına dair içimde bir his vardı. Kendisinin ödediği bedelleri dışarıdan birinin almasıyla tatmin olmazdı.

Ortak sessizliğimiz intikam düşünceleriyle doldu ve bakışlarındaki ufacık bir çözülme beni sonraki soruyu sormaya itti.

Bilmiyor olabilirdi ama az önce kaybetmişti.

Zihnine girmeme izin vermişti.

Aptal, aptal kız.

"En son ne zaman özgürdün?"

Bana verdiği açıklık her ne ise, çelikten bir kapıyla şak diye kapanıverdi. Yutkunurken gözlerini kapattı.

"Aylar mı? Yıllar mı?"

Kıpırdamadı.

Vücudunu inceleyip kırıklarını, tekmeleri ve morlukları sayarak onun yerine cevap verdim. "Tıpkı kesildiğinde gövdesinden yaşını ele veren bir ağaç gibi, vücudun kelimelere gerek duymadan cevap veriyor."

Gözlerini kapalı tutmayı sürdürürken alnı kırıştı.

"Birkaç yıl diye tahmin ediyorum."

Öfke kanımı kaynattı; sadece acısı yüzünden değil, cevap vermeyi reddettiği için de kızmıştım. Bu türden sorular normal bir adamın umursamasını sağlayabilirdi. Burada olmak ve bir kızın sırlarını çalmak için elinden geleni yapmak konusunda fikirlerini gözden geçirmesini sağlayabilirdi.

Fakat ben çoğu adam değildim. İçimde bir yerlerde... umursuyordum. Fakat ben kendime düşen travmayı yaşamıştım ve bu da diğerlerine bakış şeklimi lekelemişti.

İhtiyacım olduğunda gelen bir kurtarıcım olmamıştı.

Başka birinin kurtarıcısı olmak gibi bir niyetim yoktu.

Bu türden genel sorular kimin umurundaydı? Cevaplarını başka yollardan kazanacaktım. Bana bir borcu vardı. Ödemesinin vakti gelmişti.

Kendine dokunacağını düşünmek sikimi taş gibi yaptı. Eğer personelimden faydalanmazsam ya da helikopterimle gemiye bir eskort getirtmezsem denizde sikilebilir bir arkadaş bulmak zor oluyordu. Ancak bu seçeneklerin ikisinin de çekici bir yanı yoktu.

Bu varlık gibi değillerdi.

Okyanusa geri dönmeme az kalmıştı. Zaten yeterince vakit harcamıştım.

"Bu kadar soru yeter. Geri ödeme zamanı, Pimlico."

Elimi karnının alt tarafında genişçe açıp göğüskafesine doğru çıktığımda gözleri kocaman açıldı, göğsünün hafif kıvrımını takip edip açlıktan belirginleşen köprücükkemiğine kadar çıkardım.

Ona dokunmayı bırakmadım. Boğazından yanaklarına kadar çıktıktan sonra başparmağımı bir yanağına ve diğer parmaklarımı da öbür yanağına bastırıp yüzünü kendime doğru çektim.

Nefes almayı bıraktı.

Sertçe sıkıp onu dikkat kesilmeye ve her talimatımı dinlemeye zorladım.

"Bacaklarını aç."

Tutuşumun altında dişlerini sıktı.

Elim gerildi. "Yap dedim."

Bir an için büyük bir nefretle parladı, ardından çok yavaşça birbirine yapıştırdığı bacakları hafifçe aralandı. Bir elin ya da dilin gireceği kadar geniş değildi ama arada yatan şeyi biraz da olsa görmeme yetecek kadardı.

Sikim taşa dönüştü.

Başımı iki yana sallayıp üstüme çullanan şehvetten kurtuldum ve kontrolüme odaklanıp hiç azalmayan utançla hırladım. "Seni bırakacağım ama söylediğim her şeyi yapacaksın. Anladın mı?"

Şimdi bile başını sallamasını bekliyordum.

Ancak Pimlico sadece gözlerini üzerime dikerek ne kabul ettiğini ne de reddettiğini gösteren bir şey yaptı. Gözlerimi dudaklarına dikip çatlamış pembe eti inceledim ve onu öpmek için aniden gelen şeytani arzuyla savaştım.

Onu öpmeyi öyle feci şekilde istedim ki... Konuşmasalar bile o dudakları hareket etmeye zorlamak istedim.

Fakat siktir, bu çok kişisel olurdu.

Her şeyden tek bir örnek almaya iznim vardı. Bir nefes, bir gece, bir orgazm.

Ancak öpüşme... Sikseler yapmayacaktım.

Alrik'in yıllar içinde verdiği eğitimin onu itaat etmeye zorlayacağına güvenerek yüzünü bıraktım. Komple sırtının üstüne yattığında saçıyla yaptığım gevşek atkuyruğu yatağa dağıldı ve bacakları biraz daha aralandı.

"Uslu kız," diye mırıldanırken etindeki berelerde parmağımı gezdirdim, tomurcuğun farklı aşamalarındaki güller gibiydi. Kimisi açmış ve solan rengiyle çoğunlukla renksizdi, diğerleriyse yeni tomurcuklar gibi parlak ve sımsıkıydı.

Koyu yeşil berelerden birine bastırırken, "Her birinin sebebini hatırlıyor musun? Yoksa unutmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordum.

Ben toprak tonlarında ve kahverengi renklerinde görünen başka bir berenin yapraklarını takip ederken o gözlerini tavana dikip baktı. "Seni inceledikçe bana bir fareyi daha çok hatırlatıyorsun."

Hızla aldığı nefes ve aniden irkilmesi şu ana kadar ondan aldığım en büyük tepkiydi.

Sessizliğini çözen kelimeye yapıştım. "Fare denilmesinden mi hoşlanmıyorsun, yoksa söylediğim başka bir şeyden mi?"

Çenesini kaldırdı. Yine kendini kapatmıştı.

Çok geçti.

Bir şeyleri açmıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim.

"Sanırım bundan sonra sana öyle diyeceğim... küçük fare. Bir kafeste işkence gören sessiz bir faresin. Ancak bir fare ne kadar küçük ve savunmasız olsa da gerçekte kim olduğunu kabul ettiğinde ortalığı kasıp kavuracak güce sahiptir."

"Ayrıca inanılmaz keskin dişleri vardır." Parmağımı ağzında gezdirip ucunu dudaklarının ötesindeki ılık sıcaklığa doğru ilerlettim. "Söylesene Pimlico, keskin dişlerin var mı?"

Ağzını açmadı veya parmağımı köpekdişlerinde gezdirmeme izin vermedi. Fakat kalp atışı hızlanınca, kanı boynundaki damardan görünür şekilde aktı.

Suskun kızım sessiz fareye dönüşmüştü ve ona acayip uyuyordu.

Sanki katlanılması çok zor bir hatıraymış gibi başını hızla çevirdi.

Parmaklarımın tersiyle çenesini dürtüp zorla tekrar kendime çevirdim. "Beni tanımıyorsun ama eğer yatakta benimleysen sadece ama sadece bana odaklanman gerektiğini bilmen gerekiyor."

Bana ters bir bakış attı.

Elimi sağ kolundan aşağı doğru kaydırıp parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. "Sağ elini kullandığını düşünüyorum?" Kırık eline bakıp zorla gülümsedim. "Çünkü öyle değilse bu pek iyi gitmeyecek."

Kaşı seğirdi ama cevabını yakalayamadım. İki türlü de istediğim şeyi yapacaktı. Kendisine dokunacaktı. Bütün gece sürmesi umurumda değildi.

Parmaklarımı onunkilerin arasından çıkarıp bileğine sardıktan sonra elini amına doğru yönlendirdim.

Avucumu onunkinin üstüne koyduğumda kasılıp görmek istediğim şeyi sakladı. "Sıra sende."

Başımı elime yaslayıp ona baktım. "Hadi. Yalnızken yaptığın gibi kendine dokun. Ne yaptığını göster bana. Nasıl inlediğini duymama izin ver. Parmaklarını becermeni izleyeyim."

Ani bir hareketle elini amından çekip altındaki çarşafı kavradı.

Öfke, düşüncelerimi maskeledi. "Doğrudan verilen bir emre itaatsizlik etme, Sessiz Fare. Yaptığım şeyi yapmak zorundasın, unuttun mu?" Tekrar elini tutup aynı pozisyona getirdim.

Elini bıraktıktan sonra dizini kavrayıp bacaklarını biraz daha aralamasını sağladım.

Onu her şeyiyle gördüğüm anda iniltimi yuttum. Seyahatlerim sırasında bir sürü kadın görmüştüm, bazılarının tadına varmıştım ve bazılarından uzak durmuştum ama Pimlico kadar güzelini hiç görmemiştim.

Bir kadının amı için güzel denilebilir miydi? Bağımlılık yaratan ya da tamamen kılsız demek mümkündü. Peki ya güzel? Hiçbir fikrim yoktu ama Pim öyleydi. Onunla ilgili her şey narin ve ufak tefekti, sanki daha fazla istismardan korkuyormuş gibi gizlenmişti ama yine de bir tutam seks barındıracak kadar kadınsıydı.

Dudağımı ısırıp kendimi ona dokunmaktan alıkoymak için yumruğumu sıktım. Eğer onu hissedersem... buraya kadar olurdu. Ayartma ya da ön sevişme olmazdı, onu tekrar tekrar aldığım lanet olası bir ziyafet olurdu.

"Dokun. Hadi. Sana utanmamanı emrediyorum."

Bir seks kölesi nasıl utangaç olabilirdi? Her parçası başka birine aitti. Yüzünde beliren ani dehşeti anlamadım.

"Bekle..." Duraksadım. "Daha önce boşaldın, değil mi?"

Donakaldı.

Ah, siktir.

"Sen... hiç boşalmadın mı?"

Bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Gözlerini sımsıkı kapattı, dayak yemeye hazırlanıyormuş gibi titriyordu. Alrik böyle bir şey için onun canını yakar mıydı?

Peki ya ben?

Elimle yüzümü sıvazladım. "Başka biriyle hiç orgazm olmadın mı? Peki ya kendi başına?"

Bütün vücudu utançla pembeleşti.

Cevabı sesli ve açık seçikti.

Siktir, kaç yaşında bu kız?

İlk defa sikildiğinde kaç yaşındaydı? Elbette bir noktada rahatlamaya ulaşmış olmalıydı, değil mi? Ya da başka biriyle olmasa da en azından merakı onu kendi başına öğrenmeye itmiş olmalıydı?

Ben ilk orgazmımı on iki yaşımda bir çöp kutusunun arkasında uyurken yaşamıştım. Korkunç şeyler denizindeki tek iyi şey olmuştu. Ondan sonra, kendi sağlayabildiğim kısa süreli ama uçuran mutluluğa bağımlı hale gelmiştim.

Eğer Pim'e hiç öyle bir araç verilmediyse bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalmıştı? Nasıl olup da tükenip gitmemişti ve Alrik'in onu her çağırışında bir tabuta girmek istememişti?

Lanet olsun, bu akşam beklediğimden çok daha karmaşık hale geliyordu.

En azından bu defa elini çekmemişti.

Vücudumu onunkine yaklaştırıp ejderha dövmeli göğsümü onun çıplaklığına dayadım. Ardından pantolonla kaplı bacağımı uyluğunun üstüne atarak onu yerinde tuttum. Gözlerimiz buluşunca parmaklarımı bir kez daha tam amının üstündeki parmaklarının arasına geçirdim. "Benim yaptığımı yapmak zorundasın. Fakat şimdilik birlikte yapacağız."

Ortaparmağına baskı uygulayarak onu klitorisini okşamaya zorladım. Ona dokunan kişi ben olmasam bile tenine yayılan sıcaklık bana ulaşıyordu.

Sikim acı verecek düzeyde sertleşti. Bir kurtuluş yolu arayarak kalçasına doğru sürtündüm.

Gözleri alev aldı.

Tekrar hareket ettim, sert kalçakemiğinin ereksiyonuma tam doğru açıyla değmesinden nefret ettim. "Sana nasıl yapacağını göstereceğim. Ama bunu yapmak için seni başka şekillerde kullanmam gerekecek. Aksi halde aklımı kaybedeceğim."

Elini güneye doğru itip girişini bulmaya zorladığımda bile utançla uzaklaştı.

"Hayır, kaçmıyorsun. Bu defa olmaz."

Zorlanarak nefes alıp hızla yok olan kontrolüme güçlü kalmasını emrettim. Bu, benim sınırlarımı ölçecekti. *O*, benim sınırlarımı ölçecekti.

"Kendine dokunmaya hazırlan, Sessiz Fare. Bunun tadını çıkaracağım."

@novaebook

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

PIMLICO

Yüce Tanrım, bu adam ne yapıyor?

Eli benimkini zorlayıp ortaparmağıma bastırdığında ve bana itaat etmekten başka seçenek bırakmadığında kasıldım. Geniş avucu benimkini boğarken parmak eklemlerim ısındı.

Gözlerimi altdudağını ısıran dişlerinden ayıramadım. Kalçama doğru hamleler yaparken her hücremin erotik şekilde yanmasını önlememi imkânsız hale getiriyordu. Pantolonunu çıkarmamıştı ama bu, ereksiyonunun çelik gibi sıcaklığıyla beni damgalamasını engellemedi.

Aynı anda çok fazla şey oluyordu.

Çok fazla uyarıcı vardı.

Neye odaklanacağımı bilmiyordum; benimkine sokulan vücuduna mı, kendimi hissetmemi emreden eline mi, yoksa benden değişik şekillerde zevk alan sikine mi?

Klostrofobi ve öfkeyle dolmama sebep oluyordu.

Kaçmak istiyorum!

Ancak sonrasında parmağımın ucu içime girdiğinde her şey solup gitti.

Dur!

Hoşuma gitmedi.

Tiksindim.

Nefret, nefret, *nefret* ettim.

Normalde bana acı veren şeye kıyasla parmağım öyle ince ve ufaktı ki... Bay Prest'in hâkimiyetinde içime kayan parmağımın tırnağı keskindi. Vücudum ince uzvuma uyum sağlamak için esnedi ve kendimi hissetmenin tuhaf hissi bunun yanlışlığıyla titrememe sebep oldu.

Hayatım boyunca bundan daha garip bir şeye dokunmamıştım.

Bitmesini istedim.

Hemen!

"Tuhaf mı hissettiriyor?" Bay Prest elimi ayarlayıp daha derine itti.

Parmağımın yumuşak kısmı içimde tuhaf bir çıkıntıya denk geldi; geri kalanı gibi esnek ya da sıcak değildi.

Katlandığım kötü muamelelerden kalan bir yara mıydı? Asla tamamen iyileşmeyecek bir şey miydi? Bay Prest parmağımı daha derine girmeye zorladığında önemi yok olup gitti.

Derin sesi onun göğsünden benimkine geçti. "Hoşuna gidiyor mu?"

Hoşlanmak mı?

Hayır, hoşlanmıyorum.

Suçluluk, utanç ve kafa karışıklığı içindeydim.

Sessizce güldü. "Gittikçe hoşlanacaksın... bekle ve gör."

Bundan şüpheliyim.

Tekrar güldü, bileğini kıvırıp işaretparmağımı yakaladı ve onu da içime soktu. Bu defa baskı ve esneme daha fazlaydı. Ancak iki parmağım hâlâ Efendi A'nın penisine göre daha inceydi.

Bay Prest'in sıcak nefesi saçımı uçuşturucunca kaskatı kesildim, ereksiyonu kalçama dayalıydı. "Boşalman lazım, Pim.

Senden alacağım şeylerin ufak da olsa karşılığını ödemek için sana bunu vermem lazım."

Mümkün değil.

İmkânı yok.

Mental, fiziksel, ruhsal yönden böyle bir şeyi yapabilmemin yolu yoktu.

Boşalmak mı?

Hah!

Bu kadar rezil hayal ürünlerine karnım toktu. Kendimi koruma dürtümü kapatıp birine kendimi tamamen vermeme ve teslimiyetimin zirvesindeyken bana zarar vermeyeceklerine güvenebilmeme imkân yoktu.

Öyle bir şeyi yapabileceğimi düşünüyorsa tam bir komedyendi.

Bırak beni!

Kıvranıp o kara gözlerine dik dik baktım.

Beni bırak dedim!

"Kapat gözlerini."

Siktir git.

Ona itaatsizlik ettiğimde tek kaşını kaldırdı, gözlerimi sonuna kadar açık tuttum.

"İzlemek mi istiyorsun?" Daha fazla baskı ekleyip kolumu aşağı doğru çekti, böylece parmaklarım tamamen içimde kayboldu. "İstersen bir ayna getirebilirim? Süreç boyunca seninle konuşurum. Edepsiz elinin neler yaptığını gösteririm."

Sessizliğimin o türden mide bulandırıcı şeyler için bir rica olduğunu düşünme ihtimaline karşı çaresizce başımı iki yana sallamayı istedim. Fakat rahatsızlığıma sadece güldü ve parmaklarımı çıkardı. "Bakalım bundan o kadar çok nefret edecek misin?"

Yavaşça, çok yavaşça elimi yukarı doğru çekip koruyucu uyuşukluğundan silkinen ve yabancı bir hisle tutuşan kısmıma gelinceye kadar kaydırdı.

Klitorisim.

Parmaklarım sert tomurcuğun üstünden kaydığı anda sarsıldım.

Gülümsemesi cehennemin kendisiydi. "Ah, işte oradasın, Küçük Fare. Yavaşça can buluyorsun."

Bir kez daha "fare" kelimesi kaslarımın kilitlenmesine sebep oldu, yaşadığım her şeyi tekrar canlandırdı. Başka bir kelimeyi kaldırabilirdim. Başka bir kemirgen ismi ya da fahişenin türevleri, hatta korkunç fiiller bile daha iyi olurdu.

Fakat *fare*?

Nasıl onu kullanabilirdi?

Ne *cüretle* benim için anlamı çok büyük olan bir şeyi kullanırdı?

Dişlerimi sıkarak ortaya çıkmak için her şeyi yapan hatıraları bir kenara ittim. Yıllardır kendime onun hakkında düşünme izni vermemiştim. Çok zordu. Annem sıklıkla düşüncelerimde değildi ama en azından hâlâ hayattaydı ve kızının neye dönüştüğünden bihaberdi.

Öte yandan babam ölüydü.

Yukarıdaki cennetten beni izliyor, düştüğüm durum yüzünden yas tutuyor ve yapmak zorunda kaldığım her kötü hareketi görüyordu.

Dehşet ve kendime acımam öyle ağırdı ki nefes alamadım. Kalkıp oturmak, elimi Bay Prest'in elinden kurtarıp bacaklarımı onunkinin altından çıkarmak için savaştım.

Alana ihtiyacım vardı.

Bazı hatıralar beni deliye çevirmeden önce onları engellemem gerekiyordu.

Fakat adam beni bırakmadı. Uyluğunu daha da sıkarken parmakları parmaklarımı klitorisimde daireler çizmeye zorladı. "Bu kelimeden sana *kızım* dediğim zamankinden bile daha çok nefret ediyorsun." Ağzı hareket etti ama sesi bir nefes gibiydi, sırlarımı ortaya çıkarırken adeta özür diliyordu. "Bana nedenini söyle."

Konuşmayı reddederken onu nasıl yapayım?

Seni tanımıyorken niye yapayım?

Asla. Çünkü bilmeyi hak etmiyorsun.

Yanımda arkasına yaslanıp çıplak göğsü ve dövmesinin sanatsallığıyla özgürlüğümü çalarken bu kadar yakışıklı olmasından nefret ettim. Kuzguni saçları, organlarının olması gereken vücut boşluğundaki opak çizgilerle uyumluydu, dudakları acayip sarhoş ediciydi.

Fakat o güzellik, içindeki canavarı gizlemiyordu ve ben buna aldanmayacaktım.

Bununla işim bitmişti.

"Kapat gözlerini, Pim. Öyle olunca kendini bırakmak çok daha kolay..."

Kontrolünü kaybettirmeye kararlı bir şekilde kıvranarak cümlesini böldüm.

Ona güvenmezken emrettiği şeyi yapmayı reddediyordum.

Bekle, Efendi A'ya güvenmiyorsun ama itaat ediyorsun.

Doğruydu ama eğer etmezsem neler olacağını biliyordum. En az acı veren yolu seçecek kadar akıllıydım. Bay Prest ile birlikteyken misilleme olarak ne yapacağını bilmiyordum.

Öğrenmek için acı çekme riskine girmeye değerdi.

Bana vuracak kadar taşaklı olmayabilirdi. Paçayı kurtarmama izin verebilirdi ve onunla yatmaktan kaçınabilirdim. Üstelik bu Efendi A'yı memnun ederdi çünkü beni paylaşmak istemiyordu.

Karmaşık bir plandı ama... yine de bir plandı.

Yıllardır mücadele etmediğim kadar mücadele ederek omuzlarımı yataktan kaldırdım.

Şaşkınlıkla gözleri parlarken yüzü karardı. "Karşı koymaya devam edersen gecen on kat daha kötü olacak, Sessiz Fare."

Sarsıldım ama açılmış halimde lakaba odaklanamadım. Ancak hiçbir incelik göstermeden dişlerini köprücükkemiğime geçirdiğinde hızla nefes aldım. Isırdığı yerin üstünden diliyle geçince irkildim.

Titrememi kontrol edemedim.

"Bana itaatsizlik etme cüretini mi gösteriyorsun?"

Evet, gösteriyorum!

Tüm bunlarla işim bitti!

Benim kıvranan vücudumu tutarken göğüskafesinin açıldığı yerden ejderhanın burnu tısladı. Ancak bu beni durdurmadı. Beni korkutmadı. Beni korkutabilecek tek şey, Bay Prest ne yaparsa yapsın *asla* Efendi A'nın yapacağı şey kadar kötü olmayacağını bilmekti.

Ya özgür kalmama yardım etmesi için bu adamı kullanacaktım ya da sadık ve itaatkâr olduğumu Efendi A'ya kanıtlayacaktım. Eğer mücadele ettiğimi görürse... belki bana karşı daha nazik olabilirdi. Eğer Bay Prest gücümü görürse beni dışarı çıkarabilirdi.

Tek bir cesur, pervasız hareketten çıkan iki senaryo vardı.

Donakalıp dövmesine bakışımı takip etti ve vücutlarımızın değdiği yere baktı. Kızgınlığını saklayamadığında yüzü öfkesini ele verdi. Sessiz cevaplarımı çözme konusundaki kendine güveni sebebiyle, ondan sonsuza kadar nefret etmeme sebep

olmadan bana *asla* söyleyemeyeceği tek ismin "fare" olduğunu anlamayacaktı.

Onu bir insan gibi gösterip arkasında her şeyi saklayan o aşılmaz maskesi bir saniyeliğine kaydı. Dışarı yansıttığı hoyrat iş insanı imajını kaybetti, merak uyandıran ve bilinmezlikle dolu birine dönüştü.

Benim onu incelediğim kadar yoğun şekilde beni inceledi.

Kontrol sorunları olan bir adam gördüm.

Bütün dünyanın, pahalı ayakkabılarına doğru eğilmesine alışmış bir adamdı.

Ayrıca benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen bir adam görüyordum. Seçim şansı, bir hayatı... umudu olmayan biri olmanın.

Sonra, sanki onun emrindeki bir fahişeden fazlası olmadığımı hatırlamış gibi maskesi tekrar yerini aldı.

Dokunuşu sertleşti.

"Bu akşamın eğlencesini sen yönetmiyorsun, Pimlico. O benim işim."

Parmaklarımı klitorisimde daha sertçe çevirmeye zorladığında nefesim kesildi, daha da fazla karıncalandıran elektrik toplanıyordu.

"Er ya da geç öğreneceğim. Bana cevap vereceksin. Fakat şimdilik, zamanımı daha fazla boşa harcamayı reddediyorum."

Sikini kalçama dayadı, pantolonunun altında zonkluyordu. "İçinde olmayı istiyorum ama senin iyiliğin için sen sırılsıklam olana kadar bekleyeceğim." Burnunu benimkine sürttü. "Çok adil değil miyim? *İyi* değil miyim?"

Boştaki eliyle kırık elimi tutup başımın üstüne sabitleyerek beni kısıtladı. Yumruğu, vücudu ve kalçaları tarafından yatağa sabitlenmiştim. Tamamen çaresiz, umutsuz ve her şeyimle onun merhametine kalmış haldeydim.

Boğazı sertçe hareket edince yutkundum, alnını şakağıma dayadığında saçları tek gözünün üstüne düştü. "İyi bir şey hissedeceksin, Pim. Hepsi kafanda." Parmakları benimkileri klitorisimden deliğime doğru çekip sonra geri çıkardı. Bu defa sıvazlama hareketi farklı hissettirdi, daha az tuhaf olsa da aynı ölçüde korkunçtu.

Göğsümde hain bir inilti toplanırken dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Zevk aldığım için değil, yakarmak için inleyecektim.

Canımı yakabilirdi, beni zorlayabilirdi, benden talepte bulunabilirdi ama boşalmayacaktım.

Yapamam.

Daha önce yapmadığım bir şeyi nasıl yapabilirdim? Daha en başından bozuk olan bir şeyi nasıl onarabilirdim?

Bundan asla keyif almayacaktım.

Asla.

Bunu asla istemeyecektim.

Asla.

Eğer o da Alrik gibi olacak ve sadece beni sikmek isteyecekse... öyle olsundu.

Kendimi nasıl koruyacağımı biliyordum.

O, vücudumu kullanırken ben gidecektim.

Ve onun hakkında bir daha asla bir şey düşünmeyecektim çünkü eğer yaparsam geliştirebileceğim her duyguyu yıkacaktı.

Kaç...

Derin bir nefes alırken aynı anda hem kasıldım hem de rahatladım. Cinsel organım kendiliğinden kasıldığında ve uzuvlarım üstündeki hâkimiyetim ortadan kalktığında aynı anda hem titredim hem de karıncalandım.

Gevşedim; tıpkı bu piç kurularının sevdiği oyuncak bir bebek gibiydim.

Kaslarım yatağa yayıldı, bacaklarım açıldı ve zihnim... işte bu en iyi kısmıydı.

Kaçtım.

Kendi içimde kayboldum, girdap gibi hızla döne döne, uzanılmayacak kadar derinlere indim. Dayak yemeyecek kadar uzaktaydım, zaten olduğumdan daha fazla mahvedilemeyecek kadar korunaklıydım.

Ejderhasının öfkeyle bana duman üflemesi umurumda değildi.

İşkence dolu iniltisini duymadım.

İçimdeki parmaklarımı hissetmedim.

Ben

Sadece

Yok

Oldum.

@novaebook

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ELDER

Hâlâ buradaydı.

Sıcak bedeni birleşmiş parmaklarımızın altında hâlâ canlıydı. Nefes alıp verişi hâlâ göğsümü gıdıklıyordu. Varlığı beni hâlâ sertleştiriyordu.

Fakat Pimlico'yu Pimlico yapan her şey yok olmuştu.

Mücadelesi, haklı öfkesi, kafa karışıklığı, gücü ve cesareti.

Hepsi yok oldu.

Demek kendini böyle korudu.

Hazzı bilmeyebilirdi. Sadece acıyı anlayabilirdi. Fakat zihnini nasıl güvence altına alacağını çözmüştü. Siktir, bu daha da çok ilgimi çekti. Eğer bu kadına karşı biraz daha ilgim artarsa vakti geldiğinde çekip gidemezdim.

Şimdi bile vaktimiz tükenmişti. Ben ona dokunurken Alrik'in içeri dalmamış olmasına şok olmuştum. Gerçi ona dokunduğum da yoktu, sadece kendini keşfetmesi için onu yönlendiriyordum.

Herifin hâlâ gelmemiş olması yüzünden dişlerimi sıktım ve ihtiyat damarlarımda gezindi.

Fakat şu anda sıçıp batırmıştım, hem kızı hem de sırlarını kaybetmiştim. Yapabileceğim tek şey çok geç olmadan onu tatlı dille geri getirmekti.

Birleşen parmaklarımızı ayırıp hayalarımın mosmor olmaması için sikimi düzelttim ve kalkıp oturdum. Yatak sallansa da Pimlico boş gözlerle tavana bakmaya devam etti.

Gölgem üstüne düştüğünde irkilmedi ya da elimi uzatıp yanağını avucuma aldığımda tortop olmadı.

Sadece öylece uzanıp bekledi.

Eğer bu köleden çalmak isteseydim durumunu ona karşı kullanmam gerekirdi.

Artık soru soramazdım.

Cevapları talep etmek zorunda kalacaktım.

Ona öğretilen yol buydu.

Cevap verdiği tek yoldu.

Ellerimi saçımdan geçirdikten sonra biraz keyif almasını sağlama ihtiyacımdan sıyrılarak duruşumu dikleştirdim.

Dudaklarım ona bir emir vermek için aralandı. Kendini sokuğu durumdan çıkmasını emretmek için.

Ancak bir şey beni durdurdu.

Öyle masum ve öyle yorgun görünüyordu ki... Yorgunluğu uzuvlarına yerleşirken gözlerinin altında daimi gölgeler barınıyordu.

Onu fazla zorlamıştım.

En azından bir müddet dinlenmesine izin verebilirdim. Bir başkasıyla ilgilenmenin daha nazik anıları bana şefkatli olma becerisini verince sabırsızlığım yok oldu.

"Yan dön," diye fısıldayıp omzundan ittim.

İtaatle kıpırdadı ama dinlediğine dair bir şey göstermedi.

Bana arkasını döndüğünde bir kez daha yatak başına yaslanmak için yukarı doğru geriledim.

Elimi kızın çıplak sırtına yerleştirirken bakışlarım kapıya odaklandı. Pimlico irkilmedi; güven ve kabullenmeden dolayı

değildi, bedenini ardında bıraktığı içindi. Ona ne yaptığım umurunda değildi, beni zihninden kapı dışarı etmişti.

Güvenli bir şekilde uyumayalı ne kadar olmuştu? Ne kadar zamandır daha mutlu zamanların rüyalarını görmüyordu?

Avucum kafasına göre hareket ederek onu yumuşakça okşuyor, ona zorluk çıkardıktan sonra teselli veriyordu. "Dinlen, Pim. Sana göz kulak olacağım."

Yüzünü göremedim ama bedeni gergin ve yanıtsız kaldı.

Tek kolumu başımın üstüne atarak yatak başına koydum ve kendini bana bırakana kadar onu okşamaya hazırlandım. Parmaklarım çerçevenin çıtalarının arasından çıkıntı yapan yumuşak bir şeye değince kaşlarımı çattım.

Ne olduğunu anlamaya çalıştım ama Pim aniden titreyip bugüne kadar duyduğum en yoğun iç geçirişlerden biriyle nefes alıp verdi. Omurgası açıldı, kasları gevşedi ve en sonunda armağanımı kabul ederek okşayışıma sokuldu.

Bana bunu verme konusundaki istekliliği diğer bütün düşünceleri uzaklaştırdı ve ona şefkatle dokunurken onu her şeye karşı koruma görevime odaklandım.

İlk birkaç dakikada soluklarının son derece farkındaydım. Fakat zaman geçtikçe ve birbirimizin varlığına alıştıkça onu rahatlatıcı buldum.

Başka birisiyle bu şekilde olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki biriyle ilgilenmenin ne kadar ödüllendirici hissettirdiğini unutmuştum.

Ayrıca zor, tüketici ve moral bozucu.

O da doğruydu.

Annemle ilgilenmek ve mahvettiğim şeyi düzeltmek için elimden geleni yapmak, bu kadar utancı taşımamın asıl sebebiydi.

Ailelerin beklentileri vardı.

Pimlico'nun hiç yoktu.

Cömertlik yapmaya çalıştığımı görmezden gelmeden ona verdiğim şey her ne ise, onu kabul ederdi. Bu da karşılığında ona daha fazlasını vermek istememe sebep oldu.

Çok daha fazlasını.

Aklım dağıldı ve boştaki elimi cebime atıp para klipsinin içindeki banknotu buldum. İnsanların sessizliğine aldırmazdım ama benim çevremde sessizlik olması iyiye işaret değildi.

Her şey çok durgun olduğunda hatıralar beni bulmanın bir yolunu bulurdu. Hatıralar çok güçlü olsa da sol elimle banknotu düzeltirken sağ elimle onu okşamayı bir an bile bırakmadım.

Ara ara titreyip daha derin uykuya daldı.

O, benim nasıl bir adam olduğumu bilmese de söz verdiğim şeyi yapacağıma ve onu güvende tutacağıma güvenerek yanımda uyuyordu. Ben de parayı katlayarak çok eskilerden kalma bir şekle soktum ve acı veren anılar ile intihara meyilli kölelerin uyumasına izin verdim.

@novaebook

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

PIMLICO

Minnie Mouse'lu saatim, saatin gece 12.33 olduğunu duyurdu. Annem bunu takmamdan nefret ediyor, böyle çocuksu şeyler için fazla büyük olduğumu söylüyordu. Fakat ben saatin pejmürde yüzünü ve yıpranmış kayışını seviyordum. Ondan bana kalan tek şeydi. Kendimi bildim bileli bana Farecik diyen adamdan.

Minnie'nin büyük kulaklarının her tıklayışıyla onun bana taktığı lakap yankılanıyordu. Lakabım gerçek adımdan geliyordu ve bir şekilde bir Disney karakterine dönüşmüştü. Tasmin Min olmuştu, o da Minnie'den geliyordu, o da Fare'ydi. Birçok ismim vardı ama diğer herkes bana Tas derken sadece babam Farecik diyordu.

Ben yedi yaşındayken babam ölmüştü.

O yüzden ne kadar çocuksu olursa olsun saati asla çıkarmayacaktım.

Konu babam olduğunda asla büyümeyecektim.

Bu durum annemi deli ediyordu.

Saate baktığımda, beş saattir bu partide olduğumu fark ettim ve artık eve gitmek istiyordum. Ayaklarım acıyordu, karnım gurulduyordu ve hak etmeyen insanlara karşı kibar davranıp durmakla işim bitmişti.

©novabook

Ancak Bay Kewet bana gülümseyip balkonda eşlik etmek istediğinde, onun bir kurt olduğunu fark etsem de tıpkı bir aptal gibi onunla birlikte gittim.

Ben bir psikoloğun kızıydım. Müşterileri ile gevezelik etmek ve sponsorluklarını artırmak için buradaydım. Onu yarı yolda bırakmayacaktım.

Sohbetimiz sıradandı. Bay Kewet elbiseme, saçıma, gülümsememe iltifat etti. Sonra gözleri Minnie Mouse'lu saatime çevrildiğinde gülümsemesi acımasız bir hal aldı. Benim için artık tecrübesini üzerimde konuşturan zengin bir adamın sembolü değil, akşam yemeğine bakarak dudaklarını yalayan bir katildi.

"Senin gibi güzel bir kız neden öyle çirkin bir şeyi takıyor?"

Bir adım yaklaştığında uyarıcı ürpertiler sırtımdan aşağı indi. Fırlayıp gitme dürtüsü bacaklarımı karıncalandırdı ama nezaketi elden bırakmamakla ilgili öğrendiklerim galip geldi. "Benim için anlamı büyük. Sadece bir saat değil."

"Demek öyle." Kahkaha attı. "Madem öyle, senin için onu güvende tutacağım."

Tek kaşım havaya kalktı. "Tutmak mı?" Babamın son hediyesini bu adama vermek gibi bir niyetim yoktu. Parmaklarımı korumacı bir şekilde kırmızı-beyaz kayışa sarıp başımı iki yana salladım. "Size vermeyi planlamıyorum."

"Ah, bunun vermekle bir ilgisi yok." Bir saniye önce elleri yanında duruyordu. Sonrakindeyse boğazıma sarılmıştı. "Almakla ilgili."

Parmaklarım tırmalamak için kalktı, ağzım çığlık atmak için açıldı. Fakat beni yumuşak bir şekilde boğazlamadı, cinayete kalkışmadı. Bunu hızla ve güçle gerçekleştirdi.

Mengene gibi elleri soluk borumu tıkadı. Beynim oksijen yetmezliği ve şokla kapanırken gözlerimden yaşlar döküldü. Kollarım işe yaramaz kanatlar gibiydi. Tekmeler savuran bacaklarım bir anlamı olmayan sopalar gibi kaldı. Kafam kükredi, sanki bir saniye

için hayatta ve nefes alıyordum, sonraki andaysa ölüydüm ve... nefes almıyordum.

Partinin yapıldığı yerin altındaki garajda kendime geldiğimde, mide bulandıran dudakları sönmüş ciğerlerime hava üflerken bile tek fark ettiğim şey bileğimin boş olduğuydu.

Saatim gitmişti.

Çocukluğum benden alınmıştı.

O, benden sadece hayatımı çalmamıştı; lakabımı, babamı ve mutluluğumu da almıştı.

Yumuşak okşayışlarla uykuya dalıp kollarını açmış bekleyen hatıraları kucakladım. İyi olanlar, kötü olanlar... bana bir zamanlar bir kız olduğumu ve ölmekte olan bir köle olmadığımı hatırlatanlar.

Cehennemde bir gün daha geçireceğimi düşününce kalp çarpıntıları hissetmedim. Tekrar uykuya dalıp bir daha asla uyanmamayı dileyerek soğuk terler dökmedim.

Fakat öyle uyanmadım.

Tekrarlayan kâbus başta beni rahatsız etti, parmaklarımı boş bileğime götürdüğümde kaybın ortak acısı kalbimi deşti ve yuvamın özlemi ruhumda bir delik açtı.

Fakat ateşli bir mırıltı bana tutunabileceğim bir emir verdi. Böylece kalbimi geçmişle tekrar tekrar bıçaklamaktan kurtardığında başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

"Geri gel, Pimlico. Hemen."

Uyku, hayatımı kaybettiğim geceyi sert bir yatak ve yatakta benimle birlikte bir yabancı olsa bile hissettiğim tatmin edici bir rahatlamayla takas ederek uzaklaştı.

Ne kadar zamandır bilinçsizdim? Bay Prest ne kadar süre dinlenmeme izin vermişti? Ve Efendi A'nın sabrını yitirip benim için gelmesine ne kadar kalmıştı?

Bay Prest, ellerini yumruk yaparak bacaklarını yere doğru attığında gözlerimi kırpıştırdım. "Ayağa kalk. Derhal."

En sonunda, hiç düşünmeden itaat edebileceğim bir emir vermişti.

Tamamen kendime gelmeme gerek bile yoktu; sadece bir kölenin otomatik hareketleriydi.

Gözlerimi Bay Prest'in tıslayan ejderhasından uzaklaştırıp oturdum ve kayıp halıya inmeye hazırlandım.

Ancak bağırışı beni yarı yolda durdurdu. "Yere inme. Yatakta ayağa kalk. Gerekirse yatak başını tut."

Tamam...

Ayaklarımı dengesizce zemine yerleştirip dik durdum.

Bütün vücudum karşısında kalınca homurdandı.

Efendi A'nın talebi üzerine tamamen tıraşladığım çıplak vajinama baktı. Aç kalan bir kızın içeri çökmüş karnını gördü. Kadınsı olmak için bir gram yağı ya da kalçaları olmayan ufak memeli bir kadından başka bir şey değildim. Çekici değildim. Birkaç yıl öncesinde dans ederek eşlik ettiğim pop şarkıcıları gibi kıvrımlarım ya da biçimli kalçalarım yoktu.

Aynaya baktığımda kendimle ilgili hiçbir şeyi sevmiyordum. Beni baştan aşağı süsleyen mor, yeşil ve mavi renkler de buna dahildi. Sanki havadaki ufak bir değişim süzülmeme yardım edecekmiş gibi dengemi sağlamak için parmaklarımı açarken bandajlı elim sızladı.

Ona bakma cüretini gösterdim.

Beni incitmek için kullandığı tuhaf yönteme ve zihnimi ele geçirme teşebbüslerine rağmen, sabrını yitirip diğerleri gibi olmasından hâlâ korkuyordum. Garip bir şekilde nazik

davranmıştı, beni kendi zevki için kullanabilecekken uyumama izin vermişti.

Anlamıyorum.

Onun için ben, oynamaktan mutluluk duyacağı bir maldan fazlası değildim. Fakat ya sıkıldıysa? O zaman ne yapardı?

Öte yandan, belki de yanılıyordum. Belki de gerçekten bana tecavüz etmek istemiyordu, sadece konuşmak istiyordu. Belki dinlenmeme izin vermişti çünkü karanlık işlerinin ve zırhlı yatlar ile savaş başlıkları anlaşmalarının arasında bir yerde, biraz ahlakı kalmıştı.

Yatak odamda volta atarken utanmazca ereksiyonunu düzeltti ama çıplak vücuduma ya da rengârenk berelerime bakmadı. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, benim onu izlediğim gibi beni süzüyordu. Dudağını daha sert bir şekilde ısırırken ben de tüm yeminlerimi bozarak sesli bir nefes aldım.

Konuşmadık.

Sadece baktık.

Ben gözden düşmüş bir tanrıça gibi ayakta dururken o da ışığı bulmak için elinden geleni yapan, şeytana tapan bir adama benziyordu.

Zaman uzayıp gitti ama o yürümeye son vermedi. Çenesi gerildi, boğazı hareket etti ve kovaladığı düşünceler her neyse onlarla uğraşırken vücudu seğirdi.

Ne kadar uzun süre bakışırsak o kadar uyanık hale geldim.

Aramızdaki kimya lekeli bir hale geldi. Farklıydı.

Artık aklım bulanık olmadığı ve korkmadığım için onu özgürlüğüm için kullanmakla ilgili fikirlerim gülünç göründü.

Efendi A onu öldürmeden gitmeliydi. *Bu oyun yeterince uzun sürdü.*

"Siktir." Başını geriye doğru attığında ısırdığı dudaklarının arasından kısık sesli bir hırıltı kaçtı. "Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Tiksinti ve büyülenme karışımı bir hisle titredim.

Umursamamı mı istiyordu? Kafa karışıklığına anlayış duymamı mı bekliyordu?

Duymayacağım.

Vermiş olduğu ufacık rahatlama için minnettardım ama öncesinde ne yaptığını unutmamıştım. Kendimi korumak için geri çekilmeme sebep olmuştu. Sesli olarak dile getirmesem de hayır kelimesinden anlamadığını kanıtlamıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemle kapıyı gösterme dürtümü görmezden gelerek iç çektim.

İstediğin zaman gidebilirsin.

"Seni nefes kesici buluyor olmam saçmalık mı? İstediğin için değil de... sadece sana emrettiğim için orada çırılçıplak duruyor olmanı umursamıyor olmam boktan mı?" Volta atmayı sürdürdü. "Siktir, bu kötü bir fikirdi."

Gözleri yatağın kenarına atmış olduğu ceketine kaydı.

Hah, almış olmalı. Ben uykuya daldığımda ceketi yerde duruyordu.

Üstünü giyinip gitmek ile soyunup yapmakla tehdit ettiği şeyi bitirmek arasında bir savaş veriyormuşçasına yüzü buruştu. Eğer normal bir kız olsaydım kendimi yatağa bırakır ve onun müstehcen bakışlarına karşı kendimi örterdim. İkilemine son vererek ilk tercihi yapıp gitmesi için onu zorlardım.

Ancak normal değildim ve yapmam gereken bir talimat verilmediği için öylece ayakta kaldım. Hatta o pantolonu ve kemeri sıngırdayarak yürüyüp yüzüne soğuk su çarpmak için banyoma girdiğinde bile.

Onu saklayacak bir kapı olmadığı için gözlerimi dikip bakmayı sürdürdüm.

Umursadığı yoktu.

Ben uyurken ne düşünmüştü? Düşündüğü şey her ne ise onu sınıra getirmişti.

Efendi A içeri girme teşebbüsünde bulunmuş muydu? Bay Prest benim bilmediğim bir şey mi yapmıştı?

Çok fazla soru vardı ve benim soracak bir sesim yoktu.

Yüzünü yıkadıktan sonra saçını geriye doğru taradı ve kemerini bağladı. Aynadan gözlerimle buluşan gözleri sırlarla kapkaraydı. Lavabonun yanındaki ufak havluyu kullanarak ellerindeki son damlaları kurularken başını çevirmedi.

Yatak odasına girip asla kullanmadığım makyaj masasının önündeki tabureye oturdu. Öne doğru eğilip parmaklarını uyluklarının arasında birbirine kavuşturdu, ayaklarını beyaz halıya yerleştirdi. "Buraya gel."

İsyan başını sallasa da onu bastırdım.

Kendime rağmen, oynadığı bu oyunlar ilgimi çekmeye başlıyordu. Ortadan kaybolma ve ondan saklanma arzum yok olmuştu, iyi ya da kötü beni onunla burada kalmaya zorluyordu.

"Pim, gel."

Yoğun sesi, uzuvlarımı hareket etmeye zorladı. Yataktan atladım, yaralı vücudum bu aptalca hareketi yumuşatmak için yapabildiğini yaparken irkilmemi sakladım.

Parmağını kıvırıp beni daha yakına çağırdı. "Korkma."

Çıplak ayaklarla, çırılçıplak önünde dururken hiç ses çıkarmadım.

Kırık elim yanımda gevşekçe dururken sağ elim yumruk oldu. Kafa karışıklığımı ve sorularımı bırakıp hem düşüncelerimde hem de bedenimde sessizleşmek için kendimi zorluyordum.

Bay Prest başını kaldırıp baktı.

O oturduğu için ondan birkaç santim uzun duruyordum. Fakat sonrasında olacaklar üzerinde kontrolü bana bıraktığına bir saniye için bile inanmadım.

Sesi baştan çıkaran bir fısıltıydı. "Bir kez daha karşımda yok olmayacağına söz verirsen hoşuna gitmeyen bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım. Anlaştık mı?"

Hayır.

Evet.

Sen de kim oluyorsun?

"Birlikte yaptığımız şey kafanı karıştırdı ama bunu beklediğin kadar umursamadım."

Sözleri ağzıma tıkmayı kes.

Başımı yere eğerken ayak parmaklarım halının üzerinde kıvrıldı, beni okuyamayacağını umuyordum.

"Bana düşüncelerini söylemeyeceğinden, sana kendi düşüncelerimi söyleyeceğim." Taburede biraz kıpırdandı. "Alrik ile bir anlaşma yapmamın sebebi istediğim bağlantılara sahip olması. Ancak araştırmalarımda sevgilileri olduğunu iddia ettiği dört kadını öldüren ve bunun için hiç yargılanmayan hastalıklı bir pislik olduğunu öğrendim. Ayrıca birkaç adamı da ortadan kaldırmış ama o kısım seni ilgilendirmiyor. Otopsi raporlarını detaylı incelediğimde uzun süreli istismar iddialarının mevcut olduğunu ama yine de intikamlarının alınmadığını öğrendim."

Elini uzatıp kalçama doladı. "Serveti eskiye dayanıyor. Büyük büyükbabası çelik imalatındaydı, büyükbabası borsada iyi para döndürdü ve babası da genç yaşında ölüp her şeyi ona bıraktı. Paranın çoğunu kaptırdı ve ben de büyük bir kısmını almak için kendime düşeni yaptım. Ancak seninle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Seni gizli tutmuş. Bu tepemi attırmıyorsa gelip beni siksinler. Benim iş kolumda, bir kişiyle ilgili her şeyi bilmem

gerekiyor. Şimdi seninle zaman geçirdiğim için gerekenden fazlasını biliyorum."

Bana dokunduğu yere baktı.

Tenim karıncalandı ve ısındı, dokunulmaktan bir tutam keyif mi almalıydım, yoksa tutulduğum için kusmalı mıydım, emin değildim. Kafam karışmıştı.

"Bu akşam buraya seni sikmeyi isteyerek geldim. Ama Alrik'ten alabileceğim her şeyi aldığımı artık görüyorum. Seni de becermeyeceğim çünkü her ne kadar kulağa sersemce gelse de bir şey hissediyorum. Ne olduğunu anlamıyorum ve bu sikik bir fark yaratacak da değil ama aramızda bir şey *var*."

Burun deliklerim genişledi.

O da mı hissetmişti?

Avucunu kalçamdan uzaklaştırıp değdirmeden birkaç santim ötede tuttu. Orada ne kadar tutarsa onun teni ile benim tenim arasındaki karıncalanma daha yoğun bir hal aldı.

"Şunu hissediyor musun?" Gözleri benimkileri ele geçirdi. "Çünkü ben hissediyorum. Ve bu beni inanılmaz deli ediyor çünkü sana karşı koyamıyor gibiyim." Elini tekrar yan tarafıma indirip beni ayırdığı bacaklarının arasına hapsetti. "Seni gördüğüm ve ne olduğunu anladığım anda seni istedim. Burada iraden dışında tutulman umurumda değil. Doğru olanı yapıp seni serbest bırakmam gerektiği umurumda değil." Parmaklarını daha sertçe sapladı. "Neden biliyor musun?"

Çünkü sen de tıpkı onlar gibisin.

"Çünkü beni insan yapan her şeyi uzun zaman önce kaybettim. Kendimi utandırdım. Erdemli bir adam değilim. Sadece alırım, alırım, alırım. *Çalarım.* Ve çaldığımda uğruna yaşanacak bir şey bulurum. Demek istediğim, görüyorsun ya Sessiz Fare, buraya centilmenlik yapmaya gelmedim. Cevaplarımı istiyorum, sonra gideceğim ve arkama bakmayacağım."

Parmakları, Efendi A'nın ayakkabısının sebep olduğu alacalı bir bereye battı. "Zihnimden çıkmanı istiyorum. Aklımdan çıkmanı. Yeterince net miyim?"

Bekle... beni mi düşündün?

Tanıştığımızdan beri geçen o üç günde, onun benim aklımda olduğu gibi ben de onun aklında mıydım?

Sevgi veya arzundan ötürü değil, farklı sebeplerden hissettiğimiz nefret yüzünden birbirimizi düşünmüş olmamıza karşı dudaklarım seğirdi. O, bedeni üzerinde ufacık bir gücüm olmasından nefret ediyordu. Ben de hayatımda temsil ettiği son için ondan nefret ediyordum.

Acıtan bir baskıyla beni öne doğru çekerek çıplak amımı dövmeli göğsüne bastırınca ürpertiyle savaştım. "Karşılığında sana bir şey vermeyi planlamıştım. Yani en azından her şeyi çalmış olmayacaktım; ufak ölçüde geri ödemiş olacaktım. Sana bir orgazm vermek istedim. Fakat artık görüyorum ki... bana izin vermeyeceksin."

Vermeyeceğimden değil... veremediğimden.

Dizlerini sıkıştırıp beni kapana kıstırdığında pantolonunun pahalı kumaşı bacaklarımı gıdıkladı. "Sen gerçekten en kötü türden kadınsın, Pimlico."

Ne?

Geriye doğru çekilip bıraksın diye mücadele ettim.

Güldü. "Alınma. İltifat olarak söyledim."

İltifat etmekte berbatsın.

"Neden en kötüsü olduğunu bilmek ister misin?"

Alnım kırıştı.

Hayır...

Tamam, olur.

"En kötüsüsün çünkü sen bir tür bağımlılıksın. O kadar çok sırrın var ki tek istediğim onları söküp almak. *Senin* bile bilmediğin sırların var. Onun yaptığını yapıp canını yakarak o sırları almamak için bütün irademi kullanıyorum."

Efendi A'nın işlediği cinayet maceralarıyla ilgili tüm kibirli yargısına rağmen o da ait olduğum canavar kadar kötüydü, hatta belki daha bile kötüydü.

Bu, canımı düşündüğümden daha çok yaktı.

Erkeklerin hepsi aynı.

"Görüyorum ki bu seni şaşırttı."

Bir şey gördüğün yok.

"Seni incitme isteği duymama, seni sikme arzumla savaşıyor olmama rağmen sana parmağımı bile sürmeden şu kapıdan çıkıp gidecek olmama mı daha çok şaşırdın? Yoksa dürüst davranıp sana karşı şimdiden ne kadar takıntılı olduğumu söylememe mi?"

Dokunuşu kalçamdan göbek deliğime doğru çıktı. Asla gözlerini kaçırmadan parmak ucunu karnımdaki girintiye bastırıp sertçe itti, nasıl olduysa var olduğunu bile bilmediğim bir haz sicimini harekete geçirmişti.

Seksten nefret ediyordum.

Konu düzüşmeye gelince tek bildiğim acıydı ve acı beni tahrik *etmiyordu*. İlk ve tek erkek arkadaşım Scott ile iki haftalık bir ilişkim olmuştu. Bu süreçte beceriksiz parmaklar ve ıslak öpücüklerle her türden arzuyu uyandırdığı tek örnek bile, onun da beni diğer adamlar gibi kullandığı gerçeğinin gölgesinde kalıyordu.

Vücudumu kullanmamış olabilirdi ama aklımı kullanmıştı. Ödevinde benim cevaplarımı kopyalamıştı, sınavlarında kopya çekmesine yardım etmemi istemişti.

Belki de tüm bunlar benim hatam ve erkeklerin beni kullanmasına izin veriyorum?

Sadece erkeklerin değil.

Annem de beni kusursuz evlat olarak kullanmıştı.

Katilin teki beni satmak için uygun bir ürün olarak görmüştü.

Neden Bay Prest onlardan farklı olacaktı ki?

Karanlık düşüncelerimi böldü. "Mesele şu ki benim seni anlamayacağım gibi sen de beni asla anlamayacaksın. Ben de pek konuşmam. Sessizliği tercih ederim. Konuşmanın, aldığından fazlasını verdiğini düşünüyorum."

Karşı çıkarak çenemi eğdim.

Şu anda epey konuşkansın.

Kolunu sırtıma dolayıp beni öne doğru çekerken göz kapakları yarı yarıya kapandı. Burnunu karnıma sürttü. "Haklısın. Nedense senin etrafındayken ikimize de yetecek kadar konuşuyorum. Şöyle diyelim, yataktayken konuşmayı severim. Ne saklamaya çalışırsak çalışalım, seks gerçeklerin ortaya çıktığı yerdir."

Yatakta değiliz...

Bahanesi hiç mantıklı değildi.

"Siktir, ne diyorum ben?" Tabureden fırlayıp kapıya doğru yürüdü. "Gitmem lazım."

Gitmek mi?!

Ama gidemezsin... beni serbest bırakman için seni kullanmanın bir yolunu bulana kadar olmaz.

Ereksiyonunun sert hatları kumaş pantolonundan görünüyordu. Tişörtünü giymemişti ve dövmesi, ejderhanın kuyruğunu sabırsızca karaciğerinin üstüne doğru savuruşuyla, önden kalbini koruyan hali kadar etkileyiciydi.

"Ah siktir, yapamam. Ben onu yapana kadar..." Elini saçlarının arasından geçirirken ağır bir soluk verdi. "Siktir, yapmamalıyım..."

Yatağın kenarında durup başını iki yana salladı ve bir kez daha parmağıyla beni çağırdı. "Sikerler. Buraya gel. Yapmam gereken bir şey var."

Ayaklarım halıya yapışıp kaldı.

Tam olarak ne yapacak?

Bir önemi var mıydı? Beni kaçıracak kadar istemesini sağlamak için fırsatlarım tükeniyordu. Beni istememesi gereken şekillerde istediğini zaten itiraf etmişti. O bağımlılığı ona karşı kullanmak için girişkenliğe ihtiyacım vardı.

İleri doğru bir adım attım.

Gülümsediğinde sert ve ejderhası kadar tehlikeli göründü. "Aferin kızıma. Biraz daha yaklaş."

Gözlerimi kısıp ellerinin uyluklarının yanında açılıp kapanışını inceledim. Bakışları benimle ceketinin arasında gidip geldi, bir kez daha yüzü suçluluk ve şaşkınlıkla dolmuştu.

Yapacağı şey her neyse bana acı verdiği kadar ona da verecekti.

Korktuğu şey ne?

Merakım korkuma baskın geldi.

Parmak uçlarımda ona doğru ilerledim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ELDER

Ne sikim yapıyorsun?

Zihnimi susturdum.

Pimlico küçük adımlarla bana yaklaşırken vücudumu ya da nabız gibi atan şehvetimi kontrol edemedim. Fakat akıl sağlığımı sorgulayan soruların önünü kesebilirdim.

Bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. O uyurken, istediğimi almak için duyduğum arzu gittikçe artarken kendimi riayetle zincirlemiştim.

Kahrolası otokontrolüm harika bir iş çıkarmıştı.

Her şeyden bir tane almaya iznim var.

Ve bundan bir tane istiyordum.

Hem de çok fazla.

Fakat bu kurallara...

Düşüncelerimi kapattım.

Yanlış olsa bile bir daha ondan hiçbir şey almayacaktım. Ardıma bakmadan o kahrolası kapıdan çıkıp gitmeden önce bunun nasıl hissettirdiğini bilmem gerekiyordu. Bundan sonra, gidecektim. Alrik'in sığınağımızın kapısını kırıp içeri dalması ve kölesini çalması için beklemeyecektim.

Onu alabilirdi.

Bu kız benim için çok fazlaydı.

Çok fazla çaba gerektiriyor, baştan çıkarıyor ve fazlasıyla bağımlılık yapıyordu. Selix'in arabayla buralarda takılmasına memnundum çünkü buradan ne kadar çabuk gidersem herkes için o kadar iyiydi.

Pim yanıma gelince yatağı gösterdim. "Otur."

Diğer asiliklerinin aksine anında itaat etti.

Uylukları, isteksizce dokunmuş olduğu yeri sakladı, kuşkuyla daha hızlı nefes alıp verdikçe kaburgaları derisine baskı yaptı.

Kırılmanın sınırındayken bile çok güzel görünüyordu.

Tepesinde dikilerek duraksadım.

Eğer bunu yaparsam dünyamdaki tek bir kanundan fazlasını çiğniyor olacaktım. Sonrasında da aylarca bunun bedelini ödeyecektim.

Fakat bunu yapmazsam sonsuza kadar merak edecektim ve merak etmekten hiç hoşlanmıyordum. Zaman kaybıydı. İmparatorluğuma adamam gereken zamanı boşa harcıyordum. Ondan bu son şeyi alacaktım ve sonra... bitecekti.

Gözlerimi hiç ayırmadan dizlerimin üstüne çöktüm.

Göz hizasına geldiğimizde hızla nefes aldı ve içimdeki yabaniliğin her zerresi onu sırtüstü yatırıp sikmemi söyledi. Sadece istediğim şeyi almamı.

Fakat önceki gibi kendini kapatırdı.

Kendini zihninin derinliklerinde kaybederdi.

Ve ben onun bedenine sahip olmak istemiyordum.

Zihnini istiyordum.

Kurnaz ve uyumlu biriydi, bir parçasını dizginleyebilmemin ve kalmasını sağlayabilmemin tek yolu buydu.

Sadece bu süreçte kendimden ne kadar vazgeçeceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

PIMLICO

Ellerini kaldırdı.

Uzaklaşsam da güçlü parmakları ensemi kavrayarak beni yerimde tutmayı başardı. Acı düğmesine basıldığında tanıdık bir dehşetle donakaldım. Bunu durduramadım. Böylesine içgüdüsel bir içe kapanmaya baskın gelmek için o kadar fazla kez şiddete maruz kalmıştım ki...

"Seni incitmeyeceğim." Beni önce soluğu öptü. Vaadi sinirlerimi biraz olsun yatıştırmadı. Önümde diz çökme şekli kalbime dikenli telleri sarıp kanattı. Bu küçük hareketle bana bugüne kadar aldığımdan daha fazla güç, daha fazla saygı veriyordu.

Bu beni *mahvetti*.

Fakat sonra dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Ve dünya durduktan sonra yanlış yöne doğru deli gibi dönmeye başladı.

Ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum.

Geri mi çekilmeliydim?

Onu ısırmalı mıydım?

Ona istediğini vermeli miydim?

Donakaldım.

Kaçmalı mıydım?

Saklanmalı mıydım?

Bana dokunamayacağı şekilde çekilmeli miydim?

Titredim.

Hiçbir şey yapamadım çünkü dudakları beni sımsıkı ve titrek bir halde tutan kusursuz bir tasma gibiydi.

İlk olarak sorularıyla yorgun düşmemi sağlamış, ardından da fiziksel bir şey almıştı.

Bir öpücük.

Dili ağzıma kaydı.

Çenem kendi kendine yukarı kalktı, ne olduğunu bile bilmezken çaresizce tutkuyu arıyordum. Fokurdayan, baskı yapan ısı, dörtnala giden atların çektiği bir at arabası gibi bana çarptı.

Efendi A beni nadiren öperdi ve öptüğünde hissettirdikleri ıslaktı, yanlıştı. Ancak bu... bunda hiçbir yanlışlık yoktu. Kesinlikle tuhaftı. Fazlasıyla şaşırtıcıydı. Fakat hiç yanlış hissettirmiyordu.

Dudaklarım farklı türden bir adamdan farklı türde bir öpücük için teşvik etti ama nedense Bay Prest durdu.

Sanki beni ne kadar zorladığını, kendini ne kadar zorladığını görmek istiyormuş gibi ağzını benimkinin üstünde gezdirdi. Gözleri durma ihtiyacıyla parladı. Ancak dudakları başlamam ve asla durmamam için işaret veriyordu.

Durmasını istedim.

Durmasına ihtiyacım vardı.

Fakat minik, mikroskobik bir parçam yalanlarımı inkâr etti. Kalbim başını iki yana sallayıp daha fazla hassasiyet için uzandı, böyle bir şeyi alacağım tek zamanın bu olduğunu biliyordu.

Eğer bana sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi veren yakışıklı bir yabancıyla bu anı yaşamak için kendime izin vermezsem, o zaman salağın tekiydim.

Bunu *istiyordum.*

Buna *ihtiyacım* vardı.

Bunu *hak* ediyordum.

"Seni öpmemi istiyor musun? Senden tek bir şeyi almama izin verecek misin?"

Bir kez daha sorusu beni oyuna getirip cevap vermem için zorlama niyetiyle sorulmuştu.

Bunda iyiydi.

Zihnim rüyalar ve öpücüklerle sersemlemişken başımı sallayarak izin vermemi bekliyordu.

Ancak oyuna gelmeyecek kadar uzun süredir sessizdim.

Başımla onaylamak veya geri çekilmek yerine, olduğum yerde kaldım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, bedenlerimiz karıncalanıyordu ve başından beri bizi birbirimize çeken o kimya, bizi çok daha hızlı şekilde cazibesine sürüklüyordu.

Sabırsızlıkla iç çekerken gülümsedi. "Onun gibi olmadığımı bildiğin halde gerçekten konuşmayacaksın."

Gözlerinin içine baktım, cevap verme çağrısını zorla görmezden geldim.

Bana verdiği öpücüğü sona erdirmesini, ayağa kalkıp uzaklaşmasını bekledim. Ancak bakışları derinleşip itaatsizliğimi yarıp geçtiğinde bir şey buldu. Onu kabullendi.

"Siktir, güçlüsün." Dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırdı.

Parmaklarını yüzümün etrafına yerleştirerek yüzümü sıkıca tuttu. Tutuşu hem rahatlatıcıydı hem de bir prangaydı.

Büyük parçam kaçmak istedi.

Ancak dili bir kez daha ağzımı okşarken, yapmam veya yapmamam gereken şeyleri düşünmeyi bir kenara bıraktım. İki yıl boyunca, kendime asla kırıldığımı düşünme izni vermemiştim. Ben bozuk *değildim*. Hâlâ hayattaydım. Fakat Bay Prest'in bilmediği bir şey biliyordum.

Efendi A, konuğunun benimle yatmamış olmasını umursamazdı. Aramızda gerçekten ne geçtiği zerre umurunda olmayacaktı. Her halükârda beni öldürecekti.

Ben onun en pahalı ganimetiydim ama bu akşam, başka bir adamın beni lekelediği ve sergileme rafından kutuya kaldırıldığım geceydi.

Bir tabuta.

Kalbim, bir para kavanozunun içine sıkışmış gibiydi. Kötü şeyler beni bulmadan önce biraz iyi hissetmeyi istercesine çaresizce çırpınıyordu. Öpücüğe doğru eğilip ona sessizce evet demek istedim; beni öpmesini arzuluyordum. Evet, bana verdiği şey için minnettardım. Babamın bana taktığı lakabı kullandığı için hâlâ ondan nefret ediyor olmama rağmen.

Öpüşme, yabancı bir şeyden hoş bir şeye dönüştü; bedenlerimiz birbirlerine eğildi. Ellerini yüzümden saçlarıma kaydırıp daha sertçe öpmek için başımı kendine doğru çekti. Hem sağlam hem de kırık parmaklarımı bileklerine sarıp onu itmek yerine yerinde tuttum.

Bir şeyi bu kadar eşsiz ve tatlı bulacağımı hiç düşünmezdim.

Ancak bulmuştum.

O beni bulmuştu.

Bana taleplerden ve kabullenmeden oluşan bir gece vermişti. Şu anda da veda ediyordu.

Başım onun ellerinde kıvrılırken bütün kontrolüm bedenimi terk etti. Tamamen kendimi bıraktım. Bu her neyse, bitmesini istemedim.

Dudaklarını benimkilere daha sert bastırdı, ağızlarımız hiç durmazken kıvılcımları cesaretlendiriyordu.

Dikkatimi onun becerikli diline ve onu nasıl ustaca yönlendirdiğine verdiğimde aynı anda hem huzursuzluk hem de çaresizlikle kıpırdandım.

Beni, artık dış dünyayı değil de kendi iç dünyamı dinlediğim tuhaf bir gelgite zorladı.

Cinayete kurban gittiğim ve satın alındığım zamandan bu yana teması yitirdiğim türden bir gelgitti. İçinde yaşadığım evrenden çok daha büyük olan bir yerdi.

Ağızlarımız açlıkla birbirlerine dolanınca göğsümüzdeki ateş harlandı. Artık bir senkronizasyon yoktu.

Öpücüğün arasında, "Hissediyor musun, Pim?" diye soludu. "Vücudunun benim için hazırlandığını hissediyor musun?" Sesi bir hırıltıya dönüşürken dudaklarımdaki dudakları vahşiydi. "Siktir, seni istiyorum."

Beni kendine doğru çekip kucakladığında sırtım yay gibi gerildi.

Bana bir şey oluyordu.

Artık aynı yolda değildim.

Yoldan sapmıştım.

Hayır, oradan sürüklenmiştim. Bu adam tarafından.

Bir şekilde hem savunucum hem de kurtarıcım olan bu günahkâr melek tarafından.

Onu tanımıyordum.

Fakat tanımayı istiyordum.

Bana bir saniyelik mutluluk vererek hayatımı kurtarmıştı. Hayatımda *kalmasını* istiyordum. Fakat bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Adeta alev dolu nefesler veriyordu. Bana böyle bakarken, beni böyle öperken, benden her şeyi böyle çalarken düşünemedim.

Dili yavaşça altdudağım boyunca kayıyor, pervasızca verdiği şeyi arzulamama sebep oluyordu. Dilinin üstümde, içimde olmasını, beni tüketmesini istiyordum. Anlamadığım ya da aklımda olmadığını düşündüğüm şeyleri istiyordum.

Ağır göz kapaklarının altından bakışı öfkeliydi, kızgındı ve şehvet doluydu. Saf ve katıksız bir şehvet. Seks diye haykırıyordu. Ama tecavüz değil. *Seks.* Rızaya dayalı seks. Şu ana kadar bildiğim dünyadan çok uzak bir şeydi.

Yanağımı tekrar avuçlarken göğsü dalgalandı. Karnı kasılınca ejderhasının duman çıkarıp cızırdamasına sebep oldu.

"En sonunda seni konuşturdum, Pim." Bakışlarındaki parıltı bilgiyle dans ediyordu. "Sen hoşlanmasan bile vücudun benden hoşlanıyor."

Karmakarışık, bilinmeyen duygulardan bir dalga beni tıpkı Efendi A'nın yumrukları kadar beter şekilde dövdü. Nedenini bilmiyordum ama o saniye yıkılmış haldeydim; onun bana verdiği hazdan değil, o gittiği anda dibe çok fena vuracağımdan.

Yaşamımı sonsuza kadar bu anın içinde sürdürmek istedim.

Bu yanlış birleşmede kendime saygımı ve mutluluğu bulmak istedim. Yoldaşlık istiyordum ama bunu istemek beni güçsüzleştiriyordu çünkü çok ama çok uzun süre sadece kendime dayandıktan sonra ona yaslanmak istiyordum.

Ondan *hoşlanıyordum.*

Beni tekrar öperek düşüncelerimi durdurdu ve onu niyetlendiğimden bile daha derin bir seviyede kabul etmem için zorladı.

Ben artık bir köle, bir mahkûm ya da kapana kısılan biri değildim.

Ben öpülmüştüm.

Öpüldüm.

Bay Prest yavaşça geri çekilirken ısısını, sıcaklığını ve korumasını da kendiyle birlikte götürdü.

Bu... kelimelerim yoktu.

Nefis miydi?

İlahi?

Korkutucu?

Uzun zamandır bana bahşedilmiş olan en iyi şeyin son mutluluk kırıntıları içinde durdum. O kadar yoğun ve tüketici bir yorgunluğun içine dalmıştım ki gözlerimi açık tutmak için çabalamam gerekiyordu. Bana ne yapmıştı? Neden kendimi uyuşturulmuş, bağımlı olmuş ve bu kadar fazla yorulmuş hissediyordum?

Hareket etmedi.

Bakışları sadece bir öpücükten çok daha yoğun ve çok daha tehlikeli şeylerle savaş veriyordu. Başını iki yana sallayıp her ne olduysa onu dikkatle maskelediğinde minnettar oldum.

Dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "Bunun ilkin olduğunu varsayıyorum?"

Yanaklarım ısındı.

Bana göstermiş olduğu zirveden aşağı inerken gözlerimi kapattım.

Parmaklarının tersiyle çenemi okşadığında afallayarak gözlerimi açtım.

"Başka hangi ilklerden mahrum edildin?"

Ne... ne demek istiyorsun?

Dizlerinin üstündeki pozisyonundan ayrılıp ayağa kalktıktan sonra yatağa oturup elini dudaklarında gezdirdi.

İçimde sıcak ve muhtaç bir şey hayat buldu. Ne olduğunu bilmiyordum fakat belirsiz, güçlü ve kafası karışık olmasına rağmen odaklıydı.

Bana bakmak için dönüp parmak ucunu alnıma bastırdı. "Birisi seninle sadece konuşarak seni ıslattı mı? Sana ne yapmak üzere olduğunu söyleyerek? Vücudun, çıkardığın ses, tadın, yalvarışın ile ilgili hoşlandığı şeyleri tüm açık seçik detaylarıyla söyleyerek?" Eğilip yaklaştı, bariton sesi beni sarhoş ediyordu. "Sen tek bir dokunuşla parçalara ayrılacak hale gelene kadar içinde olmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu fısıldadı mı?"

Vay canına...

Sesindeki şok edicilik ve güç neredeyse bana sessiz olduğumu unutturdu. Başımı çok açık ve hiç izin verilmeyen bir, "*Hayır,*" ile hafifçe iki yana salladım.

Ağır bir soluk verdi. "Bunu da başka bir ilk olarak alıyorum. Sonunda bir soruya cevap veriyorsun." Loş ışıkta dişleri parladı. "Endişe etme. Söylemeyeceğim."

Tuhaftı ama ona inandım. Efendi A'dan en az benim kadar nefret ediyordu. Ona gidip de az önce yaptığımız şeyleri dökülmeyecekti. Zaten ona bir yararı olmazdı.

Parmağını burnuma, dudaklarıma değdirerek alnımdan aşağı indirdiğinde kasıldım. "Peki ya bu ilk?" Başını eğip başka bir kısa öpücük için ağzını benimkine değdirdi. "Birisi seni çok sert öptü mü? Peki öptükten sonra nefes almak için ayrıldığında dudakların acıdı mı? Birisi seni saatlerce öptükten sonra siki için sırılsıklam olana kadar işkence etti mi?"

Tanrım, dur.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gösterdiği özende hafif bir hassasiyet vardı.

Bu defa, cevap verme dürtüsüyle savaştım ama dilimin onun bana bahşettiği kızarıklığı yalayışını okudu.

Yukarı doğru kalkıp baştan çıkarıcı öpücüğünü uzaklaştırdığında titredim.

İlklerden bahsetmesi ve onları tarifsiz bir şekilde anlatışı, içinde bulunduğum şartları bir kenara itip dilek dilememe sebep oldu.

İlklerimi sonlandıracağım bir ölümü dilemektense, onları yaşayacağım bir hayatı diledim.

Parmağı yine hareket ederek ağzımdan ayrılıp çenemden ve boynumdan geçerek göğüslerime indi. Birini avuçladı. "Peki ya burası, Pim? Birisi meme ucunu çok sertçe emdiği için şişip sızladı mı? Birisi seni merhamet için haykırtana kadar ısırdı mı

ya da meme uçlarına kıskaç takıp bütün emirlerine itaat etmeni sağladı mı?" Meme ucumu çevirip hafifçe sıktı.

Hayır...

Parmak ucu göğsümün yumuşak kıvrımını takip ederken nefes alış verişim hızlandı. Parmağını kaburgamdan belime indirip en sonunda göbek deliğimin etrafında dolaştı. Yoğun bakışları bacaklarımın arasına dokunmayı dilediğini söylese de bunu yapmayacaktı.

Ördüğümüz bu delice ağın içine yakalanmış bir halde titrerken, "Sana başka bir ilki vermek istedim," dedi. "Seni boşaltmak istedim. Daha önce gerçek hazzı hiç hissetmemenden dolayı bunun senin için imkânsız olduğunu artık görüyorum."

Alnı kırıştı. "Amınla keşfedeceğin bir sürü ilk var, Pim. Bir erkeğin dilini içinde hissettin mi hiç? Ağzını klitorisine yapıştırdı mı? Peki ya parmaklarını öylesine derinlerine ittiği için insan olduğunu unutup vahşi bir hayvana dönüştüğünü hissettin mi?"

Uzuvlarımdaki gerginlik beni daha şehvetli bir baştan çıkarıcılıkla kapladı.

"Sana bir sürü ilki yaşatmak istiyorum." Bana doğru eğilirken gözleri yarı kapalıydı, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktı. "Ben..."

Felaket patlak verdi.

Kapı içeri doğru kırıldı.

Parçalar saçılırken menteşeler yamuldu ve ahşap paneller çatladı.

Hayır!

Tony, girişi bir beysbol sopasıyla mahvederken homurtuları sessizliği böldü, bizi koruyan tek şeyi yok ediyordu.

Efendi A onun arkasında duruyor, bağırarak emirler yağdırıyordu.

Yüreğim cennetteki geçici gezintisinden fırlayıp çıktı ve yeniden hapishanesine atıldı.

Hayır, hayır, hayır!

Bu yüzden bize bu kadar çok zaman vermişti. Bay Prest'in yanımda zarar görmeden uzanma ayrıcalığına sahip olma sebebi buydu.

Efendi A destek çağırmıştı.

"Ne sikim oluyor?" Bay Prest ayağa fırladı, bedeni dimdik ve kavgaya hazırdı. "Siktir olup gidin. İşim bitmedi."

Efendi A odaya girince tortop oldum. Elinde bir tabanca tutuyordu.

Siyah *revolver*'ını elinde hiç görmemiştim ama taşıma şekli -kendine güven ve dikkatle- bu türden şeylere yabancı olmadığını söylüyordu.

Bakışları çıplaklığım ile Bay Prest'in kıyafetleri arasında gidip geldi. "Kölemi sikerken eğlendin mi?" Başını küçümsercesine yana eğerek bana dik dik baktı. "*Uslu* durdun mu, Pim?"

Başımı eğip uykuyla karışmış saçlarımın arkasına saklandım.

Siktir git, seni mutant!

Bay Prest'in ahlaksız öpücüğü sırasınsa savaşırken kullandığım sözel kılıcım ve kalkanım, aptalca bir hareketle kenara itilmişti.

Artık mücadele edecek gücüm yoktu. Artık nefret ve acı içinde yaşama gücüm yoktu.

Dilsizliğin koruması altına girmek için elimden geleni yaparken anlamsız sorular ayaklandı.

Bay Prest sırtımı tatlı tatlı okşarken ne kadar süre dinlenmeme izin vermişti? Efendi A bizi ayırmak için gelmeden önce öpüşerek geçirebileceğimiz zamanın ne kadarını boşa harcamıştık?

Önemli değil.

Artık bitti.

Yine kendi başımaydım. Her zamanki gibi.

Bay Prest hızla nefes aldı. "Beni duymadın mı? *İşim* bitmedi dedim."

"Ah, evet hem de nasıl bitti." Efendi A'nın silahı tutan eli titrerken yüzü öfkeden tuğla gibi kıpkırmızı oldu. "Çık dışarı. O yatı istiyorum, Bay Prest ama zaten gerekenden fazlasını ödedim. *Git*!"

Farkındalıkla birlikte omuzlarım çöktü. Özgür kalmak için Bay Prest'i kullanma planım yok oldu. Beni asla özgür bırakmayacaktı. Sahibimle bir anlaşması vardı ve o anlaşma, az önce keyif aldığımız her türlü aptalca öpücüğe baskın çıktı.

Ondan fazlasını isteme.

Ölürse senin hatan olur.

Efendi A ileri çıktığında yaşlar gözlerime battı. Bana doğru düzgün bakmadı bile, bu davetsiz misafiri evinden kovmaya kafayı takmıştı.

Destek için Tony'yi beklemiş olması onun nasıl omurgasız bir korkak olduğunu tekrar doğruladı. Bay Prest ile kendi başına yüzleşecek kadar taşaklı değildi.

Tabancanın burnu yukarı kalkarak doğruca ejderha dövmesine nişan aldı.

Bay Prest'in, korkak sahibimin işlediği cinayetlerin sayısıyla ilgili anlattığı şeylerin hatırası bacaklarıma yıkıcı bir enerji yolladı. Kaderimi biliyordum. Bunu kabul etmiştim. Ancak başka birisinin benim için kan kaybetmesine izin vermeyecektim. O kişi masum olmasa bile.

Bay Prest, bana karşı iyi davranan tek adamdı.

Onun ölmesini izlemeyeceğim.

İçgüdü bedenimi kontrolüne aldı. Dürtü, aklımın ve itaatkârlığımın ötesine geçti. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Ve bunu kendim için değil, onun için yaptım.

İleri doğru atılıp beni öpen hırsızın önüne geçtim. Silahın karşısına. Cüretkâr aptallığım yüzünden başıma gelecek şeyin önüne.

Oda sessizleşti.

Donakaldım.

Az önce yaptığım şeyin dehşeti kurşun gibi ağırlaşarak beni korkudan batmaya, batmaya, batmaya itiyordu.

Tony'nin tatsız bakışları kocaman olurken ağzı açık kaldı. "Siktir."

Efendi A'nın gözleri resmen yerinden fırlayacaktı. Saf bir tiksintiyle, "Karşımdan siktirip git, Pim. Seninle sonra ilgileneceğim," diye tükürükler saçtı.

Çıplaklığımın bana hiçbir koruma sunmadığını umursamadan omuzlarımı dimdik tuttum. Beni savunan kimse olmamıştı. Ölecektim. Fakat en azından üzücü döngü sona erecekti.

Uzaklaşıp itaat etme dürtüsüyle savaşırken üstesinden geldiğim şeylerin dehşeti omurgamda gezindi. Hayatta kalma konusunda benden daha çok becerisi olan, benim cüssemin iki katı bir adamın önüne neden siper olduğumu bilmiyordum.

Fakat yaptım.

Bu, Pimlico gitmeden önce Tasmin olmak için son teşebbüsümdü.

Onu vurma.

Bırak gitsin.

Bay Prest beni geriye çekip arkasına aldıktan sonra kolunu etrafıma doladı. "Kafası karışık. Eğer içeri dalarsan beni korumasını emrettim." Parmaklarını derime sapladı. "Benim verdiğim emir için ona zarar verme."

Yalan söylüyorsun.

Seni korumaya çalışıyor.

"Ah, hem de ne zarar görecek. Sen o konuya kafanı takma. Sikik kıçını evimden dışarı çıkarma konusunda endişe etmelisin. Hemen şimdi!" Efendi A'nın parmağı tetiğe dokunup doğruca Bay Prest'in dövmesine nişan aldı. Başıyla Tony'nin mahvettiği kapıyı işaret ederek, "Çıkmanı istiyorum!" diye bağırdı.

"Şafak sökmedi."

"Umurumda değil."

"Gidene kadar o bana ait."

"Yanılıyorsun." Efendi A'nın silahı tutan eli bembeyaz oldu. "O benim, göt herif. Bir daha söylemeyeceğim."

Bay Prest kımıldamadı. Sadece kollarını göğsünde birleştirmekle yetindi.

Parmak uçlarıma basarak arkasından çıktım. Kaçmak ya da diz çöktüğüm bir pozisyonda olmak istiyordum. Bu gergin durumu sona erdirmek için bir şey yapmam gerekiyordu.

Efendi A taktik değiştirdi. Mavi gözlerinde acımasız bir gülümsemeyle silahın namlusunu yabancıdan bana çevirdi.

Kasıldım.

"Sende istediğim bir şey var, Bay Prest. Kendini şanslı say çünkü eğer olmasaydı Pimlico'mu aldığın anda seni vururdum. Öte yandan, bir şeyleri istemek senin de sorunun."

Yaklaşan cinayetle her şey karardığında hızla nefes aldım.

Kurşunun çıkacağı günahkâr delik beni hipnotize etti. Bakışlarımı kaçıramadım.

Eğer bu en insanca sona eriş olacaksa öyle olsundu. İlk düzgün öpücüğümü almıştım. Yıllardır ilk defa bana düzgünce davranılmıştı. Eğer bu, berbat ötesi hikâyemin sonsözü olacaksa bununla bir sorunum yoktu.

Kaslarım gevşedi; yırtıcı, parçalayıcı, dayanılmaz kurşunu kabul etmeye hazırlandım.

Lütfen, temiz bir atış olsun.

"Bu fahişeyi istiyorsun." Efendi A silahını salladı. "Onu hayatta tutmak isteyecek kadar istiyorsun. Eğer anlaşmamıza uymanı sağlayacaksa onu memnuniyetle öldürürüm."

Yapsana.

Bitir şunu artık.

Bay Prest'in yüzü bir canavarınkini andıracak kadar sertleşti. "Bana birkaç saat daha vermek yerine kendi köleni öldürür müsün?"

"Kesinlikle." Hiç bekletmeden cevap verdi. "Ee, nasıl olacak? O mu, sen mi? Yeterince tolerans gösterdim. Senin pisliğinden kurtulması için duş alması lazım, sonra da kime ait olduğunu hatırlamasını sağlayacağım."

Vur beni.

Hatırlatılmasını istemiyordum. Bana bir daha kimsenin dokunmasını istemiyordum.

Bay Prest dik dik baktı. "Sen amcığın tekisin."

Efendi A dişlerini gösterdi. "Kim olacak?"

"Yapmazsın."

"Yapmaz mıyım?" Alnı hiddetle kırıştı. "Kahrolası bir kanıt mı istiyorsun?"

Yapacak.

Belki de Bay Prest'in planı buydu? Benim daha fazla acı çekmeyeceğimi bilerek gidebilmek için vurulmamı sağlamak istiyordu? Bana nasıl davranıldığını umursamayacağını, hepimizin kendi şahsi iblislerimiz olduğunu söylemişti.

Beni bu şekilde ortadan kaldırması merhametli bir yaklaşımdı.

Efendi A bana doğru gelip saçımı avuçlayarak beni yakına çekti. "Bakalım ne kadar kan kaybedecek? Bir tahminin var mı?"

Bay Prest bir adım attı, yüzü hiddetle dolarken kim olduğunu unuttu. "Ellerini onun üstünden çek."

Ölümün soğuk tehdidi şakağıma dayandığında Efendi A homurdandı, "Sabrım tükendi." Silahla kafama daha sertçe bastırdı.

Metalin kokusu burnuma doldu.

"Fahişeye hoşça kal de. Siktiğimin yatı senin olsun, benim..."

"Dur!" Bay Prest kollarını indirip ellerini teslimiyetle açtı. "Onu öldürme." Bakışları benimkilerle buluştuğunda içleri hırçınlık ve özür ile doluydu. "Az önce hayatının en kötü hatasını yaptın, Alrik Åsbjörn."

Silahı kafamda çevirdi. Yuvarlak morluk, kurşunun delip geçerek sonumu getireceği yerde kafatasımı uyuşturdu.

"Yanılıyorsun, Elder. Hata yapan *sensin*. Bana istediğim şeyi, parasını ödediğim şeyi ver ve tüm bunların olduğunu unutayım."

Bay Prest kahkaha attı. Sesi buz gibi neşe ve buzulların vaadiyle dumanlar çıkararak yere indi. "Dördüncü defa adımı kullandın." Fırtına gibi atılıp patladı. "Az önce bana siktir çektin, Alrik ve bu hiç iyi bir şey *değil*."

Halının üstünde yer alan tişörtüyle ceketini alıp bana bir bakış attı. "Yapabilirim sandım. Ölmeni izleyebilirim sandım. Ama yapmayacağım. Hayatın senin ve daha fazla karışmayacağım."

Başını iki yana salladı. "İlkleri yaşatmak buraya kadar, Pim. Üzgünüm."

Tabancasını havada sallarken Efendi A'nın kırmızı yüzü lav gibiydi. "Dışarı!"

"Buna pişman olacaksın." Bay Prest ölüm saçan gözlerle onu izlerken çenesini aşağı eğdi. "Olduğun her şeye lanet etmeni sağlayacağım." Parmağıyla beni göstererek hırladı, "Ona zarar vereyim deme. Hata benim, onun değil. Kendi hatalarımı düzeltmeme izin ver." Bana son bir okunaksız bakış attıktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

Bekle, gidemezsin!

O yok olduğu anda Efendi A pis pis gülümsedi. "Sanırım bunu ben kazandım, ha? Siktir, bu beni sertleştirdi." Yanağımı öptü. "Gidip duşa gir. Senin için planladığım özel bir şey var." Tehdidi havada asılı kalırken beni itti ve istenmeyen misafirini takip ederek beni Tony ile yalnız bıraktı.

Tony -beni defalarca kez paylaşmış olan pislik- bana iğrenç bir öpücük attı. "Dediğini yap, tatlım. Piç kurusu gittiği anda oyunlar başlayacak." Çıkmak için döndü, ardından duraksadı. Dudaklarından yüksek sesli bir kahkaha döküldü. Eğilip Bay Prest'in garajdan çaldığı bıçağı aldı.

Kalbim, kayan kumda daha da derine gömüldü.

Siktir.

Tony arkasını dönüp bıçakla kapıyı kırdığı beysbol sopasına vurdu. "Artık bir de eşya çalıp saklıyor musun, tatlım?" Gülüşü midemi bulandırdı. "Bunu da yaramazlıklarının listesine ekleyip dersini aldığından emin olacağız."

Bıçakla bana selam verdi. "Sonra görüşürüz."

Gitti.

Merdivenden inerken adımları yankılandı, beysbol sopasını korkuluğa sürtüyordu.

Bir panik atak öldüren kanatlarıyla dalışa geçip beni anında boğdu.

Nefes alamıyorum.

Oda gittikçe daraldı.

Durgun mutsuzluk üstüme yağdı.

Gözlerimden akmasını yasakladığım yaşlar boğazımın gerisinden aktı.

Efendi A'nın gitmiş olmasına *minnettardım.*

Fakat Bay Prest'in ardında bıraktığı deliğe karşı haykırdım. Birkaç çalıntı saat boyunca sıcak ve neredeyse dingin halde olan delik, şu anda kocaman korku rüzgârlarıyla ıslık çalıyordu.

Gerçekten de kapıdan öylece çıkıp gitmiş miydi?

Veda etmeden?

Te...

Ne?

Teşekkür etmeden mi?

Ne bekliyordun? Sana zevk verdi. Huzurla uyumana izin verdi. Sana herkesin verdiğinden daha fazla armağan verdi ve ondan daha fazlasını *mı bekliyorsun?*

Sessizce güldüm. Sersemin tekiydim. *Ölü* bir sersem.

Nabzım iki katından dört katına çıkarken nefes alarak çaresizce sakinleşmeye çalıştım.

Buna zamanın yok!

Nefes al!

Bay Prest evden atıldığı anda Efendi A geri dönecekti. Ve tabancası yanında olmayacaktı. Beni öldürmek için bir sürü yaratıcı yolu vardı. Ona keyif ve haz verecek yollar.

Keşke silahını yatağın üstünde bırakmış olsaydı.

Silahı alıp namluyu kendime çevirir, parmaklarımı tetiğe koyar ve veda ederdim.

Sırf bu araftan kurtulmanın heyecanı uğruna intihar eder, cennete dair umudumu ölümle takas ederdim. Daha iyi bir hayat için yeterince kefaret ödediğimi umarak, ölümün donmuş tüylü kanatlarını kollarımı açarak karşılardım.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Zihnim ayaklanır, bedenim dehşetle boğulmaya devam ederken, kafamda son bir istek ve vasiyet hazırladım.

Verecek herhangi bir şeyim olduğundan da değildi.

Geçmişe ve Londra'daki odama geri gittim, pencerenin kenarındaki masamızda annemle birlikte akşam yemeği yediğimiz, ödevimi yapmam gerekirken saçma televizyon programları izlediğim zamanları tekrar yaşadım. O zamanlar bana önemli gelen ve şimdi tamamen önemsiz olan az sayıdaki çocuksu eşyalarımı düşündüm.

Anneme, nadir İngiliz pul koleksiyonumu bırakıyorum. Arkadaşım Amanda'ya Yeşilin Kızı Anne *DVD koleksiyonumu bırakıyorum...*

Kes şunu, Farecik. Sadece... kes şunu.

İrkildim.

Kendime tıpkı Bay Prest gibi Farecik demiştim. Hatıralarımda, bana yaşamanın başka bir yolu olduğunu hatırlatan adamla birlikte çok fazla zaman geçirmiştim.

Şok ve dehşetle yığılıp kaldım, yatağa doğru sendelesem de dizlerimin üstüne düşüverdim. Kalbim kastanyetlerine ve zillerine vurmak için davul setini çıkardı.

Beni incitmesine izin verme. Tekrar olmaz.

Vurulmayı tercih ederdim.

Yüz defa.

İlk öpücüğümün aklımdaki son hatıram olmasını istiyordum. Babamı ve Minnie Mouse'lu saatimi bulduğum hiç bitmeyen bir uykuya dalmak istedim.

Ancak kalbim ne kadar sızlasa da ve ölümden önce sadece biraz daha yaşamama sebep olduğu için Bay Prest'ten nefret etmeyi ne kadar istesem de ondan nefret edemedim. Söylediği şeyi yaparak beni sisteminden atmıştı. Onun üstündeki her türlü çekimimden kurtulmak için beni öpmüştü.

Bana başka sözler vermemişti. Aslında tek yemini, beni kullanacağı ve sonra da beni bırakacağı yönündeydi.

O yemini tutmuştu.

Ben onun değildim.

Efendi A'ya aittim ve kira anlaşmamın süresi bitmişti.

Terk edilmişlik duygusu ve aptallıkla mücadele etmek, çektiğim dayak yaralarından çok ama çok daha acı vericiydi, gözlerimi kapatıp kendimi sonumla buluşmaya hazırlarken dünyam bir kez daha kararda.

Çarşafı tutup kendimi örtmek için çektim. Ancak hışırdayan bir şey, beyaz örtüyle birlikte uçup yerde yanıma düştü.

Bilinmeyen bir şeyin yaşattığı şok, panik atağımı böldü.

O da ne?

Hıçkırarak kalkıp oturdum. Dolar banknotunu alırken ellerim titredi.

Amerikan dolarıydı.

Ancak normal para gibi katlanmamıştı. Diğer iş gören paralar gibi düz ya da ikiye katlanmış halde değildi. Bu, kanatları ve narin antenleriyle tamamlanan minik bir kelebek şeklindeydi.

Banknotun açık yeşil rengi kanatların iplikten ve mürekkepten yapıldığı illüzyonunu yaratırken, gövdesi kâğıt paranın rakamsal değeriyle sarmalanmıştı.

Çok güzel.

Fakat nereden gelmişti?

Cevap barizdi.

Ondan.

Peki ya neden?

Kâğıt parçasına dokunduğumda öfkeyle doldum. Panik bedenimi terk etti, bir kez daha gücümü buluyordum. Bu, Bay Prest'in yaptığımız şey için bana ödeme yapma yolu muydu? Onun için değerim sadece bir dolar mıydı?

Güzel origami yerine tek gördüğüm ucuz bir şeydi. *Beni* ucuz hale getiren bir şey.

Öpüşmemiz o kadar mı *kıymetsizdi*?

pennies

Parayı kenara ittiğimde içindeki siyah yazı parayı açmam için bana yalvardı.

Her ne kadar aşağılayıcı olsa da yaratılan bir şeyi mahvetme düşüncesinden hoşlanmıyordum ancak merak fazla kaşındırıyordu. Ufak kelebeği alıp katlanmış kenarlarını çektikten sonra içindeki notu ortaya çıkardım.

Erkeksi bir yazıyla karalanmış parada şu yazıyordu:

Buraya seni düşüncelerimden atmak için geldim. Fakat uykuya daldın ve ben bunu hiç başarabilecek miyim diye şüphe etmeye başlıyorum. Benim gibi bir adam için, bu bir sorun. Hoşça kal, Suskun Kız.

Bu kadardı.

Geri döneceğine dair vaatler veya beni tekrar paylaşmayı isteyeceğine dair ipuçları yoktu. Tek gecesini almıştı ve dikkatini cezbetmek için yeterli olmadığımı söyleyecek kadar dürüst davranmıştı.

Sözleri kalbime zehir salan dikenli tellerle parlayana kadar keskinleşti.

Ondan nefret etme.

İçinde nefretle ölme.

Eğer bu alacağım tek hazsa, en azından nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Hiç Kimse'ye anlatmalıyım.

Asla unutmamak için yazmam lazım.

Bay Prest hayal gücümün bir parçası olacak, sonsuza kadar tuvalet kâğıdından romanımda kilitli kalacaktı.

Başka kimseye onu anlatamayacaktım.

Onu tanımayacak ya da onu umursamayacaktım.

Sonsuza kadar sessiz kalıp sırlarımı saklamam için bir neden daha.

Sonuna kadar.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ELDER

Hangi sikik hakla beni kapı dışarı ediyordu? Kahrolası kabalığının ardından anlaşmamızın planlandığı gibi yürüyeceğini mi sanıyordu? Gösterdiği saygısızlıktan sonra onu parçalara ayırmayacağıma mı inanıyordu gerçekten?

Pim'e yapmış olduğu şeyler için canını yakacaktım ama bana yaptığı şey için onu *öldürecektim*. Hiç kimsenin böylesine katlanılmaz bir küstahlık göstermesine izin verilemezdi.

Eğer bana birkaç dakika daha vermiş olsaydı kahrolası kapıdan kendi arzumla çıkıp gidecektim.

Kölesi yüzünden kaçacaktım.

O öpüşme... *siktir.*

Onu asla yapmamalıydım.

Büyük hataydı.

Çok büyük hataydı.

Ve şimdi, Alrik de kendine düşen hatayı yapmıştı.

Şafak yeni sökmüş olmasına rağmen bu beyaz cehennem çukurundan çıkmak istiyordum. Ona dokunmak? Onu tatmak? Sikerler, üstesinden gelebileceğimden fazlaydı. Onunla bir daha yalnız olmak gibi bir niyetim yoktu çünkü sorunlarımı ve eğer kalırsam neler olacağını biliyordum.

Başka birisine ait olmasına memnundum.

Bu şekilde, ikincisi için geri dönmem imkânsızlaşmıştı.

Berbat bir an için, Alrik'in onu vurmasını istedim. Kurşunun beynini yarıp geçtiğini ve gözlerindeki ışığın söndüğünü gözümde canlandırdım. Bu dünyadan silinip giderdi ve böylece bana da arınma hakkı verilmiş olurdu.

Eğer ölürse benden de Alrik'ten de kurtulurdu.

Tetiği çekmesine izin vermeye acayip yakındım.

Yapılacak en doğru şey kızın sefaletine son vermek olsa da ölümünü vicdanıma yükleyecek kadar taşaklı değildim.

Halihazırda beni tüketen yeterince utancım vardı.

Daha fazlasıyla baş edemezdim.

Hayır, oradan çıktım çünkü kız benim sorunum değildi.

Onun hayatı -ister cehennem gibi olsun isterse mutlulukla dolu olsun- benim derdim değildi.

O. Benim. Değil.

Biraz olsun aklı başında biri olma fırsatına sahip olacaksam buna inanmak ve kabul etmek zorundaydım.

Doymuştum.

Bitmişti.

Tamam.

"Efendim?" Selix, ceketimi üstüme geçirerek ona doğru yürüdüğümü görünce araçtan dışarı fırladı. Orta düğmemi iliklerken yağmaladığım şeyler yüzünden ceplerim hışırdıyordu. Zavallı adam sözüne sadık kalıp geceyi beni bekleyerek geçirmişti. İşlerimi kendi başıma halletmeyi tercih ettiğimi biliyordu. Bir ihanet durumunda kendi güvenliğimi sağlayabilirdim, bunun için ona ihtiyacım yoktu. Fakat beni bu yerden ve Pim'den mümkün olduğunca uzağa götürmesi için burada olmasına memnundum.

Pim'in canı yanacak.

Benim sorunum değil.

Onu öldürebilir.

Benim sorunum değil.

Onu üst kata götürmüş, kendime onunla işim bittiğinde onu öldüreceğime söz vermiştim.

O sözü tutmamıştım.

En sonunda ölecekse, bunu benim ya da Alrik'in yapacak olmasının bir önemi var mıydı? İzlemek için orada olmam ya da ait olduğum okyanusa geri dönmüş olmam kimin umurundaydı?

Siktir!

Selix boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?"

Hiçbir şey yolunda değil.

"Gitmek istiyorum. Hemen." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Yat hazır mı?"

Arka kapıyı açtı. "Evet. Her şey tamam ve açılmaya hazır."

"Güzel. Bu boktan ülkeden olabildiğince çabuk çıkmak istiyorum."

"Önden arayacağım. Güverteye ayak bastığınız anda açılacağımızdan emin olacağım." Kapıyı kapatıp beni siyah sedanla sarmalanmış halde bıraktıktan sonra şoför tarafına geçti.

Pim'in hapishanesine son bir bakış attıktan sonra homurdandım. "Beni Hayalet'e götür. Hemen."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

PIMLICO

Sevgili Hiç Kimse,

Ne oldu bilmiyorum.

Sana yazdığım tüm notlar ve itiraflar... ortadan kaybolmuşlar. Onları sen mi aldın? Lütfen alanın sen olduğunu söyle. Bunun üstesinden gelebilirim. Sana yazmamdan bıkıp usandığını ve onları alıp tuvalete attığını ya da yaktığını veya pencereden dışarı fırlattığını söyle.

Efendi A'nın seni bulduğunu söylemediğin sürece her şeyi söyleyebilirsin.

Bana onu söyleme!

Dün kahvaltıdan önce oradaydılar. Kontrol etmiştim.

Dün gece Bay Prest bana eşlik ederken kontrol etmedim.

Fakat şimdi, seni kaybettim.

Seni kaybetmek istemiyorum!

Ah, hayır. Geldiğini duyuyorum.

Siktir, Hiç Kimse... Ya o...

"Seni lanet olası küçük *sürtük*." Efendi A odanın karşısından atlayıp mektubumu alarak parçaladıktan sonra konfetiye çevirdi.

Hayır!

Yüreğim, sanki canlı, nefes alıp veren bir dostumu öldürmüş gibi haykırdı.

©novabook

"Tüm bu zaman boyunca yazıyordun ve benden sakladın!"

Dur!

Sinip yerde eğilmek için yataktan aşağı kaydım. Bay Prest ile geçirdiğimiz birkaç saat sayesinde kazanmış olduğum insanlık ve öz farkındalık yok oldu. Köle olarak rolüme geri dönüp alnımı halıya bastırdım.

Beni incitme.

Sadece öldür beni.

Özgürlük diledim. Mutluluk için yakardım. Fakat ikisini de burada bulamayacaktım. Özellikle de Hiç Kimse'ye olan notlarım ortadan kaybolmuş ve Bay Prest gitmişken.

Ne çektiğimi bile bile, bana dokunduğu için cezamın ne kadar ağır olacağını anladığı halde gitmişti.

Bu adil değil!

Bunların hiçbiri doğru değil.

"Bunları benden sakladın, ha!" Elini uzattığında parçalanmış kelimeler parmaklarının arasından düştü. "Bana kalanını ver. Hemen!"

Gözyaşlarım burnumun üzerinden süzülüp altımdaki beyaz tutamlara sızdı. Rahatlamalıydım. Onları alan kişi Efendi A değildi.

Efendi A iyi bir yalancı değildi. Daha çok yaptıklarıyla böbürlenmeyi severdi.

Bu da hırsızın Bay Prest olduğu anlamına geliyordu.

Niçin?

Nasıl yapabildi?

Yanağıma bir tokat indi. "Diğer sayfaları ver bana, Pim. Bir daha söyletme."

Bende değiller, seni pislik!

Bay Prest nasıl sahip olduğum son şeyi alabilirdi? Öpücüğüyle her şeyi çaldıktan sonra...

Onları nasıl bulmuştu?

Sen uyurken. Güvenmişken.

Bu mümkün değil.

Değil mi?

"Bu kez sessizliğin sırlarını korumayacak." Efendi A volta atarken vücudu adrenalinle doldu. "Peki nerede olduklarını söyleme. Odanı paramparça edip onları kendim bulacağım." Çömelip tısladı. "Ve bunu yaptığımda, çekeceğin ceza yaşayacağın en acı veren ikinci şey olacak."

Bekle, ikinci mi?

İlki ne?

Ne aptalca bir soru!

Zihnim yapbozun parçalarını yerine oturtmaya çalışırken burun deliklerim şişti.

Kafa karışıklığım beni şaşkına çevirdi, havayı yaran yumruğuna hazırlıksız yakalandım ve kafatasımın yanına vurduğunda korkunç bir ses yankılandı.

Ah, tanrım.

Acı. Basınç. Zonklama.

Ellerimi başıma sararak yan yatıp kıvrıldım, ağlamamı durdurmak için dilimi ısırıyordum.

"Eğer kalanının nerede olduğunu söylersen bundan kurtulabilirsin. Sana son bir şans vereceğim."

Önümde uçan yıldızları uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırırken odamda etrafıma bakınıp sayfaları ondan önce bulmak için elimden geleni yaptım.

Eğer Bay Prest onları bulduysa neden yanında götürmeye zahmet etmişti? Belki de kâğıtların ne olduğunu bilmiyordu.

Şifonyerimin üstüne ya da yere falan bırakmış olabilir miydi? Dolardan kelebek bunun için miydi? En karanlık, en derin düşüncelerim karşılığında ödeme mi yapmıştı?

O bir hırsız.

İlk öpücüğümü çaldı.

Romanımı da çaldığı gibi.

Ama neden?

"Bana cevap ver!" Efendi A beni tekrar yumrukladı.

Yıldızlar güneş patlamalarına dönüşerek görüşümü komple kapladı.

Her santimim sürünmek, kaçmak, koşarak uzaklaşmak istedi. Zihnim bu kadar hızlı çalışıyorken düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Kıymetli kelimelerimi çalma sebebi neydi?

Duygularımı okumak ve kahkaha atmak için mi? Aptallığıma ve köleliğime gülmek için mi?

Beni unutacağını söyledi.

Neden beni hatırlatacak bir şey aldı?

Istırabın dalgasıyla savrulurken ellerimi halıya sürttüm. Parmaklarım katları açılmış dolardan kelebeğe değdi, tıpkı benim gibi kırılmıştı.

Onu kapıp umut tılsımı gibi kullandım. Onu tuttuğum sürece hayatta kalacaktım.

Kendimi ileri doğru çekip dayaktan uzaklaşmak için elimden geleni yaptım.

Başımın yanına çömelip kıkırdadı. "Benden sürünerek uzaklaşmaya mı çalışıyorsun, tatlı Pim? Aptal kız. Gideceğin bir yerin, saklanacağın bir noktanın olmadığını biliyorsun. O orospu çocuğuyla birkaç saat geçirdin ve çoktan mahvoldun bile."

Tekrar ayağa kalktığında midem çalkalandı.

"Ama endişelenme. Efendinin kim olduğunu ve unuttuğunda neler olacağını hatırladığından emin olacağım."

Dudaklarım oksijeni çekmek için aralanırken o da odadan çıktı, soğuk kahkahası peşinden onu takip ediyordu.

Ne yapacak?

Bilmek istemiyorum.

Yalnız kaldığım birkaç dakikada kalkıp oturmaya zahmet etmedim. Kıvrılıp yan yatarak, dönüp, zonklayan başımı kavradım ve dolarımı sıkıca tuttum.

Geri geldi.

Ellerinde duran şeyi gördüğümde hıçkırığımı bastırmayı başardım. Siyah *revolver*'ını en çok nefret ettiğim şeyle değiştirmişti.

Kement.

Beni tavanından dört kenarlı bir yıldız gibi asmak için kullandığı kement. Kayış, tasma ve disiplin aleti olarak kullandığı kement.

Can düşmanım.

Saçımı tutup bileğine doladığında geriye doğru kaçtım. "Öğreneceksin, Pim. Konuşmak istemiyor musun? Peki. Sikeyim, konuşma. Seni kıçına bile sallamayan bir günlüğe aptalca notlar yazmaya devam et. Hatta bana yalan söyle ve onu sakla. Bunların hepsi bağışlanabilir çünkü sen benimsin tatlı, küçük Pimlico. Benim olman demek, aklına sahip olduğum ama aynı zamanda hoşgörülü de olduğum anlamına geliyor."

Parmakları sertleşip birkaç saç telini kopardı. "Fakat eğer geceyi yabancının tekiyle geçirip yanında uzanabileceğini, kahrolası sikini içinde hayal edebileceğini ve ona söylediğin şeyi bir sır olarak saklayabileceğini düşünüyorsan bir kez daha düşün."

Kaba ipi boynuma geçirip sertçe çekti. "Ne olduğunu bana anlatacaksın. Döküleceksin, Pim. Yeterince sabrettim. Onunla konuştun, değil mi?" Beni odamdan dışarı ve koridordan aşağı

çekerken ağzından tükürükler fırladı. "Efendinin ben değil de o olmasını istiyorsun. İnkâr edemezsin."

Yetişmek için elimden geleni yapsam da başarısız olmuştum, halı ellerimi ve dizlerimi yaktı.

Beni merdivenden aşağı çektiğinde dişlerim birbirine çarptı. Dengemi kaybedip aşağı doğru düşmeye başladığımda kemendi çekti, ben uzuvlardan bir karmaşa halinde merdivenin dibinde kaldığımda beni boğuyordu. Eklem yerlerim haykırdı ama dolardan kelebeğimi asla bırakmadım.

"Kalk ayağa." İpi çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorladı.

Acımın geldiği yerlerden geçerek korkulacak yeni girişler olup olmadığına baktım. Kırık elim çığlık atıyordu ama başka bir şey dağılmış gibi görünmüyordu.

"Sana öğreteceğim..."

Ding dong.

Zil sesi evde yankılanırken Efendi A donakaldı.

Nefes nefeseydim, şu anda başlayan gözyaşı sağanağını durduramadım.

Geri geldi!

Kutlu olan her şeye şükürler olsun ki geri geldi.

Ancak ben rahatlamayla kutlama yaparken, Efendi A'nın dudaklarında ölümcül bir sırıtış belirdi. "Ah, mükemmel zamanlama."

Bekle, ne zamanlaması?

Kapıdaki kim?

Bu zamana kadar hissettiğimden daha büyük bir dehşetle dolarken panik kanıma karıştı.

Hayır!

Dur!

Kırık elimi umursamadan parmaklarım boynuma doğru fırladı, gergin ipi tırnakladım.

Çıkar şunu!

Bunu daha fazla yapamam!

Efendi A, sanki ben dizginlerle bağlanmış asi bir atmışım gibi ipi sertçe çekti. "Kes şunu!" Oturma odasına giderken beni de peşinden sürükledi, kement daha sıkı bir hal aldıkça nefes almam zorlaşıyordu.

Zaten zonklayan kafamdaki basınç arttıkça gözlerim yerinden fırladı.

Beni ufak çekişlerle odanın ortasına kadar sürükledikten sonra sehpanın ayağına bağladı. "Burada kal."

Kapıyı açmak için ortadan kaybolduğunda küçük düşürücü umudumu durduramadım.

Lütfen, gelen o olsun.

Ayakkabılardan gelen her tıkırtı sesiyle Bay Prest olması için yakardım.

Özgürlüğe dair umutlarımdan vazgeçip yeni bir efendiyi kabullenecek olmam yanlış mıydı? Özgürlük ulaşılmaz olsa da yeni bir sahip elde edilebilirdi.

Eğer benim için geri döndüyse beni yanında tutabilirdi. Ondan kaçmaya ya da onu öldürmeye çalışmayacaktım.

Sadece beni kurtar ve seninim.

Fakat aptaldım.

İçgüdülerim gerçeği biliyordu. Efendi A öfkeli değil, mutluydu.

Tony mutfakta dolaşırken alçak gözlerle beni izliyordu. "Biraz eğlenmeye hazır mısın, Pim?"

Erkek sesleri kulağıma doğru gelip de iki çift ayak sesiyle birlikte yankılandığında katlanmış dolarımı daha sıkı tuttum.

"Burada olmana sevindim." Efendi A arkadaşına gülümseyerek ortaya çıktı.

Acısız bir sonla ilgili son umudum ve bütün aptalca düşüncelerim buhar olup uçtu.

Darryl.

"Selam, ahbap." Tony ona doğru gidip Darryl'ın sırtına vurdu.

"Demek bizim için bir parti düzenliyorsun, ha?" Darryl sırıttı. "Küçük dostumuz nerede?"

"Tam orada." Efendi A, beni işaret etti.

Darryl'ın bakışları bana çevrildi, parmakları taşıdığı siyah çantanın etrafına daha sıkı dolandı. "Merhaba, Pimlico. Duyduğuma göre çok kötü bir kız gibi davranmışsın." Kirli sarı saçları Efendi A'nın saçlarıyla uyumluydu, kan bağıyla olmasa da günah bağıyla kardeş gibiydiler.

"Korkarım ki fazla kötü," diye homurdandı, Efendi A. "O piç herif parasını ödediğim şeyi getirdiği anda ölecek. Eğer malına bu kadar çok ihtiyacım olmasaydı evime girdiği saniyede onu öldürürdüm."

"Ne ayrıcalığı var ki?" Tony elinin tersiyle burnunu sildi. "Sadece bir tekne."

Efendi A, hırladı. "*Sadece* bir tekne değil. Yüzen bir şehir. Hayır, ondan fazlası. Nuh'un gemisi gibi, seni salak. Ve siktiğimin korumasına ihtiyacım var."

Darryl alayla güldü. "En sonunda paran mı bitti, A? Tefeciler kapını çalmaya mı gelecek?"

"Seni ilgilendirmez." Efendi A aniden kahkaha attı. "Şöyle diyelim, etrafımda istediğim tek kötülük, tamamen zırhlı yatımın altında gezen, nükleer silahla mahvedebileceğim köpekbalıkları."

"Bu iyiydi." Tony kahkahalara boğuldu.

Sesleri tıpkı camın üzerine sürtünen jiletler gibi mide bulandırıcıydı.

Bu kısımdan nefret ediyordum. Yapacakları şeyin beklentisi. Sırf eğlencesine canımı yakmadan önce arkadaşlar arasındaki rahat sohbet ortamı.

Arkalarına baktım, Monty de onlara katılacağı için gerilmiştim. Fakat başka gelen olmadı.

Memnun olmalıydım. Bugün dört yerine sadece üç kişiyi eğlendirmem gerekiyordu.

Bunu yapabilirsin.

Daha önce yüz defa yaptın.

O zaman neden bu çok daha kötü hissettiriyordu?

"Pekâlâ, bu kadar muhabbet yeter. Hadi başlayalım." İpi sehpanın bacağından çözen Efendi A beni çekerek kaldırdı ve uyluğuma bir tekme indirdi. Tortop olmuş halimden dik duruşa geçtiğim anda ipi çıplak göğüslerimin arasına bıraktı. "O piçe inanamıyorum. Pim'e dokundu. *Benim* Pim'ime dokundu. Onu sikmek üzereydi, amcık."

Bu doğru değil.

Gerçi buna canımın sıkılmasına anlam veremedim. Neden beni seksle tehdit edip hiç uygulamaya geçmemişti? Bir şekilde başarısız mı olmuştum? Benimle yatmanın fazla riskli olduğuna mı karar vermişti?

Eğer hastalıklar yüzünden köle bir kızla yatmaktan kaçındıysa endişe etmesine gerek yoktu. Bekâretimi bu canavara kaptırmıştım ve Efendi A, yanıma yaklaşmalarına izin vermeden önce arkadaşlarını sağlık testlerinden geçirmişti.

"Artık herif gitti. Bedelini ödeme zamanı." Darryl dudaklarını yalayıp kafa kafaya vererek cezamı tartışan Efendi A ve Tony'den uzaklaştı.

Bu kısmı seviyorlardı, beni bekleterek korkumu artırıyorlardı.

Homurdanıp anlaşılamayacak kadar kısık sesle küfrettiler. Arada sırada odada yüksek sesli bir küfür yankılanınca gözlerim büyüdü. En sonunda, boynumdaki ipin sertliği katlanılmayacak kadar fazla olduğunda ve parmaklarım dolardan kelebeğimi korumaktan bembeyaz kesildiğinde Efendi A, Darryl'ın sırtına vurdu. "Evet, haklısın. İstemiyordum ama ona çok fazla şans verip durmaktan bıktım." Kapkara ve dipsiz gözleri benimkilerle buluştu. "Konuşmak istemiyor mu? Hadi ona istediğini verelim."

Ne?

Bu ne demek?

Tony geride durup kollarını göğsünde kavuştururken Darryl pis pis sırıttı. "Şunu duyuyor musun, kızım?" Siyah çantasını koyduğu kanepeye doğru gelip fermuarını açtı. "Bu nasıl? Havalı, değil mi?" Bir şeyi çekip aldı, bana doğru gelirken aldığı şeyi sakladı. "Sesini duymaya layık olmadığımıza karar veren sensin. Sanırım diğerlerinin de bundan mahrum kalması adil olur."

Efendi A suratını benimkine yaklaştırdı. "Dün gece onunla konuştun, değil mi? Parmaklarını içine saplarken o sikik herifin kulağına fısıldadın. Daha fazlası için yalvardın ve seni kurtarması için yakardın." Elini saçıma atıp öfkeyle birkaç teli daha yoldu. "Bana cevap ver, Pim. Onunla konuşacaksın da benimle konuşmayacaksın, öyle mi?!" Dudaklarından deli gibi bir kahkaha döküldü. "Pekâlâ, çok sürmeyecek. O Prest piçi gitti. Anlaşmamız imzalandı. Seni bir daha asla görmeyecek ve bir daha asla *duymayacağı* da kesin."

Manyak bir canavar gibi gülerek parmaklarını şaklattı.

Darryl anında öne çıktı.

Sarsılıp iki adama ve Darryl'ın ellerinde tuttuğu korkunç alete baktım.

Kocaman bir bahçe makası.

Büyük kumaş yığınlarını ya da metal parçalarını kesen türden.

Yutkundum.

Hayır.

Kıvranarak kaçmaya çalıştım ama Efendi A zaten şişip hassaslaşmış haldeki kafamın yan tarafını yumrukladı. Dizlerimin üzerine yığıldım, oda genişleyip dönerken halıyı kavradım. Dizkapaklarım haykırırken ve kafatasım çatırtılarla savaşırken başka bir şeyi önleyemeyecek kadar çaresizdim.

Eller beni sırtüstü çevirirken umutsuzca kaybolmuş haldeydim.

Dizler kalçalarımı sabitledi.

Ve soğuk kahkaha kulaklarımı doldururken iğrenç parmaklar ağzımı açıp dilimi çimdikledi.

Efendi A'nın fısıltısı etrafımda gezindi. "Konuşmayı ret mi ediyorsun, benim canım, tatlı Pim'im? Artık bir daha hiç konuşmayacaksın."

@novaebook

BÖLÜM OTUZ

ELDER

Sevgili Hiç Kimse,

Ondan hâlâ nefret etmem yanlış mı?

Bir yıl boyunca başkasının oyuncağı olduktan sonra, bana asla zarar vermeyenlere karşı kötü duygular beslememeliyim. Her ne kadar hayatımdan nefret ediyor olsam da bana hayat verdiği için anneme minnettar olmalıyım.

Satılmadan önce şanslıydım. Gülümsemelerim, okulum ve güvenli bir sığınağım vardı.

Fakat şimdi onlar yoktu. Elimden alınmadan önce sahip olduğum şeyleri takdir etmememden nefret ediyorum.

Annemle oturup seksle ilgili fısıldaşmadan ya da arkadaşlarımla aptal erkek arkadaşlarla ilgili kıkırdamadan, o bekâretimi aldı. Annemin o türden şeylere izin vereceğinden değildi. Fakat şimdi, bir daha asla konuşmayacağız. Artık beni tanımıyor. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok. Yanımda olmamasından nefret ediyorum. Beni arayıp bulmamasından nefret ediyorum.

Artık onun kızı olmamaktan nefret ediyorum.

Ben o adama aitim.

Annemin hayatından çıkmış olmaktan nefret ediyorum ama bir yere gitmedim, hâlâ buradayım.

Ben hâlâ buradayım, Hiç Kimse.

Solup gidiyorum, parçalanıyorum, çürüyorum.

Ama yine de buradayım.

Onlyaebook

Sevgili Hiç Kimse,

Bugün ilk defa bir kemiğimi kırdı. Daha fazla korkacağımı, daha acı içinde olacağımı düşünüyorsundur. Ama değilim.

Bay Kewet beni annemden birkaç metre ötede öldürdüğü anda bunu bekliyordum. Parmakları boğazıma sarıldığında ve saatimi çaldığı dakikada ölmüştüm; sadece hizmet etmek için hayata geri getirilen bir cesettim.

Kalp masajı yaparak beni geri getirmiş ve birkaç yıllık kalp atışımı kurtarmış olabilir, Hiç Kimse ama ben o gün öldüm ve bir daha dirilmedim.

Demek istediğim ölümle kıyaslandığında kırık bir kemik ne ki?

Hiç.

Ben hiçim.

Sadece hepsinin bitmesini istiyorum.

"Arabayı durdur."

Ne bok yiyorum ben?

Bu soru gittikçe eskiyordu.

Tuvalet kâğıtlarındaki yazıları peş peşe geçerken parmaklarım titredi. Dün gece ellerimi yatak başına doğru itip Pimlico'nun sert yatağında biraz rahatlamaya çalışırken ahşabın içindeki bir çatlağa sokulmuş yumuşak bir şey bulmuştum.

Pimlico o ilk dokunuşta dikkatimi dağıtmıştı ve ona bir not yazıp ufak bir origami katlayarak kendimi meşgul etmiştim. Ancak kelebek şekillendiği anda, parmaklarımın bulduğu şeye geri yönelmesini engelleyememiştim.

Oraya çekilmiştim.

Ve avucuma lanet olası bir masal kitabı düşmüştü.

Ait olduğu yere geri sokmalıydım. Mahremiyetine saygı göstermeliydim. Fakat dilsiz kız yanımda uyurken, nefes alıp verişi de onunla ilgili diğer her şey gibi sessizken, birkaç satır okudum.

Ve kendimi durduramadım.

Onu kaçırdıklarında kapattıkları otelde ve ÇDGP denilen bir satış yerinde geçirdiği zaman hakkında bir şeyler öğrendim. Bekâretini o tecavüzcü canavar Alrik'e kaybettiğini okudum. Annesine duyduğu nefreti, geçmişine özlemini ve dünyasının ne kadar umutsuz hale geldiğini gördüm.

Başkalarının çektiği zorluklara karşı çok uzun zaman önce kireçlenmiş olan kalbim, onun katlanmış olduğu acıyla çarptı. Bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazlasını yaşamıştı.

Fakat bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Ben onu bir geceliğine almıştım. Tek istediğim buydu. Sahip olabileceğim sadece buydu.

O yüzden uykusunda sıçradığında ve şahsi düşüncelerini okuduğum için hissettiğim suçluluk beni ele geçirdiğinde, sıska sırtını okşamaya devam etmiştim. Başka bir seçim şansım olmadığı için sayfaları ceketimin cebine tıkmıştım. Hiçbir şeye sahip olmadığı bir dünyada, ona ait olan tek şeyi almam doğru değildi ama ben buydum.

Bir hırsız.

Kontrol edemediğim daha ciddi sorunlarım vardı.

Çaldım çünkü bunu seviyordum.

Fakat başka bir sebebi de vardı.

Onun hikâyesi artık benimdi.

Parmaklarımı omurgasının çıkık kemiklerinde gezdirerek, çürüklerini ve yara izlerini takip ederek, bunca zamanın ardından ona tatlılık göstererek hırsızlığımı haklı çıkarmıştım. İrkilip uyanmasını bekledim ama o çarşaflarına gömülüp bilinçsizce mırıldanarak bana inanılmaz bir güven gösterdi.

Bundan inanılmaz bir keyif aldım. Onu, kendisine bok gibi davranan bir efendiden ödünç almama rağmen benim dokunuşumda teselli arayaşı hoşuma gitti.

Selix ile aramızdaki panel yumuşak bir sesle kayarak indi. "Efendim? Geri dön mü dediniz?"

Parmaklarım, Pim'in en karanlık itiraflarının döküldüğü yumuşak kâğıtları sıktı. "Evet. *Hemen.*"

"Fakat... Gemiyi kaçıracaksınız..."

"Sikimde bile değil. Yap."

Her bir santimim ev özlemi çekiyordu. Ayaklarımın altında denizi hissetmeyi ve Pim ile geçirdiğim gece de dahil, bu boktan yenilgiyi ardımda bırakmayı istiyordum. Fakat benim yüzümden öleceği gerçeğini de görmezden gelemedim.

Çoktan ölmüş bile olabilir.

Onu vurabilirdi.

Herifin yapabileceği diğer şeylere kıyasla, bu daha merhametli olurdu.

Kızın ölümünü kabullenmiştim, herkes için en iyisi olacağına inanmıştım. Fakat çok fazla bedel ödemişti. O kadar genç yaşta ölmeden önce daha iyi bir şeyleri hak ediyordu.

Lanet olası bir mezardan fazlasını hak ediyordu.

En dibe vurduğumda benim yanımda hiç kimse olmadıysa ne olmuştu? Kimse bana yardım etmediyse ne olmuştu?

Ben *ona* yardım edebilirdim.

Tanrı'nın belası hayatımda ilk defa... doğru olanı yapabilirdim.

Hayali arkadaşı, Hiç Kimse, şu ana kadar onunla ilgilenmişti. Ve eğer onu lanet olası kurgusal bir ilahtan daha iyi koruyamazsam bu beni ne türden bir adam yapardı?

Bir korkak mı?

Soğukkanlı mı?

Dünyanın boku yemiş doğası hakkında dürüst davranan bir adam mı?

Ona sen sahip olabilirsin.

Bu düşünce yeni bir şey değildi. Sonuçta o bir köleydi. Bense acayip zengin bir piç kurusuydum. Onu sahibinden satın alabilirdim. Dikkatimi dağıtmadan, canım istediğinde kullanmak için onu kilit altında tutabilirdim.

Fikir fazla cezbediciydi.

Evcil hayvanım olurdu.

Görülmeyen, bilinmeyen bir evcil hayvan. Onu yürüyüşlere çıkarmam veya özel mamalar vermeme gerek kalmazdı. Yiyecek yemeği ve dinlenecek bir yeri olduğu sürece, benimleyken Alrik ile sürdürdüğü hayattan çok çok daha kaliteli bir yaşamı olurdu.

Fakat neden onu öylece alabilecekken para verecektim?

Yapmamalıydım.

Kızı, Alrik'in bu zamana kadar yapabileceğinden daha fazla incitmeden önce gitmeliydim. Fakat içine notumu sakladığım origami kelebeği katlarken yalan söylemiştim.

Ondan ihtiyacım olanı alana kadar onu unutamazdım. Ve ihtiyaç duyduğum şey henüz yerine gelmemişti.

Onu sikmek istiyorum.

Bir kere.

Sadece bir kere.

Sonrasında onu ya satardım ya da özgür bırakırdım. Kesin olan bir şey vardı ki onu uzun süre tutmayacaktım. Benim gibi bir adam için bu mümkün değildi.

Fakat kısa bir süreliğine...

"Evet, eminim. Geri dön."

"Hemen, efendim."

Sikerler, iş ile zevki birbirinden ayrı tutmak umurumda değildi.

Ben bir hırsızdım.

Ve o sessiz kızı çalıp sonra da konuşturacaktım.

BÖLÜM OTUZ BİR

PIMLICO

Kalbim ağzımda atıyordu, dilimin üzerinde lanet olası bir trambolinmiş gibi zıplayıp duruyor, *çaresizce* saklamak istediğim tek parçayı kesmek üzere olan keskin bahçe makasını umursamıyordu.

El veya ayak parmağım yerine dilimin kalmasını istemem tuhaf mıydı?

Pazarlık yapmak ve başka vücut parçalarımı teklif etmekle ilgili düşüncelerin zihnimde isyan çıkarması yanlış mıydı?

Serçeparmağımı al.

Hayır, işaretparmağımı al.

Bekle... ayak başparmağımı al.

Sadece dilime dokunma!

Ben Darryl'ın ağırlığının altında çırpınırken Efendi A beni tutmak için başımı çevirdi. Kafatasımı dizlerinin arasına sıkıştırıp bana tersten baktı.

Dudakları hareket ettiğindeki içimdeki ıstırap harmanlandı.

"Eğer bir gün benimle konuşmazsan sana olacakların yeminini verdim, Pim. Şimdi de söylediklerimi gerçekleştireceğim."

Yere vurduğum ve kaçmak için elimden geldiğince uğraştığım için kırık elim yanıyordu. Diğer avucumdaki dolar, özgür kalmam için rüşvetime yetmedi.

Çırpınışlarım şiddetli bir hal aldı. Fakat iki adama karşı tektim. Üstelik hepsi yirmi dört saat içinde yemek yemiş ve yetersiz beslenmekten kas kaybına uğramamış adamlardı.

Tek bir şansım yoktu.

Darryl, makası gösterişli bir şekilde açıp kapatırken sırıttı. Makasın bıçakları uğursuz bir sesle birbirine sürtündü. "Hazır mısın?"

Hayır, hayır, hayır!

Sertçe tuttuğu dilime tırnaklarını batırdı, tükürüğümün parmaklarını kayganlaştırmasına izin vermiyordu. Ağzımdan dışarıda tuttukça kas parçası gittikçe kurudu.

Yapma!

Uzun zamandır kullanmadığım parçam idama mahkûmdu. Sessizlik lanetim gerçeğe dönüşecekti.

Artık istesem bile tekrar konuşamayacaktım.

Sessizliği silahım olarak kuşanarak buna girişmiştim. Konuşmamak bir seçimdi.

Şimdiyse o seçim sonsuza kadar elimden alınacaktı.

Eğer konuşamazsam polise bana yaptıklarını nasıl anlatabilirdim? Başka birisine bana yardım etmesi için nasıl yalvarabilirdim?

Sessizce hıçkırınca vücudum sarsıldı, Efendi A'nın dizlerinin arasında başımı ne kadar becerebilirsem o kadar hareket ettirdim.

Birkaç saatliğine, başka bir adamın kontrolünde güvendeydim. Efendi A'ya haddini bildiren bir adamdı. Neden, ah neden fırsatım varken onunla konuşmamıştım? Neden o kadar inatçı davranmıştım? O kadar mı korkmuştum?

Bunu hak ediyordum.

Çok aptalca davranmıştım.

Ve şimdi, hayatımın kalanı boyunca bir daha tek kelime bile edemeyecektim.

En azından hâlâ parmaklarım vardı. Yazabilirdim. Hikâyemi anlatabilirdim.

Fakat hikâyem kayboldu!

Onca yıllık çalınarak elde edilmiş hatıralar.

Belki de bu, tam burası, pes ettiğim yerdi. Kırıldığımı ve işimin bittiğini kabul ettiğim yerdi. Belki dilimi kestiklerinde kan kaybından ölecektim ve en sonunda bitecekti.

Lütfen, artık sona ersin.

Tabanca kadar acısız olmayabilirdi ama arzu edilen sonucu verirdi.

Uzuvlarımdaki mücadele tükendi. Kaçınılmaz olanı kabullendiğimden değil, en sonunda hiçbir şeyim kalmadığı için. Kazanamazdım. *Asla* kazanamayacaktım. Yapabileceğim tek şey durmak ve kabullenmekti.

En sonunda Tasmin'in öldüğünü ve Pimlico'nun da öleceğini kabul etmekti.

Çırpınmaya son verdiğim anda Darryl kahkaha attı. "En sonunda bunu durduramayacağını fark ettin, değil mi güzel fahişe?"

Cehennemde çürüyeceksin.

Dilimi çekip dudaklarımdan uzaklaştırdığında gözlerimi kıstım.

Pis pis güldü. "Efendin için tek kelime etmeye ne dersin? Minicik bir kelime..."

Efendi A kahkaha attı. "Evet, durma Pim. Bir kelime et ve dilini kesip kesmemeyi yeniden gözden geçireyim." Eğilip alnımı öptü, saçları burnumu gıdıkladı. "Eğer sesini beğenirsem dilinin kalmasına izin veririm."

Ağır bir ikilemdi.

Eğer bunu yaparsam en sonunda o kazanmış olurdu. Mahkûmiyetim isteyerek çığlık atmayı ve onun işkence veren sorularına cevap vermeyi de içerirdi. Eğer tek kelime için irademi kırarsa iki, üç ve dört için de kırabilirdi.

Bir daha asla sessiz olmama izin vermezdi.

Ya da kendi istediğim sessizliği gerçekten elde ederdim. Tıpkı dünyevi zenginliklerin hepsini reddeden ve bir manastıra giren, sadece inancı yaşayan değil de inancın kendisi *olan* adanmış bir dindar gibi.

Artık seçimle değil de engelle dilsiz olurdum.

Artık kusursuz olmayacak olma düşüncesinden nefret edecek kadar kibirli miydim? Yoksa kazanmak için ödemem gereken bedeli ödemeyi kabul edecek kadar güçlü müydüm?

Efendi A'nın parmakları yanaklarımı sıktı. "Aklını başına topla, Pimlico. Karar vermek için on saniyen var." Darryl'a baktı. "Bir dediğimde kes. Eğer konuşmaya çalışırsa dilini çekmesine izin ver."

"Tamamdır, A."

Kalbim geri sayıma başladı, her saniyeyi bomba gibi döşerken Efendi A, "On..." dedi.

Konuşmalı mıyım?

"Dokuz..."

Ne demeliyim?

"Sekiz..."

Hangi kelime beni güvende tutar?

"Yedi..."

Bu şekilde kazanmasını gerçekten istiyor muyum?

"Altı..."

Eğer reddedersem ne kadar çabuk ölürüm?

"Beş..."

Kendi kanımda mı boğulacağım?

"Dört..."

Bir karar ver!

Darryl'ın parmakları daha sıkı tuttu, tırnağı daha derine batıp dilimi olabildiğince uzağa çekerken ağzımı hafif bir bakır tadı doldurdu.

Yap şunu!

Tek kelime.

Mesela: Yardım. Ya da merhamet. Ya da lütfen.

"Üç."

İnsan mühendisliğinin büyüsü sayesinde en sonunda havayı ses dalgalarına dönüştüreceğimi bilerek ilk defa derin bir soluk alıp ciğerlerimi oksijene doyurdum.

"İki..."

Başımı iki yana salladım, gözlerim konuşma vaadiyle çılgın gibi bakıyordu.

Adamlar duraksadı, kaşlar havaya kalktı ama Darryl dilimi bırakmadı. "Hadi Pim... küçücük bir ses. Dilini geri çekmeden önce itaat edeceğini bize göster."

Ses çıkarmak kelime söylemekten kolaydı. Daha önce benden çok daha kötülerini koparıp almıştı.

İtaat ettim.

Kullanılmamaktan paslanmış hırıltılı bir inilti sesi tuhaf bir şekilde göğsümü titretti.

Efendi A korkuyla ter içinde kalmış derimi sildi. "Aferin kızıma. En sonunda itaat ettin." Alnımı öpüp fısıldadı. "Ne yazık ki... çıkardığın ses hoşuma gitmedi."

Yanağıma tokat atıp Darryl'a bakarak başını salladı. "Bir."

Ve kesti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELDER

Araba durdu.

Dışarı çıktım.

Ön kapı kilitliydi.

Saniyeler içinde içeri girmek için bir hırsız olarak yeteneklerimi kullandım.

İçeri girdiğim anda, alarm tiz bir uyarıyla kulak zarımı parçaladı.

Sesi duymazdan gelip iğrenç koridorlardan ilerledim.

Girişten salona doğru gittiğimde beyaz ev benimle alay ediyordu.

Sonrasında aniden, gördüğüm şey beyaz olmaktan çıktı.

Kırmızıydı.

Çok ama *çok* kırmızı.

Düşünmek için duraksamadım. Tereddüt etmedim. Yıllardır bastırmaya çalıştığım içgüdülerimin var olmasına izin verdim; kas hafızam kontrolü ele aldı.

Çirkin geçmişimin yanı sıra, beni hırsızdan katile, katilden suikastçıya, suikastçıdan kalpsiz bir ruh hırsızına dönüştüren şeyler yapmıştım. Dövüşmek benim için hep hobiden fazlası olmuştu. Nesillerdir bu benim geçmişimdeydi. Ve eşsiz kişilik sorunlarım yüzünden, bunda tam bir usta olmuştum.

Onovaebook

Elim bir bıçak şeklini aldı, parmaklarım sımsıkı ve uzundu, tıpkı bir pala gibi birbirine yapışmıştı. Elimi bir yay gibi havada savurarak Pimlico'nun tepesinde oturan düzenbaz herife indirdim.

Tek bir darbeyle bilincini yitirerek yana devrildi.

Önünden akan kanla çıplak vücudu sırılsıklam olan Pimlico kıpırdamadı. Baygın adamın elinden büyük bir makas tangırtıyla yere düştü.

"Ne sikim oluyor?!" Alrik ayağa fırlayıp kızı halının her yerine kan kaybetsin diye bıraktı. Adam ondan uzaklaşarak bana kıza yaklaşmam için fırsat verdi.

Yatak odasının kapısını beysbol sopasıyla kıran herif bana doğru atıldı, garajdan aldığım bıçağı bana sallıyordu. "Seni ucube! Öldün sen."

Normalde böyle bir gerzekle eğlenirdim. Saldırganı dövüşün bitmesi için yalvarır hale getirinceye kadar yavaşça yorarak bertaraf eder ve yanıltıcı hareketler yapardım.

Fakat Pim'in bana ihtiyacı vardı.

Bu ufak düşünce harekete geçmem için yeterliydi.

Bir saniye önce adam havada bıçak sallıyor, beni bıçaklamak için elinden geleni yapıyordu. Sonraki saniyedeyse bıçak burkulan elinden benimkine düştü ve kabzasına kadar karnına saplandı.

Ben iç organlarını deşince haykırdı, bıçağı çıkarıp kalbine sapladım.

Onu sağ tutan kası parçaladığım anda bakışları odağını kaybetti. Ancak vücudunun kan pompalamasını engellemedi ve halının üstüne yığılırken bağırsakları dışarı döküldü.

Pimlico'nun gözleri irileşirken geriye doğru kaçtı.

Adam ölmüştü. Artık vaktime değmezdi.

Pimlico'nun vahşi ve acı içindeki gözleri benimkilerle buluştu. Ağzından kan akıyordu.

Ona ne yapmışlardı? Nasıl bir canavar böyle bir şey yapardı?

Sen daha kötüsünü yaptın.

Evet, yapmıştım. İnkâr etmeyecektim.

Fakat asla bir kadına yapmamıştım.

Hele de *masum* bir kadına.

Çömelerek onu oturur pozisyona gelmesi için çektikten sonra göğsüme yasladım.

Kan umurumda değildi.

Tek umursadığım şey onun birkaç dakikadan daha uzun süre hayatta kalacağından emin olmaktı. Böylece bu şerefsiz benimle iletişime geçtiği ilk anda yapmam gerekeni yapabilirdim.

Onu öldürecektim.

Anlaşmayı sikerler.

Parayı sikerler.

O artık ölü.

Ölen arkadaşının iç organları yere dökülürken Alrik bir balık gibi ağzını açıp kapattı. Diğer arkadaşı yanında bilinçsizce yatıyordu. "Seni piç kurusu!" İnkârla başını iki yana sallayarak geri geri mutfağa gitti.

Gitmesine izin verdim.

Muhtemelen oralarda bir yerde sakladığı başka bir silahı vardı. Öyle işe yaramaz bir silahla üstümde gücü olacağını sanıyordu.

Gerzek piç.

Suratıma silah doğrultması benden kurtulmasını sağlamayacaktı. Bana öğretilen öldürme yöntemlerine karşı kurşunun hiçbir şansı yoktu.

Onu başımdan savarak Pimlico'nun ağzını açtım.

Kan her şeyi kaygan ve tutulamaz hale getiriyordu.

İrkildi, ona ne yaptıklarını bana göstermesi için zorlarken gözyaşları kanlı ağzına karışıyordu.

Önceki deneyimlerimden, neyin bu kadar çok kanadığını biliyordum.

Dil.

Aptal olmadığım için de neden böyle bir şey yaptıklarını anladım. Konuşmayı reddetmişti. Onun yerine benimle konuştuğuna dair şüpheler uyandırmıştım.

Neden benimle konuşmamıştı ki?

Sebebi bu muydu? Çünkü gideceğimi biliyordu ve böylesi bir şiddetten kaçmak için elinden geleni yapmıştı?

Bu benim hatamdı.

Bunu *ben* yapmıştım.

Fakat en azından düzeltmek için geri gelmiştim.

Ben dilindeki hasara bakarken Pimlico kollarımda kıvrandı. Kesilmiş bir et parçası bulmayı bekliyordum ama çok geç kalmamıştım.

Büyük bir kesik kasın üçte birini parçalamıştı.

Acıyacaktı. Kanamaya devam edecekti. Fakat konuşma yetisini kaybetmeyecekti. Ve ölmeyecekti... umarım.

"İyi olacaksın." Onu kaldırıp beyaz kanepeye yatırdım, lekesiz yüzeylerin üstüne koyu kırmızının yayılması içimi büyük bir tatminle doldurdu. "Orada kal. Bitirmem gereken birkaç şey var."

Alrik ortadan kaybolmuştu ama kendini güvene alabilmek için neyi alıyorsa kilerden pat küt sesler geliyordu.

Ona müsaade ettim. Silahsızken savaş başlatmak için peşinden gitmemiştim.

Ben o türden bir insan değildim.

Kavga istiyordu.

Ona istediğini verecektim.

Ancak Pimlico'nun dilini kesen şerefsiz o türden bir saygıyı hak etmiyordu.

Uzun adımlarla baygın adamın yanına gidip yanındaki makası alırken Pim'in gözleri benimkilere baktı. Başparmağım, düşünmeden edemediğim kızın hâlâ sıcak olan kanına bulaştı ve makasın bronz saplarını sıkıca kavradım.

Pim hızla nefes alıp ağzını tutuyor, korkunç yakut sıvıyı zapt etmek için elinden geleni yapıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Yutma. Bırak aksın. Ben yanındayım. Birkaç dakika daha, sonra gideceğiz."

Nereye gideceğiz?

Yatıma mı?

Hastaneye mi?

Zamanı geldiğinde karar verecektim. Şimdilik aklımda başka şeyler vardı.

Rahatlamadı. Öyle bir yarayla nasıl rahatlayabilirdi ki? Fakat gözlerini gözlerimden ayırıp elimde tuttuğum makasa indirdi.

Konuşmadı ama kaşını kaldırıp bana baktığında nefretle sorduğu o soruyu duyabildim.

Ne yapacaksın?

Çenemi aşağı eğip onu kaşlarımın altından izledim. "Onu öldüreceğim."

Ona verdiğim tek uyarı bu oldu. Tek dizimin üstüne eğilip ağır makası, çalacağım kadını inciten adamın boğazına sapladım.

Makas keskindi.

Herifin boğazı yumuşaktı.

İkisi buluşunca yumuşak ve keskin bir araya geldiğinde ne olursa, o oldu.

Adamın boğazı ayrıldı. İç kısmındaki kıkırdağı ve yemek borusunu ortaya çıkardıktan sonra akan kan Pimlico'nun karmaşasına bir çığ gibi katıldı.

Kafamın üstünden bir el silah sesi patladı. Islık gibi bir ses çıkararak geçip arkamdaki geniş, oval pencereye girdi.

Cam parçalanıp dışarı doğru yağmur gibi yağdığında, onun dışında dingin olan odaya deniz esintisi girdi.

"Evimden siktir olup gidersen seni öldürmem." Alrik mutfaktan çıktı, iki eliyle tabancayı tutarken tetikteki parmakları titriyordu.

Hâlâ parasını ödediği şeyi getireceğimi sanıyordu.

Bundan sonra bile.

Kahkaha attım. "Eğer düşündüğünün yarısı kadar adam olsaydın beni vururdun."

Kaşlarını çattı. "Daha iyi bir adamım *çünkü* vurmadım."

"Hayır, sen sadece hâlâ anlaşmamızın yerine getirileceğini sanan açgözlü bir piç kurusun."

Rengi attı. "Ödeme yaptım. Kabul ettin. Elbette yerine getirilecek. O siktiğimin yatına ihtiyacım var."

"İhtiyaç duymak ve hak etmek tamamen farklı şeyler."

Kanepenin etrafından dolanırken parmaklarımı kısa bir süreliğine Pimlico'nun kanla sırılsıklam olmuş yanağına sürttüm. "Sen genç bir kızı sakat bıraktığın anda anlaşmamız bitti."

"O benim, canım ne isterse..."

"Yaparsın." Elimi kaldırıp Pim'in kıpkırmızı yaşam sıvısını elmacıkkemiğimin üstüne sürdüm, kendimi koruduğum kişinin acısıyla ıslattım. Tıpkı soyumdakilerin yaptığı gibi. Biz, imparatorlar ve kraliçeler için savaşmıştık. Diğerlerine hizmet etmek ve bize yanlış yapanlardan intikam almak için hayatlarımızı vermiştik.

Bunun bir farkı yoktu.

Öğrendiğim derslerin birçoğu geri geldi, sihirli hatıralar gibi damarlarımda akıyorlardı. Kılıcımı özledim ama bu durumda ellerim iş görecekti.

"Bu defa fazla ileri gittin, Alrik."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkın yok."

"Hayır." Ona yaklaştım. "Var."

Kolları titredi. "Bir daha düşün."

Kaslarındaki irkilme bana ihtiyacım olan tüm uyarıyı verdi. Tetiği çekti ve başka bir kurşun daha havanın ve hızın dokusunu geçmek için elinden geleni yaptı.

Hiç çaba harcamadan eğildikten sonra ileri atıldım. Omzumla ona çarptıktan sonra mutfak bankına yapıştırdım.

Ciğerlerindeki bütün oksijen çıktı. Omurgasının mermere çarparken çıkardığı sese bakılırsa sakat kalmış olma ihtimali yüksekti.

Dizlerinin üstüne düştükten sonra sendeleyerek nefes nefese geri ayağa kalktı.

Sonuç olarak bir sakatlığı yoktu.

Pekâlâ, bir şey kaybedilmiş değil.

Uzanıp da elindeki silahı alırken beynim kendini kapattı. Silahı kanepedeki Pimlico'nun yanına attım.

Tek eliyle ağzını tutarak anında tabancaya doğru süründü ve diğer eliyle siyah tabancanın ağırlığını desteklemek için elinden geleni yaptı.

Onu koruyacağımı, ona yardım edeceğimi söylemek istedim ama ben nazik bir adam değildim ve niyetimin nezaketle alakası yoktu. Onu özgür bırakmaya değil, çalmaya gelmiştim.

Bunu bilmesine gerek yoktu. Onu istediğim yere getirene kadar bilmese de olurdu. İyileşinceye kadar.

Artık silahını kaybettiği için Alrik yumruğunu yüzüme savurdu.

Yumruğu temas etti çünkü buna izin verdim.

Benim eğitimimde acı, güç olarak kullanılırdı; bedensel zarar görme tehdidiyle karşılaşınca hayvani içgüdüler gerekeni sağlıyordu.

Onu hızlı ya da yavaş öldürebilirdim.

Eğer bana kalsaydı yavaşça yapardım.

Fakat Pimlico benim işkence ederek geçirmek istediğim süre kadar dayanmazdı. Zihinsel ve fiziksel işkencelerle onu yıllarca aç bırakacak zamanım yoktu. Lanet olsun ki kolay kurtulacaktı.

Şimdilik, Pim'in hatırına, hızlı olmak zorundaydı.

Elimi uzatıp parmaklarımı gırtlağına sardım.

Nefes alamadı.

Nefes almak için elinden geleni yapıp iki büklüm olduğunda omuzlarını kavrayıp suratını dizime yapıştırdım.

Yok eden ellerimle çenesini kavradım, kafasını omurgasından ayırmaya hazırdım.

Üç hayatın bu kadar hızlı ortadan kaldırılmasıyla hayal kırıklığına uğradım. Bu soğuk infazlar beni tatmin etmedi.

Fakat bu benimle ilgili değildi.

Onunla ilgili.

Arkamdan vahşi bir ses geldi.

Donakalıp omzumun üstünden baktım.

Pimlico kanepenin arkasından sarkıyordu, her yerde kan vardı ve iki eliyle silahı tutuyordu. Başını iki yana salladı -bu zamana kadar aldığım en net cevaptı- gözleri ellerimde çırpınan Alrik'e indi.

"Sen mi yapmak istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

Eli çok titriyordu, nişan alamayacaktı.

Fakat onu, benden istediği tek şeyden mahrum edemezdim.

"Pekâlâ." Alrik'in etrafından dolanıp çenesi ile ensesinden tutarak onu doğrulttum, boynunu kırmakla tehdit ettim. "Ayağa kalk, seni işe yaramaz bok çuvalı."

Ayakları karo zeminde kaydı ama itaat etmek için her şeyi yaptı. "Bunu yapmana gerek yok. Daha fazla mı para istiyorsun? Hepsini al. Onu mu istiyorsun? Al. Umurumda değil."

"Bu artık onunla ilgili değil." Gülümsedim. "Karma ve yaptıklarının bedelini ödemenle ilgili. Eğer bana kalsaydı sana yıllarca acı çektirirdim; tıpkı senin Pim'e ve ondan önceki sayısız kıza yaptığın gibi. Fakat öyle bir lüksümüz yok, bu yüzden kendini şanslı say."

Pimlico gözlerini ondan hiç ayırmadı, parmağı tetikte duruyordu. Daha fazla kan akarak öğürmesine sebep oldu ve onu kanepenin arkasına kıpkırmızı kusmaya zorladı. Gözyaşlarını sildi, ateş etmek için gerildiğinde silah titredi.

"Bekle," diye emrettim.

Alrik'i ona doğru sürükleyip diz çökmesi için bacağına tekme attım. Ardından terli başını silahın namlusuna dayayıp başımı salladım. "Şimdi onu öldürebilirsin."

Hızla nefes aldı, kırmızı damlalar çıplak göğüslerini lekeliyordu. Bana minnettarlıkla, rahatlamayla ve çok şiddetli bir zaferle dolu bir bakış attığında göğsüm sıkıştı. Nefret içinde fırsatını kolluyordu; iki yıllık işkencenin ardından kazanmıştı.

İçindeki zaferi tanıdığımda sikim sertleşti. İşte ***bu*** yüzden onu unutamadım. Onu çalmak istememin sebebi buydu.

O eşsizdi.

Benim dengimdi.

Böyle bir şeyi asla itiraf etmeyecek olmama rağmen.

"Yap şunu, Pimlico. Gebert onu." Sesim sabırsızlık ve açgözlülükle boğuktu. "Bitir işini."

Alrik ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Bekle! Pim... benim tatlı Pim'im. Bunu yapma. Seni seviyorum!"

Pim ağzındaki kanı doğruca onun yüzüne tükürdü. Tiksintisi, onun sözde sevgisi hakkında ne düşündüğünü ona tam olarak söylüyordu.

Alrik kıvrandı, bir kez daha başını belaya sokan şey öfkesi oldu. "Bana bak seni küçük sürtük! Seni öyle bir kırbaçlayacağım ki..."

Piçi yumruklamak için ellerimi sıktım. Fakat Pim'in üstüne çöken saf hiddet, bana lanet yoldan çekilmem için sadece salise-lik bir uyarı verdi.

Alrik'i yere bırakıp yanlış aldığı nişandan veya seken kurşundan kaçınmak için geriledim. Silah patladığında sıçradım.

Kurşunun sesi beyaz salonda patladığında burnuma sülfür kokusu doldu.

Bir saniye için, Alrik'in bedeni onu yerleştirdiğim yerde kaldı.

Sonra düştü.

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde sendelerken, elleri karnında açılan deliği tutmak için kalktı.

Pim gözlerini dikip baktı. En sonunda, adamın ona verdiği acıya acıyla karşılık vermesinin getirdiği şok, hayretine karıştı.

Alrik haykırdı. "Siktir, beni vurdun! Sen b-beni vurdun."

Vurdu ama yeterli değil.

Ölümcül bir yara değildi.

Onu burada bırakıp sağlık görevlileri tarafından bulunması riskine girmek gibi bir niyetim yoktu.

Öne doğru bir adım attım. Parmaklarım yarım kalan işi bitirme arzusuyla sızlıyordu.

Fakat Pim bir kez daha beni şaşırttı.

Dehşet veren kıpkırmızı bir sırıtışla gülümseyip tetiği ikinci kez çekti.

Bam!

Kurşun Alrik'in elmacıkkemiğinden girdi.

İki delik vardı ama hâlâ hayattaydı.

Beynini ve kalbini ıskalamıştı.

Alrik daha çok çığlık attı, artık kısa kelimeler kurmak yerine hayatı için uluyordu.

Adrenalinin yerini hızla uyuşukluk almaya başlayınca Pim'in vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

Her an bayılabilirdi, çoktan düşüp kalmamış olmasına şaşırmıştım açıkçası ama onun öldüğünü görmeden kendini kaybetmesini istemiyordum.

Bunu görmesi gerekiyordu.

Onun ruhunun peşinde dolanmasına izin vermeyi reddettim.

Kanepenin etrafından dolanıp Pim'in yanında diz çökerek titreyen ellerini benimkilerin arasına aldım. "İşte, sana yardım edeyim."

Alrik boğuk sesle, "Hayır! Y-yapma!" dedi. İki deliği de tutmak için her şeyi yaparken yanağından kan akıyordu.

Pim'in hızla azalan gücünü yönlendirip silahı doğruca Alrik'in alnına hizalarken herifin yakarışları karşılık bulmadı. "Hadi, Sessiz Fare."

Ona taktığım lakapla vücudu seğirdi ama parmağını üçüncü kez tetiğe bastırdı.

Bam!

Üçün uğurlu bir tarafı vardı.

Çığlık yoktu, yalvarmalar yoktu. Zonklayan sessizlikten ve Pim'in kanının kanepeye düzenli şekilde damlama sesinden başka bir şey yoktu.

Alrik tecavüzcüden cesede dönüşerek ve artık nefes almayarak dünyaya bir iyilik yaptı.

Pim işlediği cinayetle övünmedi.

Ağlamadı ya da sorgulamadı.

Ben de yaptığı şeye saplanıp kalmasına izin vermedim.

Endişeleneceğim çok daha önemli şeyler vardı. Polis, tanıklar ya da diğer ıvır zıvırlar değildi. Hayır, onlardan daha önemli bir şeydi.

Almaya geldiğim kadın ölüyordu.

Ondan ihtiyacım olan şeyi alana kadar buna izin veremezdim.

Sanki işaret almış gibi Pim silahı Alrik'in cesedinin üstüne düşürdü, kendini kaybederek bükülüp kanepenin üstüne yığıldı.

"Siktir." Onu yakalayıp kollarımın arasına alarak koltuktan kalktım.

Derisindeki bütün renk çekilmişti, ben odadan çıkarken mavileşmiş ve kan kaybetmiş gibi görünüyordu. Salonu kan gölüne çeviren diğer üç adama aldırış etmedim. Sadece kollarımdaki ufacık ama heybetli kadına odaklandım.

"Benimle kal, Pim. Benimlesin."

Onu hapishanesinden dışarı taşıyıp eşikten çıkarırken cevap vermedi ve ben de onu beyaz malikânesinden çalıp özgürlüğe yol aldım.

Onlyabook

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

PIMLICO

Acıyordu.
Çok fazla.

Tek düşünebildiğim buydu. Odaklanabildiğim tek şey acıydı.

Karanlığa dalıp çıkıyordum.

Vücudum sadece batmak ve batmak... acıya karşı kapanmak istiyordu. Fakat iradem bunun için çok uzun zaman beklemişti.

O öldü.

Onu öldürdüm!

Şimdi uyuyamazdım.

Özgürüm!

Fakat, ah Tanrım, bu ıstırap.

Bay Prest'in bana sarılan kolları dilimdeki korkunç batma ile boy ölçüşemiyordu. İki yıldır kapalı kalmanın ardından aldığım temiz hava dikkatimden kaçmadı. Ben, beni boğan sıcak kanın, mümkün olduğunu düşündüğümden daha büyük bir acının olduğu işkence dolu bir cehennemde yaşarken dünya ve içindeki herkes bir hiçti.

Neler olduğunu anlayamadım.

Dışarıdaydım!

Onovaebook

Efendi A, kendimi satın almak için ortaya koyduğum bir milyon doları geçip beni aldığından beri ilk defa beyaz malikâneden çıkmıştım.

Bay Prest'in ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırtısı boğuktu. Efendi A'nın, bir tepenin zirvesindeki komple deniz gören evinin manzarası bulanıktı. Beton araç yolunu öpmek ve parlak yeşil çimlerin uyuduğu toprakta dans etmek istedim.

Rüzgâr. Tuz. Martıların çığlıkları. Bir sürü sessizlikten sonra çok fazla kaos vardı.

Ve ben keyfini çıkarmak için fazla ıstırap içindeydim.

O öldü.

Darryl da.

Tony de.

Hepsi öldü.

Bay Prest benim yıllardır hayalini kurduğum şeyi yapmıştı.

Bu bilgi bile sessiz ve tam olarak gerçek değildi. Dilimin beni kanla boğmayı bırakmasına ihtiyacım vardı, böylece bu yeni gerçekliğe odaklanabilirdim.

Bir cinayete tanık olmuştum. İğrenç, korkunç bir cinayete.

Bir cinayet *işlemiştim*. Soğukkanlılıkla intikam aldığım bir cinayetti.

Ve bundan keyif almıştım!

Yaşadıkları ölümler için üzüntü hissetmedim. Onların karması da buydu. Hatta aksine, yeterince çekmemişlerdi. Öte yandan, sonrasında neler olacağını bilemiyordum. Bay Prest beni de mi öldürecekti? Niçin geri dönmüştü? Kurtarmasının karşılığını ona geri ödemem için ne planları vardı?

Kaçmalı, çığlık atmalı ya da yalvarmalı mıydım?

Bedenim hızla ölürken bu şeylerin hiçbirini yapamazdım ama bilmem, hazırlanmam gerekiyordu. *Yeni kaderim ne?*

Onlyaebook

Durmak bilmeyen bakırımsı tatla birlikte, nefes almak için çabaladım. Dilim bir yolcu gemisi boyutuna ulaşmıştı. Hareket etmesi yönündeki emirlerimi dinlemiyordu. Kısmen kesilmiş bir halde öylece oturuyor ve acı çekiyor, dikkatimi her şeyden uzaklaştırıyordu.

Bay Prest beni arabasına doğru taşıyıp yüzünde şokla hareketsiz bir şekilde duran siyah saçlı bir adamı görmezden geldi. Adamın gözleri sanki her an emniyet güçlerinin belirmesini bekliyormuş gibi araç yolunda ileri geri gidip geliyordu.

"Efendim..."

"Soru yok." Bay Prest adamın kapıyı açmasını bekledikten sonra içeri atladı. Beni kollarından ayırmadan içeri sokup oturana kadar tekrar konuşmadı. Kanım, savaş boyası niyetine sürdüğü yanağını süslüyor, onu her zaman şüphe duyduğum şeytan gibi gösterirken kıpkırmızı lekeler kıyafetlerini yağ gibi kirletiyordu.

Hem acıdan hem de soğuktan titredim.

Bunu söylemesem de Bay Prest anlayarak beni siyah deride kaydırdı -artık beyaz, beyaz ve daha fazla beyaz yoktu- ve ceketini çıkardı. Etrafıma sardıktan sonra kollarımı geçirdi, kanımın kıyafetlerini ve arabasını batırmasını umursamıyordu.

Ne kadar kan kaybetmiştim?

Ölmeden önce ne kadar kaybetmemde sıkıntı yoktu?

Şimdiden başım dönüyordu ve bilincim gidip geliyordu. Dilim şişmeye devam ederek yutkunmamı engellemişti.

Çok uzun süre ölmek için yalvarmıştım.

Şimdiyse ölümden sadece birkaç kalp atımı kadar uzaktayken ona doğru ilerlemek istemiyordum.

Özgürdüm.

Artık dünyam tek renkten ibaret değildi. Rengarenkti.

Ölmek istemiyorum.

Eğer aklım bu kadar karışmasaydı ve acı içinde kıvranır halde olmasaydım, bu kurtarıcının, bu kara meleğin beni salyam akarken ve donuk gözlerle bakarken görmesini umursayabilirdim. Bilincimin açılıp kapanmasını izledi.

"Sür, Selix."

Bir kapının boğuk kapanma sesinden bir salise sonra aracın tekerleklerinin çığlık atarak ayrılışının sesi geldi.

"Nereye, efendim?"

"Hayalet'e. Önden ara ve Michaels'a hazır olmasını söyle."

"Hemen."

Bay Prest benim sızan bedenimi tekrar kollarına alırken şoförle aramızdaki kayan panel kapandı. Beni sıkıca tuttu, araç köşelerden dönerken ve daha önce hiç görmediğim yollardan aşağı hızla ilerlerken emniyet kemeri görevi görüyordu.

Zorlukla soluyarak ölümle kirlenmiş elini yüzünde gezdirip kanı alnına ve çenesine bulaştırdı.

Kollarında büzüşerek görünmez olmaya çalışırken akıp duran metalik tatla öğürüyordum.

Ah, Tanrım, lütfen acının bitmesini sağla.

Lütfen ölmeme izin verme.

Şimdi olmaz.

Bay Prest başını eğip benim odaklanamayan bakışımı yakaladı.

Yum gözlerini.

Öyle daha güvendesin.

Aptalca bir numaraydı, onu göremezsem bana ulaşamazmış gibi davranıyordum. Ancak kan kaybım ve tuhaf ıstırabım, saçma fanteziye bir mantık kazandırdı.

Kollarına biraz daha sokuldum, başını eğince kanlı yüzüme vuran sıcak nefesiyle tenim karıncalandı. Uzun süre boyunca hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturup gözlerimi açmamı bekledi.

Fakat yapamadım.

Yapamam.

Keşke dilsiz olduğum gibi kör de olsaydım. Sağır da. Böylece dilimin kesilirken çıkardığı sesi ya da Efendi A'yı mutfak bankına fırlattığında kırılan kemiklerinin sesini asla duymazdım.

En sonunda sabrı tükendi. Çenemi tutup yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

Güçsüzdüm, halsizdim ve başka seçim şansım yoktu ama onu kızdıranlara ne olduğuna tanık olduğum için itaat ettim. Onu bir hiçmiş gibi çok hızlı ve çok kolay bir şekilde öldürmüştü.

Ben hiç olmak istemiyordum.

Onun gözüne girmek istiyordum. Belki nazik bir kelime ya da narin bir okşayış bulabilirdim. Daha fazla şiddet istemiyordum. Bir ömre yetecek kadarını görmüştüm.

Bay Prest çenemi avuçladı, parmakları yapışkan kan yüzünden kayıyordu. "Yaptığı şey için ölmeyi hak etti."

Katılıyorum.

Yüz farklı yoldan ölmeyi hak etti.

Kıpırdamadım. Başımı sallamadım, titremedim. Hiçbir şey yapmadım.

Kaşlarını çattı. "Anladığını biliyorum. Neden korkuyorsun? Artık güvendesin."

Korkmak mı?

Korktuğum sensin.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, sen mi yoksa ölüm mü? Ve çok geç olmadan cevaplara nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Göz kapaklarım çırpınırken buz gibi bir karanlık beni ele geçirip bir an için her şeyin üstünü örttü. Ölüm böyle mi hissettiriyordu? Yoksa sadece şoka mı girmiştim?

Bay Prest'in şoförüne, "Daha hızlı sür, Selix," diye hırladığını hayal meyal fark ettim.

Emriyle birlikte araba ileri atıldı, motor kükrüyordu.

Birkaç dakika geçti.

Uyanıklık ile bilinçsizlik arasında gidip geldim.

Sesi beni bulunduğum yerden çekti ve sorusu gözlerimi açmama sebep oldu.

"Minnettar mısın? Seni kurtardığım için?"

Yorgundum, çok ama çok yorgundum.

Gözlerimi üzerine diktim.

Hayır.

Evet.

Teşekkür ederim.

Gözlerini dikip bakarak karşılık verdi, asla gelmeyecek bir cevabı beklemeyi bırakamıyordu. En sonunda iç çekti. "Pekâlâ, olmamalısın."

Kalbim tıkır tıkır dans etti.

Otomobil bir tümseğin üstünden geçip vücutlarımızın birbirine değmesini sağladı. Parmaklarını çenemden indirip gevşek bileğimin etrafına sararak yeni bir pranga, yeni bir efendi, hizmet içinde geçecek yeni bir hayat oluşturdu. "Ben bu hikâyedeki kahraman değilim, Pimlico. Ben diğer kötü adamım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Oluşturduğum karmaşaya ve dokunuşuyla yaptığı kelepçelere bakarak gözlerimi bana verdiği kâğıt paraya indirdim. Dilim kesilirken, gözlerimin önünde üç hayat alınırken, nasıl olduysa onu tutmayı başarmıştım.

Onovaebook

Bunu fark ederek onu sımsıkı tutuşumdan kurtardı. Yeşil para, pis kırmızı izlerle korkunç bir kravat düğümünü andırıyordu. "Origamimi bulmuşsun."

O benim.

Gözlerimi elimde kalan son şeyden ayıramadım.

Para olması umurumda değildi. Umursamamın tek sebebi bir armağan olması ve onu her şeyden çok istememdi.

Avuntu için en sevdiği oyuncağına ihtiyaç duyan bir çocuk gibi ona ihtiyacım olduğunu sezerek avucunu açtı.

Elinden kaptım.

"O senin. Eve gittiğimizde senin için bir tane daha katlayacağım."

Ev.

Ev neresiydi?

Hayalet neydi?

Kara bulutlar kafamın içini pamuklu yün ve gök gürültülü fırtınalar gibi doldurdu. Tekrar karanlığın içine kayarken göz kapaklarım kapandı. Ancak görüşüm dağılırken ve aklımı toplamaya çalışırken, giydiğim ceketin göğüs cebinde beyaz bir şey parladı.

Anında kafamdaki sis dağıldı.

O kenarı biliyorum.

Gözlerim, Bay Prest'inkilere çevrildi.

Onları sen aldın.

Hiç Kimse'ye yazdığım mektuplar.

Ne cüretle!

Kanlı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümsedi. "Evet, onları ben çaldım. Artık seni de çaldığıma göre onları benden geri alabilirsin."

Onları okudun mu?

Güldün mü?

O yüzden mi geri geldin? Bana acıdığın için?

Ondan hem hoşlanıp hem de nefret ederek titredim. Minnettardım ve kafam karışıktı. Şok içindeydim ve titriyordum.

Gülümsemesi vahşiydi. "Bana o şekilde bakmak için her türlü hakka sahipsin. Değer verdiğin bir şeyi aldım ama özür dilemeyeceğim." Bacakları altımda kasıldı. "Özür dilemeyeceğim çünkü az önce seni aldım ve bu iyi bir şey *değil.*"

Hızla nefes alınca kan boğazıma kaçtı.

Neden?

Neden iyi değil?

Beni kurtarmıştı. Onun sayesinde hayattaydım. Eğer ölmemi isteseydi geri dönmezdi.

Yanağımı avuçlarken kısık sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Tek bir şey için üzgün olduğumu söyleyeceğim."

Başparmağı beni tatlı tatlı okşarken titredim.

"Yapmak üzere olduğum şey için üzgünüm. Olduğum şey için üzgünüm. Birkaç kuruşluk değerin olsa da seni milyon dolarlara değer hale getireceğim. Ancak karşılığında bana kâr getirmeyen bir şey vermeni isteyeceğim."

Yüzü sadece birazcık yumuşasa da vahşi ifadesini saklayamamıştı. Dizginlediği gösterişi. Vadettiği tehditleri. "Buradan ayrılıyoruz ve kimse seni bulamayacak. Sen, bana aitsin."

Dudakları benimkilere dokunarak kanımı aramızda bulaştırdı. "Ah, artık benim olduğuna göre, bana Elder diyebilirsin."

Onlyagebook